

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Tredje behandling af lovforslag nr. L 17: Forslag til lov om ændring af lov om foranstaltninger mod alkoholmisbrug. (Forbud mod butikssalg af alkohol til børn under 15 år).

Af sundhedsministeren (Carsten Koch).

(Fremsat 26/3 98. Første behandling 2/4 98.

Betænkning 6/5 98. Anden behandling 2/6 98).

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 104 stemmer (S, V, KF, SF, CD, RV, FP og KRF) mod 13 (DF og EL).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 95 stemmer (S, V, KF, SF, CD, RV, EL, KRF og ved en fejlfestemning Eva Kjer Hansen (V) og Erik Larsen (V)) mod 22 (DF, FP og Peter Brixtofte (V), Inge Dahl-Sørensen (V), Rikke Hvilshøj (V), Kristian Jensen (V), Jens Kirk (V), Harald Kjølner (V), Gyda Kongsted (V), Ellen Kristensen (V), Karsten Nonbo (V) og Karen Rønde (V)).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 92: Forslag til lov om ændring af lov om indkomstskat for personer m.v. (personskatteloven), lov om kommunal indkomstskat og skattestyrelsesloven. (Skattejusteringer).

Af skatteministeren (Ole Stavad).

(Fremsat 2/6 98).

Sammen med denne sag foretoges:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 93: Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmarkedsfonde med flere love. (Sammenlægning af arbejdsmarkedsfondene m.v.).

Af skatteministeren (Ole Stavad).

(Fremsat 2/6 98).

7) Første behandling af lovforslag nr. L 94:

Forslag til lov om en kommunal og amtskommunal ejendomsværdiskat. (Ejendomsværdiskatteloven)

Af skatteministeren (Ole Stavad).

(Fremsat 2/6 98).

8) Første behandling af lovforslag nr. L 95:

Forslag til lov om ændring af forskellige skattelove. (Ændringer som følge af lov om en kommunal og amtskommunal ejendomsværdiskat).

Af skatteministeren (Ole Stavad).

(Fremsat 2/6 98).

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Tredje behandling af lovforslag nr. L 35: Forslag til lov om ændring af retsplejeloven. (Instansordningen i civile retssager m.v.).

Af justitsministeren (Frank Jensen).

(Fremsat 26/3 98. Første behandling 2/4 98.

Betænkning 5/5 98. Anden behandling 2/6 98).

**9) Første behandling af lovforslag nr. L 96:
Forslag til lov om ændring af ligningsloven.
(Befordringsfradragjustering for lavindkomster og forhøjelse af beskatningsprocenten for fri firmabil).**

Af skatteministeren (Ole Stavad).

(Fremsat 2/6 98).

**10) Første behandling af lovforslag nr. L 110:
Forslag til lov om ændring af lov om kommunal udligning og generelle tilskud til kommuner og amtskommuner, lov om kommunal indkomstskat og lov om amtskommunal indkomstskat. (Ændringer som følge af lov om en kommunal og amtskommunal ejendomsværdiskat).**

Af indenrigsministeren (Thorkild Simonsen).

(Fremsat 2/6 98).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Formanden:

Efter ønske skal jeg fastsætte en taletid for ordførerne i første omgang på 20 minutter.

Forhandling

Jacob Buksti (S):

For Socialdemokratiet og regeringen er det helt afgørende, at de sidste 5 års positive økonomiske udvikling her i landet fastholdes. Det er naturligvis vigtigt i sig selv, men det er også en nødvendig betingelse for, at de mål, regeringen har sat sig med den ambitiøse plan »Danmark år 2005«, kan fastholdes.

Det gælder fortsat fremgang i beskæftigelsen, lav inflation og rente, stabil opsparing og overskud på de offentlige finanser og betalingsbalancen. Der skal derfor være orden i økonomien, og en stram finans- og udgiftspolitik er derfor selve forudsætningen for, at vi kan fastholde og udvikle velfærdssamfundet, at vi kan skabe mere velfærd for pengene.

Formanden:

Der må være mere ro rundt omkring i salen. Jeg beder om, at man dæmper samtalerne, så forhandlingen kan fortsætte. Tak.

Jacob Buksti (S):

Dansk økonomi har siden 1993 været inde i en stærk fremgang, men nu er kapacitetsgrænsen ved at være nået. Det går lige vel stærkt nok, og

der er derfor risiko for, at opsvinget sættes over styr, hvis ikke farten sættes ned. Der skal sikres en bedre balance i den økonomiske udvikling, og derfor er det nu, der skal gennemføres de nødvendige justeringer, hvis en total opbremsning skal undgås.

Regeringens pinsepakke er ikke bare en traditionel finanspolitisk stramning. Sporene fra midtfirserne skræmmer nemlig. Den daværende borgerlige regering ventede for lang tid med at gribe ind over for et accelererende privatforbrug for lånte penge. Konsekvensen blev en kartoffelkur, der satte dansk økonomi på vægblus i mange år. Den situation er vi slet ikke i nu.

Regeringens pinsepakke er også et fremadrettet udspil, der tager fat på en række yderligere strukturreformeringer i dansk økonomi, først og fremmest på skatteområdet. Regeringen lægger således op til en klar stramning af den økonomiske politik, så der sikres en bedre balance, men samtidig lægges der op til en indfrielse af vore løfter fra valgkampen om skattelettelser til de laveste indkomster, om at det skal kunne betale sig at arbejde. Der skal mere gang i den private opsparing.

Der sikres et bedre miljø med øget skat på ressourceforbrug og mindre på arbejde, og endelig sikres et mere internationalt konkurrencedygtigt skattesystem.

Selv om regeringens udspil måske kan virke omfattende for nogle, så er der primært tale om en videreførelse og justering af den nuværende skattereform fra 1993, men således, at den sociale fordelingsprofil bliver tydeligere.

Trækprocenterne nedsættes, hvilket i sig selv nødvendigvis medfører en nedsættelse af rentefradragets skattemæssige værdi. Samtidig breddes skattegrundlaget ud. Skatteværdien af rentefradraget reduceres således fra de nuværende 46,4 pct. til 32,4 pct. i år 2001, hvilket gør det mindre attraktivt at stifte gæld og derfor også fremmer den private opsparing, som alle er enige om er for lav. Med nedsættelsen vil Danmark stadig ligge over niveauet i de fleste andre lande.

Nedsættelsen af skatteværdien af rentefradraget vil desuden tage toppen af ejendomspriserne. Siden 1993 er priserne på ejerboliger faktisk steget med ikke mindre end 60 pct., en værdistigning, mange har benyttet til belåning af friværdi og dermed som mulighed for ekstra privatforbrug. Og før man går helt i koma over dette indgreb, må man gøre sig klart, at alene

rentefaldet siden efteråret har forbedret bolig-ejernes økonomi svarende til en forøgelse af rentefradragets skattemæssige værdi på ca. 10 pct. Med indgrebet kommer vi altså blot tilbage til en situation, der var gældende for 1-2 år siden, og jeg kan tilføje, at en yderligere rentenedsættelse synes at være i kikkerten.

Den nuværende skattereform har på grund af udviklingen i de kommunale skatter givet de forholdsvist største lettelser til de højerelønnede grupper. Derfor er det nu de laveste indkomster, der skal lettes. Derfor lettes bundskatten, og samtidig hæves bundfradraget på mellem-skatten over de næste 4 år. Der indføres samtidig et slags socialt skatteloft, idet aftrappingsintervallet for daginstitutionsrabatten fordobles. Derudover gennemføres for de lavest lønnede en forhøjelse af befodringsfradraget for at kompensere for den reducerede fradragsværdi.

Lejeværdibeskatningen erstattes af en kommunal ejendomsværdibeskatning, som i realiteten blot klargør det nuværende system og samtidig som noget logisk flytter beskatningen fra indkomsten til ejendommen, men således at de eksisterende rabatordninger og knæk fastholdes.

Gennem nedsættelse af virksomheds- og selskabsskatten fra de nuværende 34 pct. til 26 pct. over de næste 2 år bringes den danske selskabs- og erhvervsbeskatning på niveau med landene omkring os. Samtidig sikres en forenkling og modernisering af det danske system, afskrivningsreglerne gøres fremtidsrettede, og investeringer i danske virksomheder og aktier gøres mere attraktive i forhold til investeringer i udenlandske aktier.

Endelig sker der en forhøjelse af en række grønne afgifter på fyringsolie, naturgas, elvarme, el, kul og benzin. Forhøjelsen modvirker stort set de lavere energipriser på verdensmarkedet og dæmper dermed et øget miljøbelastende forbrug af disse ressourcer.

Skattejusteringen er lavet, så det er de bredeste skuldre, der kommer til at bære mest. De, der har de største indkomster og største renteudgifter, kommer til at bidrage mest, medens de lavtlønnede vil få en gevinst af skattejusteringen, en gevinst, der tilskynder til beskæftigelse.

Men det er vigtigt at understrege, at der er altså tale om en finanspolitisk stramning, og det må nødvendigvis betyde, at der er nogle, der kommer til at betale, og nogle kommer til at betale mere end andre. Sådan er det. Det er der-

for heller ikke særlig overraskende, at alle mulige særinteresser og partier, der står disse nær, eller som i særlig grad mener at skulle tage hensyn til disse, hyler op. Men hvor er hensynet til helheden? Hvor er den megen snak fra valgkampen om sikring af de laveste indkomster, når ingen tilsyneladende må rammes? Det hænger ikke sammen.

For Socialdemokratiet er det afgørende, at den sociale balance i justeringen fastholdes. Socialdemokratiet føler ansvar for, at dansk økonomi udvikler sig positivt også fremover. Det er også kun herigennem, vi kan få mulighed for at løse problemerne på f.eks. sygehusområdet, i ældreforsorgen og folkeskolen. Det sikrer regeringens forslag til bedre balance. Alternativet til den finanspolitiske stramning, der lægges op til, vil være massive offentlige besparelser i størrelsesordenen 15 mia. kr. over perioden, besparelser, som helt vil ødelægge velfærdssamfundet og have urimelige og socialt uretfærdige virkninger på alle danskere.

Danmark og danskerne vil med regeringens forslag kunne se frem til fortsat fremgang i beskæftigelsen og fald i ledigheden. Endnu flere kan komme i arbejde. Den positive økonomiske kurs kan fastholdes. I disse Titanictider handler det om at justere kursen i tide, så man ikke trods katastrofeopbremsning sejler på et isbjerg, og selv om Titanic var synkefri, gik det altså galt, fordi man ikke ændrede kursen i tiden. Sådan er det også med dansk økonomi. Selv om den er stærk, så går det galt, hvis vi ikke justerer kursen i tide. Det er det, det handler om.

Socialdemokratiet bærer i høj grad ansvaret for det nuværende samfund og den nuværende positive udvikling. Derfor bærer vi også gerne vores del af ansvaret for at skabe bedre balance. Vi ser derfor frem til, at de mange positive signaler om samarbejde fra mange sider her i Folketinget giver sig udslag i, at ansvarlige partier går ind i arbejdet og tager deres del af ansvaret, men således, at målet sikres, nemlig en fortsat positiv udvikling i dansk økonomi til sikring af fremtidens Danmark på et socialt retfærdigt, økonomisk ansvarligt og miljømæssigt bæredygtigt grundlag.

Jens Peter Verner (S):

Orden i økonomien er forudsætningen for at få flere penge til sygehusene og de ældre, bedre forhold for familierne og for at få flere i arbejde. Derfor har den skattejustering, der er lagt frem,

også betydning for de kommende finanslovforhandlinger.

Regeringen er kommet med et forslag til en justering af skattepolitikken, der skal sikre, at vi fortsat har mulighed for økonomisk fremgang. De lovforslag, vi har til førstebehandling i dag, ligger fint i forlængelse af målet med skattereformen fra 1993: at skatten på arbejdsindtægter skal ned.

For fem år siden, da Socialdemokratiet trådte i regering, var den laveste trækprocent over 50. Når de nye forslag er helt gennemført, vil den laveste trækprocent være 38 for de første 200.000 kr., man tjener. Det er mere end 20 år siden, vi har haft så lave trækprocenter. Vores politik er på dette område lykkedes.

Dermed giver skatteområdet også et bidrag til, at det bedre kan betale sig at arbejde, også selv om lønnen ligger i den lave ende af skalaen. Det er et højt prioriteret mål. Ledigheden blandt de lavestlønnede skal ned. Det er de lavestlønnede, der løber den største risiko for arbejdsløshed, og det er de lavestlønnede, der bliver hårdest ramt af de kommunale skattestigninger, vi har set de sidste år.

Når vi lader bundskatten falde fra 8 til 6 pct. og forhøjer bundfradraget for mellemskatten med 32.000 kr., så er det jo helt indlysende, at skatten falder ganske betydeligt på de laveste indtægter, men ændringerne har naturligvis også betydning for skatteydere med lidt højere lønninger, og i år 2002 vil trækprocenten for mellemskatten være 44 pct. og for topskatten 58 pct.

Det er altså lykkedes at sænke skatten på de højeste indtægter, samtidig med at der kan ske en betydelig nedsættelse af skatten på de laveste indtægter. Det var som sagt et af målene for den socialdemokratiske regering, da den trådte til for fem år siden, og det mål ønsker vi at videreføre efter valget her i 1998.

Den positive udvikling på ejendomsmarkedet har medført betydelige stigninger i priserne på fast ejendom, hvor stigninger på over 60 pct. i de seneste år ikke har været ualmindelige. Det har været sælgers marked. Ejendomsmæglerne har bestormet boligejerne for at skaffe nye ejendomme til salg og altid med løfte om højere priser.

Derfor er der ikke noget at sige til, at ejendomsmæglerne har været de første, der har reageret på de fremsatte lovforslag og reageret imod disse forslag. Hvem vil ikke kæmpe for at beholde en indtjening, der stort set er kommet

af sig selv? For boligprisernes himmelflugt skyldes jo ikke, at ejendomsmæglerne er blevet dygtigere til at sælge huse. De skyldes den lave rente og værdien af rentefradraget, som har betalt og betaler en stor del af huslejen.

En overophedning af boligmarkedet, som vi har været vidne til på det seneste, er til skade for de familier, der skal købe egen bolig, og især til skade for de familier, der skal købe bolig første gang. Men en overophedning af boligmarkedet er også til skade for hele samfundet. Den skaber nemlig mangel på arbejdskraft i byggesektoren, og den kan føre til flaskehalse, lønpres og uønskede prisstigninger.

Forslaget om at nedbringe værdien af rentefradraget er nødvendigt for at stoppe stigningerne i huspriserne, men forslaget er også nødvendigt for at sikre, at opsvinget ikke brænder sammen med store omkostninger til følge for samfundet som helhed.

Derfor er Socialdemokratiet positiv over for den foreslåede nedsættelse af rentefradragsværdien. Ændringerne sker ved, at man ikke længere kan trække renteudgifterne fra, når man betaler bund- og mellemskat til staten, og for at undgå for store indvirkninger på ejendomsmarkedet er det rigtigt, sådan som vi ser det, at der sker en gradvis indfasning. Det drejer sig om mulighed for en fortsat positiv udvikling for boligejerne.

Det samme gælder reduktionen af de ligningsmæssige fradrag, der bliver gennemført gradvist frem til år 2002. Samme år får personer med lave indkomster en forbedring af befordringsfradraget med 25 pct. Det betyder, at det bedre kan betale sig at rejse efter job, selv om lønnen måske ikke er så høj.

På lejeværdiområdet lægger forslaget op til, at lejeværdien af egen bolig bliver ændret til en ejendomsværdiskat. Lejeværdibeskatningen har været en del af personbeskatningen siden 1903, og som vismand Nina Smith gav udtryk for på DR1 tirsdag aften, kan ingen ædruelige økonomer komme i tanke om at foreslå en afskaffelse af lejeværdien; men det har jo aldrig forhindret politikere i at kaste sig ud i den opgave. Det har altid været sund fornuft med skatten på lejeværdien, for det er et vigtigt bidrag til at sikre finansieringen af velfærdssamfundet, hvor store dele af skattesystemet er under pres.

Til gengæld har skatten på lejeværdien givet anledning til mange misforståelser. Derfor ændres den nu til en kommunal ejendomsværdiskat, der som udgangspunkt vil være på 10

promille af ejendomsværdien, dog med en aftrapning af nedslaget for pensionister, der har en indkomst på over 130.000 kr., hvis man er enlig, og over 200.000 kr. for gifte pensionister.

Lovpakken indeholder også et forslag om at sammenlægge de tre eksisterende arbejdsmarkedsfonde til en enkelt fond, der skal finansiere en række opgaver for arbejdsmarkedet. Socialdemokratiet betragter arbejdsmarkedsfondene som et vigtigt bidrag til finansieringen af en del af velfærdssamfundet. Det drejer sig om aktive-ring, det drejer sig om sygedagpenge, det drejer sig om dagpenge, og med forslaget her drejer det sig også om førtidspension, om revalidering, om fleksjob og om skånejob. Samtidig sikrer opkrævningsformen, at alle bidrager, også uanset hvilke skattemæssige fradrag den enkelte måtte have.

Samlet set er vi i Socialdemokratiet af den opfattelse, at de fremsatte lovforslag er et godt bidrag til at holde Danmark på sporet.

Vi har et stort ansvar for at fastholde den meget positive udvikling, vi har haft de seneste år, og samtidig sikre, at den økonomiske fremgang ikke kommer ud af kontrol. Det er de fremsatte lovforslag et vigtigt bidrag til. Derfor støtter vi dem.

Formanden:

Jeg har nu 5 medlemmer på min liste, der har bedt om korte bemærkninger. Det er hr. Frank Aaen, hr. Frank Dahlggaard, hr. Flemming Hansen, hr. Søren Kolstrup og hr. Jes Lunde. Efter de første tre indlæg bliver der mulighed for at svare.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg er enig med hr. Jacob Buksti i, at det her ikke er et traditionelt finanspolitisk indgreb, for det, vi har set i al den tid, jeg har været aktiv i politik, når der skulle strammes op på finanserne, har været en ensidig jagt på dem med de laveste indkomster her i samfundet, og det må vi give regeringen: Det her er ikke i udgangspunktet en ensidig jagt på dem, der har mindst.

Når så det er sagt, og når der fra de socialdemokratiske ordføreres side tales om, at der skal rettes op på den sociale profil, der er skredet siden 1993, så må jeg sige, at jeg ikke er imponeret.

Jeg er ikke imponeret, når man ud af forslaget – jeg tager bare et eksempel; der kunne nævnes mange andre – kan se, at en familie, der

har en husstandsindkomst på 850.000 kr., som siden 1993 har fået en skatterabat på 6.500 kr., nu kan se frem til at få ca. 1.700 kr. oveni, når det her er gennemført, sådan som det er lagt frem, medens den arbejdsløse må regne med at skulle have 1.500 kr. oveni.

Altså, hvor er det henne? Er det social retfærdighed, at de, der i forvejen fik meget, nu får mere udbetalt end den arbejdsløse? Er Socialdemokratiet ikke enig i, at den sociale profil i det her dog trods alt kunne og bør blive en hel del bedre?

(Kort bemærkning).

Frank Dahlggaard (KF):

For en måned siden, ja, bare for et par uger siden, skulle der ikke være noget økonomisk indgreb. Det var der ikke noget, der tydede på. Det var signaler fra regeringen, og det var signaler fra regeringspartierne, og nu slår man så til med et velforberedt – i hvert fald gennem den sidste måned – stort indgreb. Det kan man da kalde vælgerbedrag.

Så taler den socialdemokratiske ordfører, hr. Jacob Buksti, om »Titanic« og om isbjerge, som man skal styre udenom. Det er da rigtigt, men når man nu har lavet dette indgreb, så er der jo mere end et isbjerg, der truer. Et vigtigt problem i økonomien er jo på arbejdsmarkedet, hvor der er stærke tegn på mangel på arbejdskraft og dermed flaskehalsproblemer og dermed lønglidningstendenserne. Det er et af de største isbjerge foran skibet, og på det område er der jo ikke sket noget.

Derfor er mit spørgsmål: Hvad agter man at gøre fra regeringens side, hvad agter man at gøre fra Socialdemokratiets side for at undgå at støde på det isbjerg, der hedder lønpres som følge af flaskehalse på arbejdsmarkedet?

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Jeg skal naturligvis nok i mit ordførerindlæg komme ind på Det Konservative Folkepartis betragtninger og ikke være den, der forlænger debatten med mange korte bemærkninger. Men når hr. Jacob Buksti tillader sig at sige, at dette fremmer opsparingen, samtidig med at man i usædvanlig grad lægger kapitalpensionen for had, må jeg sige, at man da ikke ligefrem kan påstå, at det fremmer opsparingen.

Jeg er helt overbevist om, at regeringen ikke tør afskaffe kapitalpensionsordningen, men man gør den så ringe, at den i virkeligheden

ikke mere er noget værd. De revisorer, jeg har talt med, og som vi har talt med i Det Konservative Folkeparti, skønner, at mere end halvdelen af dem, der indbetaler kapitalpension nu, vil holde op, for det kan ikke længere betale sig. Så kan man da ikke påstå fra Folketingets talerstol, at man fremmer opsparingen, når man vil den mest populære opsparingsform, fordi den er fornuftig, til livs.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg skal da gerne kvittere for hr. Frank Aaens iagttagelse: at udgangspunktet er bedre, end det plejer at være efter hr. Frank Aaens oplevelser i både hans nuværende og tidligere liv.

Men hr. Frank Aaen siger også, at han ikke er imponeret. Nu ved jeg ikke, hvor meget der skal til for at imponere hr. Frank Aaen, men bare for at stimulere hans gode humør, så skulle han måske prøve at læse eksemplerne 7 a og 7 b i tabel 9 i lovforslag nr. L 92, hvoraf hr. Frank Aaen kan se, at hr. Frank Aaens eksempel vælter, hvis det er sådan, at de pågældende har det, som der regnes med, nemlig kapitalpension, og de også har noget gæld. Det får kun den profil, hr. Frank Aaen siger, hvis det er sådan, at de pågældende ikke har disse ting.

Så til hr. Frank Dahlgaard: Jamen jeg har en gang imellem hørt, at hr. Frank Dahlgaard er økonom. Det, som hr. Frank Dahlgaard står her og siger, svarer jo til, at han mener, at man, hvis det var sådan, at man ville gennemføre en devaluering om en måned, sagde det nu. Jeg tror, at hr. Frank Dahlgaard vil konstatere, at sådan foregår det ikke.

Og til spørgsmålet om, hvordan og hvorledes vi vil modvirke lønpres på grund af flaskehalse: Hvis hr. Frank Dahlgaard havde læst forslagene og overhovedet forstået, hvad det hele går ud på, så er det jo netop at nedsætte tempoet og dermed undgå flaskehalse. Det er præcis det isbjerg, vi sejler udenom.

Og ja, hvad skal jeg sige til hr. Flemming Hansen? Hr. Flemming Hansen tror, at den eneste opsparingsform her i landet er kapitalpensionen. Jeg har hørt, at alle dem, der har pebet over boligmarkedet her de sidste par dage, siger, at nu bliver det dyrere, nu bliver man nødt til at have en større kapital selv. Jamen det er jo præcis det, det går ud på. Man skal have en større opsparing for at kunne sætte sig. Man præmierer folk, der sparer op, og straffer folk, der har gæld. Det vil stadig væk

være sådan, at afkastet af pension vil være en lavere beskatning end afkastet af anden opsparing, så derfor er vi fulde af fortrøstning, hvad det her angår.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Gennem 1980'erne har vi jo oplevet, at det altid har været en bestemt gruppe i samfundet, der skulle have bank, når der blev grebet ind. Det var altid dem, der havde de mindste midler, der skulle straffes. Den situation blev ikke ændret, da Nyrupregeringen kom til.

Nu står vi så over for et indgreb, hvor vi for første gang i umindelige tider oplever, at de, der har de færreste midler, kassedamen, de arbejdsløse osv., skal fredes. Godt nok, men der er sandelig også grund til at sørge for, at Overdanmark, der virkelig har spundet guld på de sidste perioder og de sidste år, yderligere bliver beskattet.

Vi har konstateret, at selskabsbeskatningen skal sættes ned. Den idé er bestemt ikke groet i Enhedslistens have. Vi har også konstateret, at regeringen er indstillet på, at de, der har, og er ejere, og de, der er inden for erhvervslivet, skal betale skat.

Mit spørgsmål til Socialdemokratiet lyder: Er man indstillet på at skabe et langt større merprovenu blandt ejere af virksomheder, f.eks. ved at beskatte private aktieejere, når man betænker, at vi har levet i en højkonjunktur, hvor der virkelig er nogle, der har spundet guld? Med den lille, forsigtige vending, forslaget her lægger op til, er spørgsmålet, om vi kan sørge for, at det bliver langt mere socialt afbalanceret, og at de, der har noget, kommer til at betale.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

SF hilser det meget velkommen, at regeringen nu endelig har lyttet til os og begynder at foreslå skattelettelser for de laveste indkomster. Det er der bestemt også brug for; efter at 1993-skattereformen gav meget, meget store skattelettelser til de store indkomster, så er der brug for at vende om nu.

Vi deltager meget gerne i forhandlinger om det her, og vi deltager især gerne i et forsøg på at lave en endnu bedre social balance. Derfor vil jeg gerne spørge hr. Buksti, om Socialdemokratiet er indstillet på at medvirke til at fjerne eller forhøje det skrå skatteloft. Det er jo en rabat,

man giver til folk med topindkomster. De får en særlig rabat, når kommuneskatten sættes op, og det har vi alle dage syntes var ubegrundet. Vil Socialdemokratiet være med til at hente nogle flere penge dér, så vi kan give større skattelettelser i bunden? Og tilsvarende: Vil Socialdemokratiet være med til at beskatte aktieindkomster hårdere, så vi også dér kan flytte nogle penge fra toppen og ned i bunden?

Så går jeg ud fra, at Socialdemokratiet også vil være optaget af det samme, som vi er optaget af. Når man nedsætter værdien af rentefradraget – noget, vi kan tilslutte os – går jeg også ud fra, at Socialdemokratiet i forhandlingerne vil være parat til at se på, om der er nogle, der kommer urimeligt i klemme. Det er vigtigt for os, at det her kommer til at foregå på en fair måde.

Vi vil ikke være med til at beskatte nogen fra hus og hjem. Vi tror, at man godt kan opretholde sigtet med reformen, men alligevel garantere, at nyetablerede familier ikke bliver beskattet for hårdt og ikke bliver udsat for en brutal omlægning. Er der tilsagn om, at det kigger vi på i forhandlingerne i fællesskab?

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Den socialdemokratiske ordfører begrundede disse forslag med ejendomsprisernes himmelflugt. Dertil er jo kun at sige, at det er meget godt at tage udgangspunkt i statistisk materiale og ikke i nogle fornemmelser, man har. Det forholder sig sådan, at hvis man tager et indeks fra 1986 og renser det for inflation, er det kun for ganske nylig, man har genvundet alle de tab, man havde i perioden 1986-1993. Det er de nøgne kendsgerninger.

Og så siger man fra Socialdemokratiets side, at nu handler det om, at nu giver vi noget til dem, der har allermindst, og så tager vi fra dem, der har allermost, og at det er det, det her går ud. Så vil jeg gerne spørge: Hvordan kan det så være, at pensionister, som er boligejere, bliver behandlet på den måde, som de gør i dette forslag?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg vil da gerne sige til både hr. Søren Kolstrup og hr. Jes Lunde, at Socialdemokratiet og regeringen er ganske godt tilfredse med den sociale fordelingsprofil i det udspil, som ligger her, og jeg har egentlig også forstået, at til indledning

har man i hvert fald noteret sig, at det i det mindste ser pænere ud end det, man plejer at blive præsenteret for.

Jeg skal blot sige – og det er både til hr. Søren Kolstrup og til hr. Jes Lunde – at regeringen går jo ind i disse forhandlinger med et åbent sind, og vi imødeser da forhandlinger om de problemer, som især hr. Jes Lunde rejser med f.eks. det skrå skatteloft. Men jeg tror ikke, det vil være sundt for de forhandlinger, hvis jeg på forhånd stod her og sagde fra Folketingets talerstol, hvordan og hvorledes udviklingen vil blive.

Det er også sådan, at man fra regeringens side er fuldstændig åben over for overvejelser om, hvordan og hvorledes nedsættelsen af rentefradragets skattemæssige værdi påvirker nye husejere. Men jeg bliver nødt til at sige til både hr. Jes Lunde og alle mulige andre – også folk fra pressen og dem, der er gode til at lave regneeksempler – at det ville altså være en god idé, hvis man begyndte at regne rigtigt. Vi har indtil nu ikke kunnet finde ét eneste eksempel, hvor man har regnet rigtigt, og derfor er mit svar bare: Jo, det vil vi være villige til at se på. Vi vil gerne se alle de eksempler, som måtte komme fra både hr. Jes Lundes og alle mulige andres side, og hvis det er sådan, at der er noget, vi har overset, laver vi det om. Men indtil nu har vi ikke kunnet se det.

Så endelig til fru Kirsten Jacobsen: Jamen man kan altså lave statistik på mange måder, men fru Kirsten Jacobsen kan i hvert fald ikke komme uden om, at der er sket en stigning på 60 pct., og det er sådan set det afgørende. Og så vil jeg bare sige om pensionisterne, at her har fru Kirsten Jacobsen åbenbart overset, at der sker en ekstraordinær forhøjelse af pensionisternes pensionstillæg.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Det var jo meget afdæmpede spørgsmål, fru Kirsten Jacobsen stillede, når jeg tænker på, hvilket toneleje spørgsmålene ofte tidligere har været stillet i her i Folketingssalen.

Jeg tror også, at fru Kirsten Jacobsen med sin baggrund er fuldstændig klar over, at ejendomsmarkedet har været under pres, og det, som jeg sagde, var, at ejendomsmæglerne har bestormet boligejerne for at skaffe nye ejendomme til salg og altid med løfte om højere priser. Det tror jeg alle er klar over er virkeligheden.

Jeg synes også, det var meget afdæmpede spørgsmål, der var om forbedringerne af forholdene for de lavestlønnede, altså lavere skat af de laveste lønninger. Det er givetvis i erkendelse af, at det er den rigtige vej, vi har valgt her, og det fremgår jo også helt tydeligt af de korte bemærkninger, der har været.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Jeg kan ikke lade være med at starte med at sige, at det er en utrolig angst, Socialdemokratiet har for, at ejendomspriserne er steget. Jeg er fuldstændig enig med fru Kirsten Jacobsen i, at det er altså den lave rente, der gør, at de er steget, og vi skal kun være glade for, at der nu er omsætning af fast ejendom.

Men det var nu egentlig ikke det, jeg ville have sagt. Det var til hr. Jens Peter Vernersen, som i sit indledende indlæg var inde på, at vismændene, bl.a. Nina Smith, havde anbefalet de initiativer, regeringen nu har fremlagt her i Folketingssalen i dag. Men jeg kunne godt tænke mig at stille et spørgsmål, for jeg er fuldstændig enig i, at regeringens skattepakke langt hen ad vejen ligner det, vismændene har anbefalet. Men hvorfor tager regeringen ikke fat på de grundlæggende problemer, som hr. Frank Dahlgaard også var inde på for lidt siden, altså problemerne på arbejdsmarkedet, som vismændene også anbefaler at der skal gøres noget ved, nemlig at det skal kunne betale sig at arbejde? Hvorfor gør man ikke noget ved det, i stedet for at det bedre skal kunne betale sig at spare op? Jeg tænker her på forslaget om at sænke beskatningen af kapitalindkomst.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Hr. Jacob Buksti sagde i sit første indlæg i dag, at der utilsigtet var givet skattelettelser til nogle, og at det var det, vi skulle prøve at rette op på. Så kigger jeg på regneeksemplerne og spørger: Retter man op på det?

Den rige familie, der har 850.000 kr. i årsindkomst, får oven i de utilsigtede 6.500 kr. yderligere 1.700 kr. Den anden familie med 850.000 kr. i årsindkomst har et lidt dårligere resultat – det vil jeg gerne medgive – men den får stadig lov til at beholde 2.500 kr. af det, de har fået utilsigtet. Det skal sammenholdes med den arbejdsløse, der får 1.400 kr.

Uanset hvordan man stiller det op, uanset hvordan man regner, er det altså sådan, at den

meget højt lønnede familie stadig får mere ud af det end den arbejdsløse. Det er da ikke en god profil, det kan man da ikke mene. Kan vi ikke få et klart tilsagn om, at man er indstillet på at gøre profilen bedre, så dem i toppen skal klippes noget mere og de arbejdsløse og kassedamerne skal have noget mere?

(Kort bemærkning).

Frank Dahlgaard (KF):

Hr. Jacob Buksti indfører jo en helt ny moral eller mangel på moral her i debatten ved at gøre det legitimt at sige, at der overhovedet ikke er behov for et indgreb, for en finanspolitisk stramning, og så kommer det 14 dage efter en folkeafstemning. Man har selvfølgelig lov til at afvise alle rygter om devaluering og kronekursændringer – det ved vi jo alle sammen, både økonomer og ikkeøkonomer – men nu er det bredt ud til enhver form for økonomisk politik.

Der var efter regeringens og Socialdemokratiets opfattelse overhovedet ikke behov for noget indgreb. Der var ikke noget, der tydede på det, og så slår man til med et velforberedt indgreb – velforberedt gennem adskillige uger, måske endda måneder.

Og når det drejer sig om arbejdsmarkedspolitik, er hr. Jacob Buksti jo økonom, og han ved godt, det er noget andet end finanspolitik. Med finanspolitikken bremser man skibet »Titanic«s fremdrift, det er rigtigt. Her bremser man hastigheden i økonomien. Men mit spørgsmål gik på: Har man planer fra Socialdemokratiets, fra regeringspartierne, fra regeringens side om at føre arbejdsmarkedspolitik, dvs. med en uændret hastighed på skibet, men at undgå isbjergene, altså mere fleksibilitet på arbejdsmarkedet? Det ved hr. Jacob Buksti godt hvad er. Kommer der sådan et indgreb f.eks. til efteråret, eller vil hr. Jacob Buksti også afvise det?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Nu kan jeg jo forstå på hr. Frank Dahlgaard, at han er meget optaget af moralen, og det eneste, jeg så skal sige, er: Jamen regeringen og vi andre har altså hele tiden sagt, at vi nøje vil vurdere udviklingen og så se, hvad de relevante svar er.

Og så vil jeg sige til hr. Frank Dahlgaard: Ja, regeringen kommer med et udspil til en Arbejdsmarkedsreform III til efteråret, og den tager netop hensyn til, at hvis det er sådan, at vi skal nedbringe arbejdsledigheden, skabe flexi-

bilitet osv., kræver det nogle andre instrumenter end bare de almindelige finanspolitiske instrumenter.

Så blot til hr. Frank Aaen: Jamen det kan godt være, det er mig, der er tungnem, men så vidt jeg kan se i bemærkningerne til lovforslag nr. L 92, familieeksempel 7 b, kan jeg kun se, der står minusser foran hele vejen igennem, så konsekvensen af det her er altså et minus. Jeg kan ikke forstå, hvordan hr. Frank Aaen kan få det til at være et plus, men det kan være, det er mig, der regner forkert, og så vil jeg da gerne have en korrekset fremstilling af det.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne spørge hr. Jacob Buksti, om hr. Buksti ikke mener, at de boligejere, der har etableret sig inden for de sidste 3-4 år, er i en specielt vanskelig situation. Er det ikke rigtigt, eller mener hr. Buksti, at de ikke bliver ramt mere end alle andre? For mig er det afgørende, om Socialdemokratiet vil erkende det særlige problem, der knytter sig til denne gruppe, eller om man kun vil komme med generel snak, som vi har hørt indtil nu.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Blot en replik om boligejernes situation. Nu har SF jo ikke fremlagt nogen regnestykker og derfor heller ingen regnefejl, men jeg er helt enig med hr. Buksti i, at de eksperter, der har ytret sig i tv-kanalerne og i aviserne, kan man ikke været imponeret over. Der har været rigtig mange regnefejl, og jeg synes da, man må opfordre til, at pressen sørger for at regne ordentlig efter, så den ikke skræmmer folk unødigt.

På den anden side synes jeg også, at de regneeksempler, Finansministeriet har produceret, er lidt for rosenrøde. Jeg kan se, man er gået ud fra, at folk har en forholdsvis lav gældsætning, og at renten altid er billig, så alle lån er til 6 pct. Jeg kender adskillige, som sidder med renter på 9 pct. og ikke har nogen mulighed for at konvertere, så vi skal have nogle mere reelle regnestykker, hvor det er virkelige menneskers situation, man tager udgangspunkt i. Det er det afgørende.

Jeg forstår det sådan, at der er et tilsagn fra hr. Buksti om, at vi regner alle de ting igennem, og hvis det så viser sig, at der er problemer, så man f.eks. risikerer at beskatte nogle nyetable-

rede mennesker fra hus og hjem, retter vi det op i reformen.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Må jeg sige til hr. Jens Peter Vernersen, at når noget bliver virkelig alvorligt, og når noget er virkelig groft, falder mit stemmeleje, så det skal hr. Vernersen ikke tage som noget positivt, men det modsatte. Lad det være en advarsel for fremtiden.

Og må jeg så ikke godt sige til Socialdemokratiets ordfører, hr. Jacob Buksti, at ejendomspriserne er da steget, men bare slynge 60 pct. ud - jamen i forhold til hvad, hr. Buksti? Det er en kendsgerning, at fra 1986 til 1995 faldt ejendomspriserne, og først efter 1995 nåede man op på 1986-niveauet. Det har regeringen jo regnet ud for os masser af gange, og det vil sige, at den samlede boligmasse, alle boliger i Danmark, har været insolvent i 10 år. Det kan hr. Buksti ikke bortforklare, og mit spørgsmål til hr. Buksti er så: Hvad med dem, der har købt fra 1995 til nu? Vil hr. Buksti afvise, at det er dem, der bliver de nye insolvente boligejere?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Socialdemokratiet og regeringen er fuldstændig lige så meget optaget af de nye boligejeres eventuelle problemer som alle mulige andre partier og grupper i dette land og i dette Ting - bare for, at der ikke skal være nogen tvivl om det.

Vi har bare endnu ikke set nogen regnestykker, som godtgør, at der skulle være særlig markante problemer. Vi har set nogle regnestykker, hvor man har købt et hus til 1,6-1,7 mio. kr. for en husstandsindkomst på 400.000 kr., og det er i hvert fald en noget avanceret boligrådgivning, der har været i de tilfælde. Hvis de pågældende går fallit og bliver insolvente, har det ikke en snus med dette indgreb at gøre.

Vi har til gengæld sagt, at hvis der er nogle, der kan fremlægge dokumentation for, at de har nogle særlige problemer og de problemer er reelle, jamen så ser vi på dem. Det var også det helt klare svar, jeg gav til hr. Jes Lunde for lidt siden, så jeg kan ikke forstå, at det skulle være så utrolig vanskeligt. Det er muligt, at de regnestykker, der er kommet fra Finansministeriet, kan være specielt rosenrøde, men så må vi jo se

nogle, der er lidt mere dunkle, hvis det er sådan, at det er det, der stimulerer det gode humør.

Så bare til fru Kirsten Jacobsen: Jamen uanset om fru Kirsten Jacobsen siger, at der har været et prisfald fra 1986 til 1993, er det altså rigtigt, at der har været en prisstigning fra 1993 til 1998, og pointen er, at uanset hvad der er sket før, kan den prisstigning altså belånes.

Så er spørgsmålet, om det er de nye ejere og dem, der har købt sidste år, der bliver de insolvente. Det er muligt, men det tror jeg ikke på. Min pointe er, at hvis det er sådan, at de bliver insolvente, er det, fordi de har investeret forkert. Men hvis det er sådan, at der er problemer, jamen så må vi se på dem, og hvis det er sådan, at der er ting, vi har overset, så ser vi på dem. Det er jo det, jeg har stået og sagt, og det gør vi, og det er et reelt tilsagn fra både Socialdemokratiet og regeringen.

Og så bare til fru Kirsten Jacobsens stemmeleje: Jeg tør slet ikke tænke på, hvilket humør fru Kirsten Jacobsen er i, når hun slet ikke siger noget.

Formanden:

Jeg har endnu tre korte bemærkninger. Det er hr. Thulesen Dahl, hr. Frank Aaen og fru Gitte Seeberg, og jeg vil tilstræbe, at der maksimalt er tre korte bemærkninger pr. medlem til en ordførertale. Det er også af hensyn til de efterfølgende ordførere.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg må medgive hr. Jens Peter Vernersen, at debatten indtil nu har været meget afdæmpet, og det også rigtigt, som hr. Jens Peter Vernersen har sagt, at i forhold til det indgreb, vi her står med, har der været stillet ganske få spørgsmål. Men det skyldes måske to forhold.

Det ene er, at disse forslag, som regeringen har arbejdet med i månedsvis – det fremgår jo helt tydeligt af fremlæggelsen – er kommet til Folketingets kendskab i forgårs, og at tidsperioden, vi har til at arbejde med de forslag, derfor rent faktisk er meget lille. Den anden grund kunne jo være, at det så tydeligt fremgår, at den rigtige debat, de reelle forhandlinger slet ikke foregår her i Folketingssalen. De foregår et helt andet sted, og derfor er det en ren pseudodebat, som foregår her i dag af hensyn til Folketingets forretningsorden.

Det er ikke så unormalt, når man har med den slags indgreb at gøre, men jeg synes dog, det også burde være kommet til hr. Jens Peter Vernersens kendskab, at netop det måske er baggrunden for, at vi har den debat, vi har her i dag, og ikke, at der ikke er særdeles mange gode spørgsmål, man kan stille til indgrebet, og særdeles mange bekymringer, man kan komme frem med. Mange spørgsmål har allerede været rejst, bl.a. hvordan det kan være, at regeringen for ganske kort tid siden sagde, at der overhovedet ikke var behov for et indgreb, og nu kommer med et indgreb, der rent faktisk er langt kraftigere end det, man havde frygtet.

Der er stillet spørgsmål til hr. Buksti om det skrå skatteloft. Jeg synes, det er et utrolig interessant spørgsmål, men får vi noget svar? Nej, spørgsmålet bliver henvist til de forhandlinger, der pågår et helt andet sted end i Folketingssalen. Så derfor må jeg sige til hr. Jens Peter Vernersen, at der er såmænd god grund til, at debatten har været, som den har været indtil nu.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Hr. Jacob Buksti udfordrede jo mine regneevner, og derfor er jeg nødt til at dokumentere, at jeg har orden i tallene.

På side 18 står der højt og tydeligt under den tabel, vi begge to refererer til, at den rige familie med de 850.000 kr. siden 1994 har fået en utilstøttet skattelettelse på 6.500 kr., og vi må så spørge: Vil man inddrage denne utilstøttede skattelettelse? Nej, det gør man ikke. Den ene variant af den rige familie får 1.700 kr. oveni, og hos den anden tager man 4.000 kr., men det betyder selvfølgelig, at der stadig er 2.500 kr. tilbage, hvorimod den arbejdsløse, som ikke har fået nogen skattelettelse, får mindre end det, de rige familier fortsat har tilbage.

Og det er jo netop det, der er det grimme i det her. Det skyldes jo, at man beholder det skrå skatteloft, dvs. fastholder den mekanisme i vores personskattelov, som gør, at de rigeste automatisk får en skattelettelse hvert eneste år. 6.500 kr. ned i foret til de rigeste familier! Det er det, vi er nødt til at have fjernet, og hvis ikke regeringen vil være med til at fjerne det skrå skatteloft, lykkes det altså ikke at få den klare profil, som man siger man gerne vil have.

(Kort bemærkning).

Gitte Seeberg (KF):

Til hr. Jacob Buksti: Vi er i hvert tilfælde i Det Konservative Folkeparti meget glade for det til-sagn, vi fik fra Socialdemokratiet om at kigge på de grupper, som har købt hus inden for de sidste par år.

Men jeg vil gerne spørge de to ordførere, om det ikke er rigtigt, at den diskussion, der har været om boligejernes forbrugsfest, er fuldstændig ude af proportion. Vi har i alt fald fået oplyst, at den forbrugsfest, som man tilsyneladende hævder er foregået, svarer til noget i retning af 330 kr. om året, som hver husstand har haft i øget forbrug, fordi man havde mulighed for at lægge lånene om. Det er det ene.

Det andet er, at nu har man tidligere været inde på vismændene, og de anbefaler jo også, at det ikke kun er boligejerne, der skal holde for. Hvordan kan det være, at det kun er halvdelen af den danske befolkning, der skal holde for? Har regeringen nogen planer om at fordele byrderne lidt mere ligeligt i fremtiden?

Og endelig med hensyn til regneeksemplerne, som hr. Jacob Buksti var inde på: Kan vi ikke også godt blive enige om, at rent faktisk er regneeksemplerne, som regeringen fremlægger, ikke rigtige? F.eks. har man jo ikke taget de grønne afgifter med.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Hr. Buksti sagde, at problemet er, at de prisstigninger er blevet genbelånt. Jeg vil gerne spørge hr. Buksti, om hr. Buksti ikke er enig med mig i, at genbelåning kan være mange ting.

Hvis man bygger sig en ny garage eller lægger nyt tag på sit hus eller vedligeholder det – sætter nye vinduer i, laver energibesparende foranstaltninger – så er det noget fornuftigt, som vi alle sammen skal være glade for. En meget stor del af genbelåningerne er brugt til det, og vil hr. Buksti ikke give mig ret i, at uanset hvad, så vil de forøgede boligomkostninger, som denne pakke kommer til at betyde, i realiteten være en løbende inddragelse af det, hr. Buksti og hans partifæller plejer at kalde de samfundsskabte værdier? Dem kan man altså ikke betale ved hjælp af nogle mursten, der er blevet dyrere. Hvis hr. Buksti er uenig, vil jeg gerne have, at han dokumenterer det.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg svarer på lidt af det, og så kan hr. Jens Peter Vernersen svare på det sidste.

Jeg har sagt – og det er til hr. Frank Aaen – at regeringen har et åbent sind med hensyn til drøftelsen af det skrå skatteloft; det er jo derfor, vi skal forhandle. Men spørgsmålet om, hvad der er sket i tidligere tider, er ikke det, denne skattereform eller justering tager sigte på; det har hr. Frank Aaen fuldstændig ret i.

Og så blot til fru Kirsten Jacobsen: Jo, der er tale om inddragelse af samfundsskabte værdier.

Formanden:

Hr. Jens Peter Vernersen, og så går jeg videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Til de spørgsmål, der har været stillet, synes jeg, det endnu en gang er væsentligt at slå fast, at den overophedning af boligmarkedet, vi har været vidne til på det seneste, er til skade for de familier, der skal købe egen bolig, og især for de familier, der skal købe bolig første gang.

Der har været rejst spørgsmålet om, hvorvidt beregningerne, der er fremlagt, er korrekte. Jeg tror, det er vigtigt at slå fast, at hvis der er beregninger, som ikke er fremlagt, og som man har konkret viden om, må man komme frem med disse beregninger her i Folketinget, for vi har mindst lige så stor interesse som alle andre i at se beregninger, der viser noget andet end det, vi er bekendt med på nuværende tidspunkt.

Lad mig også lige slå fast med hensyn til det spørgsmål, fru Kirsten Jacobsen stillede, at når det blev virkelig groft, var det dét med den lave stemmeføring. I fortsættelse heraf sagde fru Kirsten Jacobsen, at alle boligejere havde været insolvente i 10 år. Det var da vist en vild overdrivelse her fra Folketingets talerstol.

Til hr. Thulesen Dahl vil jeg sige, at det plejer jo ikke at være et problem for hr. Thulesen Dahl at stille mange spørgsmål, også selv om hr. Thulesen Dahl kun har 2 dage til at formulere disse spørgsmål. Det tror jeg også ville have været muligt i dette tilfælde, hvis da ikke hr. Thulesen Dahl i virkeligheden ser fornuften i de forslag, der er fremsat.

Peter Brixtofte (V):

Indledningsvis vil jeg slå fast, at Venstre er enig med regeringen i, at det er nødvendigt med et indgreb, der kan forbedre Danmarks økonomi, herunder ikke mindst betalingsbalancen. Venstre har også viljen til et bredt politisk forlig med regeringen, der kan forbedre Danmarks økonomi, og Venstre håber, at regeringen har samme vilje, fordi et forlig forudsætter en række vigtige ændringer af regeringens forslag.

Efter Venstres opfattelse er regeringens forslag urimelige over for boligejerne, pensions-sparerne, erhvervslivet som helhed og dem, der har brug for en bil, og samtidig gør forslagene det stadig ikke tilstrækkelig attraktivt for mange borgere at arbejde frem for at modtage passiv forsørgelse. Situationen forværres faktisk for mange, fordi virkningerne af afgiftsforhøjelserne skal medregnes, når regnestykket for den enkelte familie skal gøres op.

Ud over disse åbenbare urimeligheder er det ikke Venstres opfattelse, at skattetrykket skal øges, således som det er foreslået. Der er derimod brug for en effektivisering af den offentlige sektor, så de samlede offentlige udgifter bliver begrænset, og virksomhedernes konkurrenceevne skal forbedres med henblik på, at Danmark kan genvinde de markedsandele i udlandet, som vi har tabt i de senere år.

Der har været mange reaktioner på regeringens forslag, og sammenfattende kan det næppe udtrykkes bedre end af formanden for Dansk Metal, Max Bæhring, der i Berlingske Tidende onsdag den 3. juni, 3. sektion side 8, opfordrer regeringen til at styre væksten i de offentlige udgifter i stedet for at sætte skatten og benzinafgifterne i vejret. Max Bæhring siger således:

»Jeg er skuffet over, at regeringen på gamelsocialdemokratisk manér vil løse problemerne ved at forhøje skatten for mennesker i arbejde.«

Og han fortsætter:

»Det er i orden, at bundskatten lettes, så det bedre kan betale sig for en arbejdsløs at komme i arbejde. Men det er forkert af regeringen at øge skattetrykket på mellemindkomsterne. I stedet bør det offentlige udvise samme effektivitet, som konkurrenceerhvervene er nødt til.«

Venstre er meget enig med forbundsformanden for Dansk Metal, ligesom vi også er meget enige med LO's formand Hans Jensen, der i samme blad, samme side, samme dag kritiserer regeringen for at lade de unge tabe og for ikke

at gå langt nok i at flytte skattebyrden væk fra arbejdskraften. Han siger:

»En del almindelige lønmodtagere, der for nylig har købt bolig, vil faktisk opleve stigende skatter. Det er urimeligt over for de yngre generationer.«

I Venstre er vi enige i, at der er sket det beklagelige gennem de sidste 5 år, at det store overskud på betalingsbalancen på over 30 mia. kr. pr. år, som den tidligere regering afleverede, nu er sat over styr. Det er vi enige i. Vi kan godt se, det går galt, og at vi er på vej mod et dundrende underskud. Derfor skal der gøres noget, og det er vi også parat til.

Men vi har altså den opfattelse, at det ikke er stigende skatter, der skal til, men det er en mindre offentlig sektor, som netop forbundsformand Max Bæhring sagde det så klart: Den offentlige sektor skal være mere konkurrence-dygtig ligesom konkurrenceerhvervene. Der skal være mere udlicitering, der skal være en bedre styring af administrationen, der skal være en mere effektiv arbejdsmarkedspolitik. På en lang række områder skal den offentlige sektor styres bedre, så vi får noget mere for pengene. Der har Max Bæhring så ret, og det er lige præcis, hvad Venstre mener.

Vi er også optaget af, at det er trist, at vores konkurrenceerhverv har mistet markedsandele. Fra 1995 og frem til 1997 har danske virksomheder tabt markedsandele på 6 pct., og det vil sige, at vi ikke er så dygtige til at konkurrere, som vi burde være, og havde vi været det, kunne vi have haft de langt flere eksportindtægter, som havde gjort, at det her indgreb var overflødig. Derfor peger vi på, at det er vigtigt, at de her forslag bliver indrettet sådan, at man især gavner konkurrenceerhvervene, at man er i stand til at få flere eksportindtægter.

Hvis jeg skal gøre det op i nogle punkter, så er vi kede af, at der er tale om et øget skattetryk. Det er gjort op til 8,2 mia. kr. i år 2002 i den oversigt, som Skatteministeriet har udleveret. Vi er kede af, at boligejerne behandles så dårligt, som der er tale om. Vi er kede af, at pensionsopsparingen bliver ramt så hårdt, herunder kapitalpensionen. Vi er kede af, at en nedsættelse af aktieselskabsskatten skal føre til meget forringede afskrivningsregler og en aktieskat på 3 mia. kr., så der netto, når man også tager virkningen af afgifterne med ind, er tale om en omkostningsfordyrelse for vores erhvervsliv. Og vi er kede af, at mobiliteten på arbejdsmarkedet bliver dårligere ved, at bilbe-

skatningen sættes i vejret, så mobiliteten ikke mindst fra yderdistrikterne bliver dårligere. Det er altså ikke alle, som bor op ad en bus eller et S-tog. Der er mange danskere, som er nødt til at have en bil for at komme på arbejde eller komme andre steder hen. Sådan er det, og derfor er det fordelingspolitisk ikke rimeligt at ramme en bestemt befolkningsgruppe så hårdt.

Lad os kigge på personskattelettelserne. Selv om hr. Kristian Thulesen Dahl sagde, at forhandlingerne foregik andre steder, synes jeg også, at man kan have en offentlig diskussion her om indholdet, som måske kan bruges konstruktivt i det videre forløb.

Venstre er enig i målsætningen om at sænke skatterne for dem, der tjener mindre, og mellemindkomsterne, og vi er også interesseret i, at det skal kunne betale sig at gå fra passiv forsørgelse til aktiv arbejdsindsats. Den målsætning er vi enige i, men vi vil godt sætte spørgsmålstegn ved, om det forslag, der ligger, er det rigtige, og vi vil godt have nogle andre tanker med ind, så man kan sammenligne for at se, om de tanker er bedre. Forslaget går jo på, at bundskatten sænkes med 2 fra 8 til 6 pct., og at man flytter 6 pct.-skatteloftet 32.000 kr. i vejret.

Vi mener, man skal overveje det, som ikke mindst Kristeligt Folkeparti har slået til lyd for i den sidste tid, nemlig at indføre et bundfradrag for bruttoskatten, et bundfradrag, der ligesom det almindelige personfradrag kan flyttes over til den anden ægtefælle, såfremt det kun er én ægtefælle, der arbejder. Det har den fordel, at hvis man indfører et bundfradrag, er det det samme kronebeløb brutto, man giver til hver eneste skatteyder, men når man har indregnet den skatterabat, man får, fordi bruttoskatten er fradragsberettiget, og den er fradragsberettiget i den højeste skatteprocent, er det netto sådan, at man i kroner og øre giver mest til dem, der tjener mindst, og mindst til dem, der tjener mest.

Vi er også meget optaget af CD's tanker om et beskæftigelsesfradrag, og det her er faktisk et beskæftigelsesfradrag, fordi denne skattelettelser ensidigt kommer dem til gode, som er i arbejde, da bruttoskat alene pålægges arbejdsindkomst. Derfor kunne der godt ligge en god idé i at få analyseret igennem, hvordan indførelse af sådan et bundfradrag virker i forhold til den målsætning, vi har: at det skal kunne betale sig at blive erhvervsaktiv.

Derudover er vi også optaget af, at 6 pct.-skatten helt forsvinder. Det ville jo være rart, hvis det var sådan for langt de fleste skatteyde-

re, at der var et personfradrag og så et proportionalstræk, og for dem, der tjener ud over de 250.000 kr., en topskat, men hvis man kunne få det forenklet, ville det være en stor lettelse.

Der er også mange, som går fra passiv overførselsindkomst til aktiv indsats, som tjener mere end det loft, som man her har sat i forbindelse med 6 pct.-skatten. Og derfor kunne en kombination af at fjerne 6 pct.-skatten og indføre et bundfradrag på arbejdsmarkedsbidraget efter vores opfattelse være en tanke, der er værd at forhandle om til erstatning for at sænke bundskatten med 2. Det går nogenlunde op økonomisk, sådan nogenlunde, og derfor er det noget, som vi synes skal ind i debatten, og som skal tages seriøst, for det forener altså de målsætninger, som en række partier har, som alle sammen også er interesseret i, at der bliver et bredt politisk samarbejde om at løse Danmarks økonomiske problemer.

Med hensyn til skatteloftet på de 58 pct. må man sige, at da man lavede skattereformen i 1993, forudsatte man jo, at de kommunale og amtskommunale skatter var 29,5 pct. i snit, og det var indeholdt i de 58 pct. Det, der er sket, er, at skatterne i kommuner og amter er steget, sådan at man har sprængt skatteloftet. Og hvorfor er de det? Det kan man bruge lang tid på at diskutere. Der er forskellige udlægninger, men vores udlægning er, at den kompensations for bruttoskatten, som man lovede kommuner og amter fra starten, gradvis blev fjernet og stort set er væk i dag, og det er så stort et milliardbeløb, at det sådan nogenlunde svarer til den skatteforhøjelse, der er sket i amter og kommuner.

Derfor når vi ser fremad, er det i hvert fald vigtigt for os, at der ikke ligger indbygget i alt det, vi går og laver, i regnestykket mellem staten og amter og kommuner en regning til amter og kommuner, hvor det er de lokale politikere, der skal opkræve den skat, man ikke tør opkræve herinde. Det bør være sådan, at de, der udskriver regningen, også betaler gildet.

Et andet område, som skal diskuteres, er ejerboligerne, og der er ikke nogen tvivl om, at det her netto betyder mindst 7 mia. kr. i ekstra skatteforhøjelse. Nu er vi usikre på – det fremgår ikke rigtig – hvilken ejendomsvurdering der er taget udgangspunkt i, og jeg vil godt spørge skatteministeren: Hvad er det for en ejendomsvurdering? Er det den nyeste? For når man genkender tallene omkring 6,8 mia. kr. for lejeværdien, så var det med den gamle ejendoms-

vurdering. Siden er ejendomsvurderingen sat 25 pct. i vejret. Derfor er vi usikre på og vil godt have belyst, hvilken ejendomsvurdering regnestykkerne er baseret på.

Derudover kan man jo lægge det hele sammen. Og det dér med, at vi afskaffer lejeværdien og indfører en ejendomsværdibeskatning i stedet for, er i virkeligheden efter vores opfattelse langt mere alvorligt, og så har det også den ulempe, at alle landets kommuner og amter vil blive afhængige af den indtægt, og derfor bliver den meget sværere at komme af med end lejeværdien.

Derfor er vi ikke interesseret i den nye skat, men vi er parate til en forhandling om en afbalanceret ændring af beskatningsforholdene, hvor rentefradragsrettens værdi og lejeværdiens størrelse ses i en sammenhæng, og vores mål er, at det ikke samlet indebærer en forringelse af de samlede økonomiske vilkår.

Et andet område, jeg vil nævne, er beskatning af renteindtægter. Det er jo ikke logisk, når regeringen vil sænke værdien af rentefradragsretten, altså skatteværdien af renteudgifter, til 32 pct., at man så samtidig vil fjerne den grænse, som man havde for, hvor man kunne få beskatning uden topskat. Man får nu en masse mennesker op på at blive beskattet af renteindtægter med 58 pct. Der har altså været tradition for symmetri i dansk skattepolitik, og det vil sige, at skatteværdien af renteudgifter og renteindtægter skulle være den samme. Det bryder man meget kraftigt med her, og det er vi meget imod og kan slet ikke forstå, at man på den ene side ønsker stigende opsparing, og på den anden side øger man beskatningen af dem, der sparer op. Det vil vi meget gerne have lavet om.

Så er der endelig den del af pakken, som vedrører kapitalpensionen. Jeg har læst i dag i Politiken, at skatteministeren siger, at han faktisk ønsker, at den kapitalpension kommer væk. Skatteministeren vil hellere have en ratepension. Han vil ikke have kapitalpensioner. Jeg kan ikke forstå de udmeldinger. Hvad kommer det staten ved, hvilken form for pensionsopsparing man vælger?

Det er nu engang sådan, at vi lever forskelligt. Vi mænd lever ikke særlig længe; kvinder lever langt længere, og det kan der findes mange forklaringer på. Men det er nu engang sådan, at nogle er mere interesseret i at få udbetalt deres pension hurtigt som et engangsbeløb frem for at få den udbetalt årlig en lang række år ud i en usikker fremtid.

Sådan må vi have lov til at have det forskelligt, og hvorfor skal pensionssparerne ikke have lov til at kunne vælge mellem den ene ordning og den anden ordning, uden at man laver om på skattereglerne og kun giver mulighed for et fradrag i den høje marginalindtægt for ratepension, medens kapitalpension bliver straffet?

Det kan vi ikke forstå. Vi synes, det er den enkelte pensionssparers egen opfattelse, der skal være gældende, og ikke skatteministerens, ikke Folketingets, men at det er den enkelte, der afvejer med sig selv, på hvilken måde man helst vil spare op, som kapitalpension eller som ratepension.

Derfor er vi meget imod, at man laver denne her forringelse, og vi kan ikke forstå, når man vil have mere opsparing – og her er 800.000 danskere, der har sparet op til kapitalpension, også fordi de dermed, når de har bedre råd, kan aflaste de offentlige kasser, kan være selvforsørgende – at man så går ud og siger til de 800.000 danskere: Det bryder vi os ikke om, det skal forringes. Det er et underligt signal at sende, når man har det mål, at opsparingen skal øges.

Så er der bruttoskatten, om hvilken der i maj 1993 i »Ny kurs mod bedre tider« stod: »Samtidig indføres et øremærket arbejdsmarkedsbidrag til finansiering af udgifter til dagpengeaktiviseringsforanstaltninger.« Øremærket, og det uddybes senere. Det betyder, at hvis udgifterne falder, falder skatten. Sådan blev det sagt, og sådan blev det vedtaget, under de forudsætninger.

I dag putter man bare flere og flere udgifter ind, og jeg må da også spørge regeringen: Hvad er den skjulte dagsorden, når man nu fører førtidspension, revalidering, fleksjob og skånejob ind under det med det resultat, at der allerede fra starten er et underskud på 27,5 mia. kr.? Hvordan skal de 27,5 mia. kr. dækkes? Er det en forhøjelse af bruttoskatten med 3-4 pct., som skal følge efter det her, eller hvad? Det er jo mærkeligt, at man laver noget, hvor det hele skal finansieres, og så starter med et underskud på 27,5 mia. kr. Det er ikke til at forstå, og derfor kunne vi godt tænke os at få at vide, hvad der er bagtanken med at starte med et sådant underskud. Er det, at der er en ny stigning i bruttoskatten på vej og dermed en ny forringelse af vilkårene for boligejerne, rentefradragsretten, pensionsparerne og lignende? Jeg synes, det er et spørgsmål, som vi gerne skulle have besvaret.

Afslutningsvis i denne her runde, idet vi jo skal til 3-4 gange til, vil jeg udtrykke tak til regeringen for dens store tillid til folketingsmedlemmerne. Det er flot, at man forudsætter, at vi i løbet af 24 timer er i stand til at sætte os ind i 600 sider tæt beskrevet, teknisk indviklet skatteteknisk materiale. Det er virkelig en tillidserklæring fra regeringen til folketingsmedlemmerne, at vi er så dygtige, at vi kan klare det og stå parat med alle mulige relevante spørgsmål med det samme og gennemregne eksempler, og jeg ved ikke hvad. Det er virkelig en tillidserklæring, som vi tager til os.

Desuagtet at vi synes, det er et voldsomt tidspres, vil jeg slå fast, at vi ikke håber, det skal være forhandlinger om en bank på Færøerne, der skal afgøre flertallet her i Folketinget. Og vi håber ikke, at det er et tilskud til Grønland, der skal afgøre det. Vi håber, at regeringen er parat til at vise samme vilje til forlig som vi andre. Vi har vores synspunkter, og dem lægger vi frem i dag. Det er ærlig snak, og så må vi forhandle, og så må vi prøve at finde en enighed. Og vi efterlyser og håber på, at der er en reel vilje til et forlig hos regeringen.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg har nu 6 korte bemærkninger, hr. Frank Aaen, hr. Jacob Buksti, fru Elisabeth Arnold, hr. Jens Peter Vernersen, hr. Søren Kolstrup og hr. Jes Lunde.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er bare nogle enkelte spørgsmål for at få klarhed i debatten. Kan hr. Brixtofte bekræfte, at hovedinstrumentet i Venstres forestillinger går ud på besparelser i den offentlige sektor? Og kunne vi få en forklaring på, hvordan det hænger sammen med løfterne fra valgkampen om, at ventelisterne skulle ned og der skulle ske så og så mange forbedringer?

Kan hr. Brixtofte bekræfte, at der ikke i Venstres billede er noget som helst til de arbejdsløse, bistandsmodtagerne og pensionisterne? De skal ikke have nogen lettelser, de kan kun vente forslag om stramninger.

Kan hr. Brixtofte bekræfte, at Venstre forestiller sig, at erhvervslivet, der tjener styrtende med penge, skal have yderligere tilskud?

Kan hr. Brixtofte bekræfte, at Venstre foreslår fastholdelse af det skrå skatte loft, som giver de rigeste i landet solid skatterabat hvert eneste år?

Og afslutningsvis: Har Venstre et eneste forslag på sit program, som gør, at de mest velstillede her i samfundet skal bidrage til at hjælpe dem med de laveste indtægter?

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg synes da, at man må kvittere for, at Venstres ordfører dels giver udtryk for, at han er enig i, at det er nødvendigt med et indgreb, og at man også har viljen til et bredt forlig. Det hjælper trods alt.

Så må jeg jo sige, at jeg er ked af, at hr. Brixtofte er så ked af det, men problemet er jo, at det, hr. Peter Brixtofte vil have her, er noget helt andet, så det kan jeg godt forstå at han er meget optaget af. Men han er altså ked af det.

Og hvad er det så, hr. Peter Brixtofte vil have? Han vil have offentlige besparelser, siger han. Kan vi ikke godt bare få nogle eksempler? Jeg er vidende om, at en anden fremtrædende Venstremand, som er formand for Amtsrådsforeningen, har været den, der har talt mest for stigninger i de offentlige udgifter, så det er i hvert fald ikke dér. Han havde endda gode argumenter. Men kan vi ikke få et par antydninger af, hvor partiet Venstre mener der skal skæres i de offentlige udgifter, bare et par steder?

Så henviser hr. Peter Brixtofte til Dansk Metal og Metals formand. Jeg kan forstå, at nu er det ikke beton, vi snakker om, nu er det metal, og det er ikke engang letmetal, det er nærmest tungt metal. De her mellemindkomster, som hr. Peter Brixtofte nævner med henvisning til Max Bæhring, hvad er det egentlig for nogen? Er det sådan, at hr. Peter Brixtoftes mellemindkomster først starter ved 400.000 kr.?

Og så blot en sidste ting, inden formanden afbryder mig. Den dér med bundfradraget i bruttoskatten, hvor hr. Peter Brixtofte vil bruge sænkningen med de to procentpoint: Er hr. Peter Brixtofte ikke enig i, at det gør, at pensionisterne ikke får en snus ud af det her?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil også allerførst kvittere for den udstrakte hånd og den venlige tone, hr. Peter Brixtofte brugte i sit indlæg. Det svarer helt til den fornemmelse, jeg har fra hr. Peter Brixtoftes tidligere virke som skatteminister, og det synes vi er fint. Men når man nu citerer Dansk Metal og LO, så vil jeg tillade mig at citere vismændene,

ikke mindst overvismanden, Niels Kærgaard, som hr. Peter Brixtofte muligvis har læst sammen med, hvis ikke jeg tager helt fejl. Overvismanden siger:

»Indgrebet på boligområdet har både den rigtige retning og er godt skruet sammen, og boligmarkedet vil ikke bryde sammen af den grund.«

Det var et citat fra Politiken, og jeg kan tage et fra Berlingske Tidende også:

»Indgrebet er langt mindre omfattende end i midtforserne« – hvor en tidligere borgerlig regering greb ind, vil jeg lige minde om – »og vil ikke slå bunden ud af boligmarkedet. Der kan komme et mindre prisfald, men da økonomien stadig er stærk, tror vi ikke på, der bliver skabt problemer for boligejerne.«

Så det vil jeg godt have et par kommentarer til fra hr. Peter Brixtofte.

Så vil jeg blot sige en enkelt ting om forslaget om en overførselsret mellem ægtefæller af forskellige bundfradrag. Dét gør det altså ondt i et gammelt rødstrømpeherte som mit, for jeg mener stadig væk, man skal betale skat efter evne og ikke efter, hvem man er gift med. Det har været en mærkesag for Det Radikale Venstre, og jeg ved også for Det Konservative Folkeparti igennem generationer. Det princip ser vi nødig ødelagt. Det skal bare være sagt én gang for alle.

Peter Brixtofte (V):

Jeg vil også kvittere for de venlige ord og først sige til fru Elisabeth Arnold, at vi jo altid kan citere vismændene, når det passer lige til det forslag, vi går ind for. F.eks. går vismændene stærkt ind for et beskæftigelsesfradrag, måske af den model, vi her diskuterer, og som Kristeligt Folkeparti også er varm fortaler for, så dér går vismændene varmt ind for vores forslag, kan man udlægge det. Og når det gælder boligejerne, er det rigtigt, at der er store diskussioner blandt økonomer. Sådan er det jo blandt fagfolk. Blandt arkitekter er der lige så store og blandt socialrådgivere, ja, arkitekter er måske meget værre, men økonomer diskuterer også.

Der er altså det, at der er noget, der hedder økonomi, og der er noget, der hedder politik, og vi har den opfattelse, at det er fornuftigt, at folk sparer op i deres egen bolig. Det er også opsparring, og vi er kede af, hvis folk ikke længere kan blive i deres bolig, fordi de har sat sig for hårdt og derfor er nødt til at kapitulere. Det tror jeg heller ikke Det Radikale Venstre går ind for.

Derfor synes vi, at det her indgreb er for hårdt, og jeg har da også set, at der er mange, der har erklæret, at de er parat til at gå ind og diskutere denne del af indgrebet.

Til hr. Jacob Buksti. Jeg er lige så ked af det, når han er ked af det, og det – og det er også til hr. Frank Aaen – som er vigtigt for os, er at kigge på den offentlige sektor, som Dansk Metals formand siger, og se på strukturændringer, f.eks. udlicitering, hvor man får konkurrence, f.eks. at man indfører en mere effektiv arbejdsmarkedspolitik.

Og det er også til hr. Frank Aaen: Hvad vil vi med de arbejdsløse og bistandsklienterne? I hr. Frank Aaens verdensbillede er de borgerlige sådan nogle, der altid vil sådan nogle det ondt; vi er nogle slemme mennesker. Men vi har den opfattelse, at de skal i arbejde, og det gælder om at lave et bedre arbejdsmarked, få det til at fungere og give kommunerne en langt, langt større indflydelse på arbejdsmarkedspolitikken, så ledigheden kan komme ned.

Vi er ikke interesseret i alene at diskutere dagpengesatser og lignende. Det er meget mere interessant, at man får et stykke arbejde, for det er også noget med menneskelig selvrespekt, og det burde hr. Frank Aaen også interessere sig for ud over pengene.

Og til sidst til fru Elisabeth Arnold, den forhenværende rødstrømpe, om det med familierne: I beskatning efter evne indgår også forsørgerforhold, børn og ægtefælle.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Verner (S):

Et væsentligt afsnit i hr. Peter Brixtoftes tale var, at der hermed heller ikke blev skabt tilstrækkeligt incitament til at arbejde. Jeg vil da godt præcisere, at der er tale om en målrettet indsats, der nedsætter skatten med 25 pct. fra disse 8 til 6 pct., og man hæver bundgrænsen med 32.000 kr. Mere målrettet indsats for at få lavtlønnede i beskæftigelse er vel næppe set. Jeg tror aldrig, hr. Peter Brixtofte har fremlagt tilsvarende forslag, da hr. Peter Brixtofte var med i regeringen, eller da hr. Peter Brixtofte var skatteminister.

Jeg synes stadig væk, der mangler konkrete eksempler på disse besparelsesforslag, man vil fremsætte på det offentlige område. Sådan helt præcist hvor er det, det skal ske?

Lad mig så lige sige om det med kapitalpensionen, at den ændring her betyder, at lønmodtagere f.eks., der tjener mellem 275.000 og

310.000 kr., får nedsat fordelene ved kapitalpension, sådan at den kommer på linje med øvrige lønmodtagere i Danmark. Det er faktisk det, der sker med det her forslag, og det må da anses for at være både rimeligt og positivt.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg er helt enig med hr. Brixtofte i, at selv om vi sidder og forhandler bag lukkede døreovre i Finansministeriet, kan vi jo godt tage en åben og fri diskussion her, og der kan jo også her opstå ideer, som vi kan bruge i forhandlingerne.

Jeg forstod, at hr. Brixtofte var meget optaget af at få mellemskatten væk, sådan at folk slipper fra 170.000 kr. og op. I dag er det 130.000 kr., det hæves til 170.000 med regeringens forslag. Men kunne man ikke gå endnu højere op? Kunne man ikke simpelt hen fjerne mellemskatten helt? Det vil jeg da godt deltage i, hvis vi kan blive enige om finansieringen.

Nu er det jo sådan, at hvis man fjerner mellemskatten deroppe, er det jo noget, der giver gevinst hele vejen op for dem, der har de virkelige store indkomster. Så hvis hr. Brixtofte her kan give mig et tilsagn om, at vi finansierer det ved at forhøje topskatteprocenten tilsvarende, kan vi lave en aftale nu, og vi kan tage det med ind i forhandlingerne. Vi deltager meget gerne i at lempe skatten på mellemindkomsterne. Det synes vi er et vigtigt projekt. Vi synes ikke, at folk, der tjener 180.000 kr., har nogen stor indkomst, så kan vi lempe dér for 180.000, for 200.000 kr., er vi med på det. Men vi er nødt til at finansiere det ved at forhøje topskatten, for ellers giver vi jo gevinst hele vejen op i systemet, og det kan ikke være rimeligt.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg vil som hr. Jens Peter Vernersen bare konstatere, at det var lidt fattigt, hvis ellers man må bruge det ord i den her forbindelse, med de eksempler, som hr. Peter Brixtofte kom med til offentlige besparelser. Jeg synes, det var meget, meget luft, og jeg har svært ved at se, hvordan og hvorledes det skal kunne bidrage til nogen som helst finansiering, der ligner noget som helst. Det kan jo være, hr. Peter Brixtofte kan komme med andre eksempler. Nu kan jeg også forstå på hr. Peter Brixtofte, at hvis noget én gang for alle er blevet amtsligt eller kommunalt,

så kan man ikke afskaffe det. Det er jo interessant fra én, som har dybe rødder i den sektor.

Det andet forslag, som hr. Peter Brixtofte kom med, bundfradraget i bruttoskatten, var sådan en columbusløsning, kunne jeg forstå, at vi i stedet for sænkningen med de to procentpoint i bundskatten brugte de penge til at bundfradrage i bruttoskatten. Kan hr. Peter Brixtofte ikke se, at det betyder, at pensionisterne får et problem, for de betaler ikke brutto-skat? Kan hr. Peter Brixtofte ikke se, at det fuldstændig og totalt betyder en brandbeskatning af pensionisterne? De får ingen fordele.

Er det det, der er Venstres politik? Det synes jeg da kunne være rart nok at vide. Og i øvrigt giver det en masse administrativt bøvvl, som svarer til den løsning, man lavede med ATP-inddragelsen, men det er en helt anden sag, for Venstre går jo imod bøvvl, har jeg forstået.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Jeg synes, det var et interessant indlæg fra hr. Jes Lunde. Naturligvis er det ikke meningen, hvis man fjernede 6 pct.-skatten helt, at man så skulle gå ned fra 58 til 52 pct. Det vil sige, at topskatten så skulle sættes 6 pct. op, sådan at man fortsat havde den samme procent, som man har haft hidtil for topskatten, men at man fik sænket skatten for alle mellemindkomster med 6 pct. Det ville virkelig, virkelig være effektivt.

Det, vi siger man bør overveje i forhandlingerne, er den 6 pct.-skat i sin helhed, for det har også virkelig værdi som forenkling af vores skattesystem kombineret med det bundfradrag på arbejdsmarkedsbidraget, som betyder, at de, der tjener mindst, de lavestlønnede og mellemindkomsterne, i kroner og øre får den største skattelettelse. Kan man kombinere de to, jamen så vil der være en meget bedre profil i de her forslag, og det vil være meget mere effektivt.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Selvfølgelig er det bedst, at folk kommer i arbejde. Det synes alle, men selv den største optimist er klar over, at der også er arbejdsløshed i morgen og i overmorgen, og dér kan vi bare se, at Venstres forslag går ud på, at det eneste, de arbejdsløse skal have, er nye stramninger.

Hvad angår den offentlige sektor: Besparelser, privatiseringer, de offentligt ansatte skal

løbe endnu hurtigere og summa summarum, man kan ikke både få besparelser og samtidig få fjernet ventelisterne, som Venstre ellers lovede i valgkampen. Altså et hult løfte, som vi har fået afsløret i dag.

Venstre vil fastholde skattelettelser til de rigeste, men ikke noget som helst til pensionisterne, intet til bistandsmodtagerne, intet til de laveste indkomster. Det er også godt at få det at vide. Til gengæld skal der være penge til erhvervslivet, men altså summa summarum, erhvervslivet, der har rigeligt, de velstillede, som har rigeligt, skal have mere, hvorimod der ikke er ét forslag – sådan måtte jeg forstå det – ikke ét forslag fra Venstre om, at de bedst stillede her i samfundet skal bidrage noget mere til gavn for de dårligere stillede, til gavn for de laveste indkomster, til gavn for at få fjernet ventelisterne i den offentlige sektor. Eller – og det vil jeg så spørge om – er der bare ét forslag, bare ét lille bitte forslag fra Venstre om, at de, der har mest, skal bidrage noget mere til fællesskabet?

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Jeg har som andre også lyttet forgæves til hr. Brixtoftes mange eksempler på, hvordan det offentlige kan reducere udgifterne. Det var noget med administration, det var noget med udlicitering, det var noget med arbejdsmarkedsreform. Det bliver forhåbentlig mere konkretiseret, for det svarer ikke i niveau til hr. Peter Brixtoftes intellekt.

Så vil jeg godt spørge hr. Brixtofte: Hvis vi sætter mellemskatten ned, hvordan skulle det så finansieres? For hr. Brixtofte sagde godt nok, at så skulle topskatten i hvert fald ikke reduceres, men den skal vel hæves, hvis vi skal have pengene ind, for jeg regner med, at vi er enige om, at vi ikke skal lave huller i statskassen.

Og så det sidste spørgsmål. Hr. Brixtofte er optaget af bruttoskatten. Hvad med at kigge på det fradrag, der ligger i det? Det er jo en regulær skat. Hvorfor skal den trækkes fra? Så kunne vi jo lave nogle andre justeringer også. Fradragmuligheden med bruttoskatten er jo netop til gavn for de højeste indkomster; det er dem, der har glæde af den, og var det ikke noget, der var værd at kigge på, hvis vi nu lige pludselig også skal kaste det ind? Det synes jeg var interessant.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg lagde mærke til hr. Peter Brixtoftes ordvalg i forbindelse med diskussionen om ejerboliger, hvor hr. Peter Brixtofte sagde: Spare op i egen bolig. Der er forskel på udtrykket spare op i egen bolig og spare op til egen bolig. Og sådan som vi har haft skattesystemet i årtier i Danmark, og som vi gjorde op med ved den skattereform i midtfirserne, som hr. Peter Brixtoftes parti også var med til, der sagde vi, at gældsætning er hidtil blevet belønnet fuldstændig skamløst. Nu laver vi det lidt mindre fordelagtigt at sætte sig i gæld.

Det, der sker nu, er, at gældsætning belønnes lidt mindre, end det gjorde før. Det er under alle omstændigheder sådan, at en meget stor del af Danmarks befolkning sætter sig i stor gæld, når de køber hus, og så sparer de op i egen bolig, men ikke til egen bolig. Når de så omsider har boet i huset i 20 eller 30 år, er de gældfri.

Vi har haft et system, der belønnede gældsætning og straffede opsparing. Det, vi prøver nu, er at fortsætte den linje med at belønne gældsætning lidt mindre og fremme opsparing lidt mere. Det burde Venstre også kunne tilslutte sig.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Som målsætning kan vi naturligvis tilslutte os det. Der er bare det problem, at der er nogle, der har gældsat sig i tillid til bestående vilkår. Det er jo dér, at overgangsregler, og hvordan man i øvrigt indretter lejeværdibeskatningen m.v., er afgørende. For der er jo ikke nogen af os, som synes, det er rimeligt, at folk, der har erhvervet bolig i tillid til gældende regler, derefter ikke kan få økonomien til at hænge sammen.

Derfor er det jo et spørgsmål om, hvordan man griber det an. Men vi har jo i den formulering, jeg har givet udtryk for, sagt, at vi er parate til at drøfte rentefradragsret og lejeværdi i en sammenhæng, så boligejernes samlede økonomi ikke bliver dårligere. Det er en åbning, hvis man ellers kan forstå folketingspolitisk – og det kan fru Elisabeth Arnold.

Derudover så omkring mellemskatten: Altså, mellemskatten og et bundfradrag af den størrelse, som Kristeligt Folkeparti har været fremme med i de seneste dage, koster, som jeg kan regne det ud, sådan nogenlunde det samme

som at sænke bundskatten med 2 pct. Og det er derfor, jeg vil stille det spørgsmål: I stedet for at sænke bundskatten med 2 pct., var det så ikke bedre at gøre det på denne måde? Det vil vi gerne have beregnet i forhandlingerne, for det synes vi faktisk er en interessant model, som bedre kan nå det mål, at det er fordelagtigt at gå i arbejde frem for passiv forsørgelse.

Endelig til hr. Frank Aaen: Netop det bundfradrag er et forslag til fordel for de mindre indtægter, så hvis hr. Frank Aaen vil sætte sig ned og regne på det, kan han finde ud af, at det er korrekt.

Endelig omkring det med den offentlige sektor, det med udlicitering og det, at man laver en mere effektiv arbejdsmarkedspolitik i kommunerne, det forbyder min beskedenhed mig at komme med eksempler på, men der findes faktisk kommuner, som har fået udgifterne ned svarende på landsplan til milliarder af kroner og fået folk i arbejde ved en mere effektiv lokal arbejdsmarkedsindsats. Det er det, jeg synes vi skulle overveje.

Anden næstformand (Henning Grove):

Vi går nu i gang med sidste runde. Jeg har foreløbig fru Elisabeth Arnold, hr. Jens Peter Vernersen, fru Kirsten Jacobsen og hr. Jacob Buksti.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

At sætte sig i gæld, stor gæld, og have tillid til bestående forhold er altid et dristigt forehavende, og det er der mange, der har gjort her i landet – også tidligere.

Dette tidspunkt at nedsætte skatteværdien af rentefradraget på er simpelt hen fænomenalt godt. Vi har en stabil udvikling i Danmark. Vi har stigende beskæftigelse, faldende ledighed. Vi har lav rente. Vi har lav inflation. Regeringen og Det Radikale Venstre har absolut ingen intentioner om at arbejde hen imod en stigende inflation eller en stigende rente.

På det tidspunkt i midtfirserne, da man indførte den første skattereform, skete der jo det, samtidig med at man ændrede fradraget fra at blive trukket fra i indkomsten til at blive trukket fra i skatten, at inflationen faldt drastisk, renteniveauet faldt også, og lønstigningerne udeblev totalt. Det slog bunden væk under mange mennesker, fordi de pludselig opdagede, at deres situation ændrede sig. Ikke på grund af skattesystemet, men fordi andre

ændringer i samfundet ændrede vilkårene totalt for dem.

Den situation er vi ikke i nu. Der er stabilitet over hele linjen, og jeg er helt sikker på, at Venstre er med på den linje med, at vi skal have stabilitet – lav rente, lav inflation, ikke nogen voldsomme lønstigninger, stigende beskæftigelse. Det er det helt rigtige tidspunkt at fremme opsparingen på, vil jeg sige til hr. Peter Brixtofte.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Hr. Peter Brixtofte gav udtryk for, at rentefradragsdebatten og debatten om lejeværdien skulle ses i nøje sammenhæng, vel forstået på den måde, at der skulle være balance i op- og nedadgående retning.

Jeg vil godt spørge hr. Peter Brixtofte, om han er af den opfattelse, at det så vil stoppe den overophedning, som man har på boligmarkedet, og som jo også er en af baggrundene for, at disse lovforslag bliver fremsat. Det må vel også forstås på den måde, at lejeværdien skal sættes ned.

Jeg vil så også spørge, om det ikke kommer væsentligt i konflikt med det synspunkt, som jeg gav udtryk for i mit indlæg, og som vismand Nina Smith gav udtryk for på TV1 tirsdag aften, at ingen ædruelige økonomer kan komme i tanker om at foreslå en afskaffelse af lejeværdien. Men det har jo aldrig forhindret politikere i at kaste sig ud i denne opgave.

Fru Nina Smith sagde rent faktisk også, at der ikke var basis for at ændre lejeværdien, så den gav et mindre afkast. Det var ikke tiden. Det ville netop give overophedningsproblemer.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg havde svært ved at forstå, hvad fru Elisabeth Arnold i grunden mente med det, hun sagde.

Fru Elisabeth Arnold sagde, at man skulle fremme opsparingen i egen bolig. Man skulle straffe . . .

Anden næstformand (Henning Grove):

Det er til hr. Brixtofte, man kan stille spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Ja, en gang imellem, når man skal tage stilling til forslagernes indviklethed, er Folketingets for-

retrningsorden åbenbart det mest udviklede papir, der findes.

Men jeg vil gerne spørge hr. Peter Brixtofte, om ikke hr. Peter Brixtofte er opmærksom på, når det drejer sig om boligejerne, som jeg kan forstå hr. Peter Brixtofte er meget optaget af, og det er vi alle, at den omlægning af lejeværdien til den kommunale ejendomsværdibeskatning finder sted i år 2000. Og det vil sige, at de boligejere, der er nu, realiserer et fald i lejeværdibeskatningen fra de nuværende 46 pct. til 40 pct. Og det fald afløses så derefter af en ejendomsværdibeskatning på 10 promille, men som er 8 promille for de eksisterende ejere. Det vil sige, at de eksisterende ejere dels får en rabat i kraft af en faldende skat og derefter en lavere ejendomsværdibeskatning end nye ejere, for hvem den så i øvrigt bliver lavere i kraft af de faldende huspriser.

Er hr. Peter Brixtofte opmærksom på det? Og er hr. Peter Brixtofte opmærksom på, at alle de særlige rabatorordninger så i øvrigt fastholdes? For det kunne være, at det kunne påvirke hr. Peter Brixtoftes sortsyn.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Altså ligegyldigt hvad man kalder det, så er der tale om, at de, der ejer deres bolig, skal betale mindst 7 mia. kr. mere om året netto. Sådan er det. Og det er mindst 7 mia. kr., idet jeg ikke har fået svar på mit spørgsmål til skatteministeren om, hvilken ejendomsvurdering der er lagt til grund. Er det den gamle, eller er det den nye her fra den 1. januar 1998? For hvis det er den fra den 1. januar 1998, så ligger der yderligere et stort milliardbeløb i stigninger.

Derfor er det interessant at få det afklaret, og jeg håber, at skatteministeren kan få det afklaret under debatten i dag, for der er mange milliarder i det. Sådan som jeg kan læse det, er det den gamle ejendomsvurdering, og det betyder, at der oven i det her tal skal lægges 3-4 mia. kr. i ekstra smæk til dem, der ejer boliger.

På rentefradragsrettsiden mister man 7 mia. kr. og på lejeværdien 7-10 mia. kr., afhængig af hvilken ejendomsvurdering det er. Og så skal man betale måske 10-11 mia. kr. i ny ejendomsværdiskat. Lægger vi alt det sammen, så ligger det fra 7 mia. kr., hvis det er den gamle ejendomsvurdering, til 11-12 mia. kr. i ekstra skatter.

(Kort bemærkning).

Skatteministeren (Ole Stavad):

Der er jo tradition for, at ministeren ikke går ind, før vi er ovre den samlede debat, men når jeg næsten bliver bebrejdet, at jeg ikke går ind, så vil jeg da gerne give den konkrete oplysning til hr. Peter Brixtofte, at ud fra det, som er blevet oplyst over for mig, er det den seneste aktuelle vurdering, det vil sige 1998-vurderingen. Jeg skal gerne tjekke det fuldstændigt til det endelige svar, så der ikke er risiko for nogen misforståelse.

Og så vil jeg gerne gøre den bemærkning til hr. Brixtofte: Det må dog være en meget, meget mærkelig regnebog, hr. Brixtofte benytter, når han kan nå frem til en merudgift, en nettoudgift, på 7 mia. kr., når hr. Peter Brixtofte ser, at lejeværdien samtidig forsvinder.

Men det kan være, hr. Peter Brixtofte regner på samme måde, som – det er måske ham, der har vildført pressen – at man tager et enkelt element ud. Det, der er virkeligheden her, hr. Brixtofte, er, at hver eneste krone, der kommer ind inden for skattesystemet, anvendes til at lette først og fremmest på bundskatten og mellemskatten. Det betyder, at i 1999 er der balance; hvis vi ser på 2002 er der en decideret letelse på 3,3 mia. kr. i indkomstskatten, som for en stor dels vedkommende også tilflyder boligejerne.

Derfor må jeg sige, at de nettotal, hr. Brixtofte regner sig frem til, i hvert fald er nettotal, der ikke under nogen forhold tager hensyn til de lettelser, som boligejerne får, hverken for så vidt angår bundskatten, eller for så vidt angår lettelserne på mellemskatten. Så vil hr. Peter Brixtofte, uanset hvilken regnebog han anvender, aldrig kunne nå frem til de tal.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Nu håber jeg altså, vi får afklaret, hvad det er for en ejendomsvurdering, om det er den, der er kommet ind her i løbet af den sidste måneds tid. For det er en stigning på 20-25 pct., og det ændrer jo hele talgrundlaget. Og jeg er lidt skuffet over, at regeringen ikke selv ved, hvad det er for nogle tal, de bruger, da det drejer sig om milliarder til forskel. Så jeg håber, vi snart får det afklaret.

Men uanset det, så er det altså sådan, at man kan slå op på side 52 i »Bedre Balance« og opdage, at der ingen balance er, når det gælder ejerboligerne. På rentefradragsretten taber man

7 mia. kr., så tjener man 5,3 mia. kr. på lejeværdien, og så betaler man 7 mia. kr. mere i ejendomsskat. Det er 8-9 mia. kr. netto mere, det står her, og hvis der oven i købet er en ekstra stigning oveni, ja, så er det altså 11-12 mia. kr., der er tale om.

Flemming Hansen (KF):

Regeringen kalder sit udspil »Bedre Balance«. I den konservative folketingsgruppe finder vi, at der i allerhøjeste grad er tale om betydelige ubalancer.

Vi synes, det er en ubalance, at de unge boligejere skal straffes. Vi har jo set LO-formanden senest bekræfte det. Vi synes, det er en ubalance, at kapitalpensionen skal lægges for had og i virkeligheden af regeringen ønskes afskaffet. Det fremgår næsten af de beregninger, der er. Vi synes, der er ubalance mellem ejere og lejere; ensidigt tilgodeses ejerne. Vi synes, der er en ubalance mellem de nuværende boligejere og de kommende boligejere.

Vi synes, der er en ubalance imellem symmetrien, i den måde, man hidtil har beskattet renteindtægter og renteudgifter, og vi synes i allerhøjeste grad også, der er en ubalance i det forhold, som står skrevet, at topskatten fastfrysnes. Og det vil jo sige, at på lang sigt vil alle danskere på et eller andet tidspunkt komme til at betale topskatten.

Der er sikkert mange, mange flere ubalancer, men jeg er enig med dem, der har sagt, at det ikke har været muligt på 24 timer at komme ned i alle detaljerne. Det tror jeg at alle i Folketinget kan være enige om. Regeringen har jo haft 1½ måned og en hærskare af embedsmænd til at forberede det her. Jeg garanterer for, at alle de spørgsmål, der skal stilles i salen, skal nok blive stillet, når vi nu her de næste par dage får lejlighed til at gå ned i det.

I Det Konservative Folkeparti synes vi, at det er rigtigt, at dansk økonomi kører i et meget, meget højt gear. Hvor hurtigt det faktisk går, kan debatteres og en hurtig debatteret i perioden op til regeringens udspil. Vi er flere, som læser de økonomiske nøgletal anderledes end regeringen. Det private forbrug er højt, men en egentlig forbrugsfest, som vi oplevede i midtfirserne, er meget, meget svær at få øje på.

Betalingsbalancen er godt nok presset af det private forbrug, men det skyldes også et fundamentalt problem i dansk økonomi, nemlig at danske eksportvirksomheder har vanskelige

vilkår. Vi importerer for meget, fordi vi har råd, men eksporterer for lidt, fordi vi er for dyre.

I tirsdagens økonomiske oversigt fra Økonoministeriet kan man desværre atter en gang læse, at den danske konkurrenceevne fortsat forringes. De dystre eksportprognoser for både i år og 1999 tegner til, at Danmark igen mister vigtige markedsandele på eksportmarkederne.

Derimod har regeringens indgreb været omgivet af larmende tavshed om den triste kendsgerning, at det offentlige forbrug stiger mere, end selv regeringen havde ventet. I går kom Nationalbankens kvartaloversigt, og her kunne man læse, at væksten i det offentlige forbrug i 1997 var næsten tre gange højere end forventet.

I Det Konservative Folkeparti finder vi, at der er grund til at gribe ind over for det private forbrug, om end i langt mindre udstrækning end det, regeringen lægger op til.

Jeg synes, Håndværksrådet formulerede det ganske godt: Nok er der brug for en nedkøling af boligmarkedet, men ikke en nedfrysning, som sender chokbølger gennem markedet og gennem byggesektoren.

Nej, regeringen burde se at tage fat på at få styr på de offentlige finanser og gøre det mere attraktivt for lavtlønnede at være i arbejde og styrke det danske erhvervsliv til gavn for betalingsbalancen.

Lad mig fortsætte med nogle konkrete ubalancer.

Der er ubalance mellem ejere og lejere. Udspillet straffer særskilt ejerne af boliger. I dag fungerer rentefradraget reel som en slags kompensation for lejeværdi af egen bolig. Regeringen forsøger nu ved hjælp af lidt kosmetik at ændre lejeværdien – i gåseøjne – med en ny ejendomsskat. Konsekvensen af udhulingen af rentefradraget bliver dermed, at regeringen giver lejere skattelettelse, mens ejere skal betale regningen.

Omlægningen af ejendomsværdiskatten indebærer også en ubalance mellem generationerne. Baggrunden for indgrebet er især de betydelige formuegevinster, som boligejere har opnået i de seneste år. De økonomiske vindere er derfor dem, som gennem en årrække har siddet i egen bolig, og det er jo ikke de unge. Derfor er det paradoksalt, at det især er de unge, som enten vil eller netop har købt bolig, som straffes hårdt af regeringen.

Som kronen på værket opnår de nuværende boligejere oven i købet en lavere ejendomsskat,

som alle de kommende boligejere, de nye boligejere, ikke får. Da ældre generationer erfaringsmæssigt ikke flytter så hyppigt som unge, stilles de unge altså, alt andet lige, dårligere. Det er særlig tankevækkende, fordi regeringen under valgkampen ellers lovede børnefamilierne guld og grønne skove.

Ikke nok med de nævnte ubalancer, så er der også direkte selvmodsigelser i regeringens udspil.

Man vil – fornuftigt nok – siger man, fremme den private opsparing. Javel, men så indleder regeringen et korstog mod det, man kan kalde den mest succesrige opsparingsform, nemlig kapitalpensionerne. Regeringen foreslår, at fradraget for indbetalinger til kapitalpensioner reduceres for de højeste indkomster. Signalværdien heraf vil regeringen ikke undervurdere. Forslaget bør være direkte dræbende for kapitalpensionsordningen, og det værste er: Det er også det, regeringen ønsker; det går mere og mere op for mig.

Regeringens forslag om at gøre befodringsfradraget indkomstafhængigt rimer slet ikke med øvrig dansk lovgivning. Aldrig før har vi været så langt ude, at staten nu skal omfordele ressourcerne via nogle nichefradrag. Netop befodringsfradraget er et af de få elementer i vores komplicerede skattesystem, som det er lykkedes befolkningen at forstå, fordi man ved den sidste skattereform fik nogle meget firkanter rammer at arbejde med. Og vi ved jo også, at sagsbehandlingen omkring befodringsfradraget ude i kommunerne er faldet ganske gevaldigt.

Vi synes, at den foreslåede ordning simpelt hen er teknisk håbløs. Man skulle hellere undlade at udhule kørselsfradraget.

Det Konservative Folkeparti ønsker både en lavere bundskat – det er vi enige i – og et højere fradrag før beregning af mellemskatten, altså det, som regeringen foreslår. Vi synes, det går i den rigtige retning, men vi synes ikke, det er nok.

Når vi så kommer til fradragenes skatteværdi, opstår der problemer. I Det Konservative Folkeparti mener vi, at nedsættelsen fra 46 til 32 pct., sådan i runde tal, på blot 4 år er et meget, meget barsk indgreb, og det må begrænses på en eller anden måde. Det Konservative Folkeparti afviser således ikke på sigt at reducere rentefradragets værdi yderligere, men boliginvesteringerne strækker sig mange år ud i fremtiden. Hvis boligejerne skal have en chance for

ikke pludselig at sidde med håret i postkassen, skal reduktionen ske over en væsentligt længere periode, så markedet kan tilpasse sig.

At regeringen omdøber lejeværdi af egen bolig til kommunal ejendomsværdiskat ændrer ikke Det Konservative Folkepartis grundlæggende modstand mod beskatning af egen bolig. At hævde, at den nye skat skulle være et udtryk for andet, ville være at stikke folk blå i øjnene.

Jeg kan huske, at da jeg var barn, var det meget populært at spille sorteper. Jeg ved, at mange voksne mennesker også stadig væk gør det, det er vist ikke alene børn, og jeg synes, at regeringen her spiller sorteper. Den spiller sorteper videre til boligejerne, til bilejerne, til erhvervslivet, til de højestlønnede, til de lavestlønnede, ja, ingen går fri, måske undtagen boligejerne.

I Det Konservative Folkeparti vil vi ikke spille sorteper. Vi vil slet ikke være med til at spille sorteper videre til de unge, som regeringen synes skal have det så problematisk.

Endvidere kan vi heller ikke være med til at støtte regeringens angreb på kapitalpensionsordningen, som i dag er en af de mest succesrige opsparingsformer. Det harmonerer ikke med regeringens egne intentioner om at styrke den private opsparing.

Endelig kan man jo sige, når vi taler sorteper, at alle danskere bliver sorteper med ca. 6 milliarder i nye såkaldt grønne afgifter.

Jeg vil godt til slut om hele pakken sige, at vi er ikke tilfredse med regeringens udspil, men vi er naturligvis indstillet på at forhandle med regeringen for at se, om vi kan opnå et realistisk resultat. Vi er ikke optimister, men vi synes, forsøget skal gøres, og jeg har noteret mig, at hr. Jacob Buksti flere gange ligefrem har råbt ud i salen, at regeringen så forfærdelig gerne vil give imødekommelser; derfor kommer vi selvfølgelig til alle de forhandlinger, vi bliver inviteret til.

Til sidst synes jeg, man skal være opmærksom på, at udspillet fra regeringen er en skatteomlægning. Verdens højeste skatte tryk, som Danmark har i dag, falder ikke med én krone eller én promille – nej, skatte trykket øges stadig væk endnu en gang. Det synes jeg befolkningen skal vide, når de læser om denne plan.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Nu kan jeg jo forstå på hr. Flemming Hansen, at jeg skal passe på ikke at råbe for højt. Så ved jeg

ikke, om det er af samme årsag, som når fru Kirsten Jacobsen dæmper stemmen.

Men jeg vil da indledningsvis give den klare indrømmelse til hr. Flemming Hansen, at top-skatten fastfryses ikke. Når det er sådan, at hr. Flemming Hansen får det indtryk, er det, fordi de beregninger, der står i de forskellige tabeller, er i faste priser, og derfor er de selvfølgelig konstante, men de reguleres fuldstændig, som man normalt gør, så den indrømmelse kan vi give her fuldstændig ubetalt.

Så går hr. Flemming Hansen meget op i ubalancen, så man næsten bliver bekymret for, om han selv kan holde balancen, og det er både med hensyn til ejere og lejere og generationer. Der synes jeg da godt jeg vil spørge, om hr. Flemming Hansen ikke er enig i, at rentefaldet de seneste år har medført faldende renteudgifter for de fleste familier. Boligejerne har typisk de største renteudgifter, og i kraft af rentefaldet og konverteringen har de typiske boligejere haft en mulighed for at spare 5.000-6.000 kr. om året efter skat, og den besparelse er i øvrigt størst for de yngre grupper.

Så blot et enkelt spørgsmål: Er hr. Flemming Hansen tilhænger af, at man skal sænke trækprocenten? Jeg kan forstå, at hr. Flemming Hansen mener, at skattetrykket i Danmark er for højt. Så vil jeg gerne spørge hr. Flemming Hansen, hvordan hr. Flemming Hansen kan gøre det, uden at det påvirker rentefradragets skattemæssige værdi, eller er der ikke en sammenhæng dér, eller vil det være sådan, at man både vil sænke trækprocenten og fastholde rentefradragets skattemæssige værdi?

Og i øvrigt er det omkring befordringsfradraget præcis den problemstilling, og befordringsfradraget reguleres i øvrigt af Ligningsrådet efter gældende regler.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Efter den debat, vi har haft indtil nu, må det jo stå lysende klart, vil jeg sige til hr. Flemming Hansen, at disse forslag fremsættes for at sikre, at det også fremover bliver muligt for de unge at købe eget hus, købe egen bolig. Hvis det er sådan, at den udvikling, vi har set her, fortsætter, er det jo nemlig faktisk sådan, som hr. Flemming Hansen siger, at så er det dem, der sidder i boligerne, der bliver de økonomiske vindere på bekostning af den næste generation. Det synes vi ikke er hensigtsmæssigt.

Så blev det tilkendegivet, at det her var et korstog mod kapitalpensionerne. Er det nu rigtigt, hr. Flemming Hansen? Er det rigtigt, at det generelt er et korstog imod kapitalpensionerne, fordi man for de indkomstgrupper på over 300.000, der har kapitalpension, nedsætter rentefradragsværdien fra 58 til 45?

Det ændrer jo ikke noget ved, at alle, som har en indtægt, der er mindre, i hvert fald ikke berøres, og det ændrer heller ikke noget ved, at det fortsat er favorabelt for dem, der har de høje indtægter også at få en kapitalpension tegnet. Det må da stå klart, men det er mindre favorabelt end hidtil for nogle ganske få.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Hr. Flemming Hansen talte om disse ubalancer. Det er jo notorisk rigtigt, det er helt klart, at der er tale om ubalance i den forstand, at det i højere grad rammer boligejere, end det rammer lejere. Men hvis man har en situation, hvor der er ubalance i forvejen, er man så ikke nødt til at lave et lovforslag, der modarbejder denne ubalance, og det vil sige, at man har ubalancen i selve lovforslaget?

Mit spørgsmål til hr. Flemming Hansen er: Var der ikke ubalance i forvejen mellem lejere og ejere?

Med hensyn til generationer må man sige, at bortset fra de boligejere, som lige har købt, som er i klemme – og det må vi finde ud af at løse – så må man sige, at det også er dem, der var boligejere, og ikke de kommende ejere, der havde glæde af de eksisterende ordninger. Derfor er den ubalance, der laves nu, i virkeligheden et forsøg på at rette op, sådan at der bliver balance.

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Hr. Jacob Buksti er inde på mange ting i sin korte bemærkning, men jeg vil spørge hr. Jacob Buksti: Kan vi ikke lige så godt være ærlige og sige til befolkningen, at skattetrykket øges med denne bedre balanceplan, som regeringen kalder det? Er hr. Jacob Buksti enig i det? Det er ikke at stikke folk blå i øjnene. Skattetrykket øges; og det er selvfølgelig, fordi man kun lægger om, og man ser ikke på de offentlige udgifter; det hører også under finansloven, det erkender jeg, og det kommer vi formentlig også tilbage til, men det er en forøgelse af skattetrykket.

Så siger hr. Jens Peter Vernersen noget om de unge, der køber egen bolig. Der må jeg også spørge hr. Jens Peter Vernersen: Er det ikke rigtigt, at den unge, der køber efter den 1. juli, tror jeg det er, får andre forhold at arbejde under end den, der har købt før? Og er det ikke også rigtigt – det sagde hr. Aage Frandsen i hvert fald – at den, der har købt inden for det sidste halve års tid, kommer i klemme? Hr. Aage Frandsen var jo da så venlig at sige, at det må vi se på, det må vi løse. Det synes jeg var et meget, meget vigtigt tilsagn at give, som jeg har noteret mig.

Så taler hr. Jens Peter Vernersen om kapitalpensionerne. Jeg synes, hr. Jens Peter Vernersen skal være ærlig og sige, som det er: Socialdemokratiet vil gerne af med kapitalpensionen. Man synes, den er for gunstig og måske specielt for gunstig for de højere indkomstgrupper. Vær dog ærlig og sig det. Når man skal beskære den så kraftigt, at der næsten ikke er forskel på den 40 pct.-beskatning, man betaler, når man udlodder, og de 45 eller 44 pct., man kan trække fra, som værdien er, så er det, fordi man ønsker at fjerne kapitalpensionen. Den er for gunstig.

Jeg skal lige sige til allersidst, at vi stiller naturligvis en række spørgsmål, det siger sig selv, i udvalget: Hvordan fordeler kapitalpensionen sig i dag? Hvem er det, der bruger den? Og dér får vi måske nogle af svarene.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil tage fat i det samme emne med det samme, nemlig kapitalpensionen, for det er jo forkert, når hr. Flemming Hansen siger, at det er et korstog mod kapitalpensionsopsparingen.

Det Radikale Venstre ønsker den bevaret, men det har været en meget stor succes, siger hr. Flemming Hansen. Det tør siges, og det er netop, fordi gevinsten ved at lave kapitalpensionsopsparing sidst på året har været meget, meget gunstig, især for de højestlønnede.

Og de spørgsmål, hr. Flemming Hansen vil stille i Skatteudvalget, som vil kortlægge, hvad det er for nogle personer, der har benyttet sig af kapitalpensionen, vil netop give svaret, at det er de aller-, allerhøjestlønnede, der har benyttet sig af denne opsparingsform. Det er også udmærket, det er fint.

Men man kunne godt gøre begunstigelsen lidt mere modereret og så sige: O.k., det vil stadig væk være en fordel, men den er lidt mindre,

end den var tidligere. Det er jo også af samme grund, der har været lagt loft over kapitalpensionsopsparingen. Det har jo ikke været muligt at opspare mere end ca. 30.000 kr. om året, for hvis det havde været muligt at opspare mere, så havde folk jo simpelt hen kunnet låne til at sætte ind til det maksimale for derved at få en stor øjeblikkelig skattelettelse.

Jeg synes, det er en fornuftig omlægning, og lur mig, om ikke der stadig væk, når vi kommer til december, hvert eneste år stadig væk vil være et ganske stort træk på kapitalpensionsopsparing. Det er stadig væk en fordel.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Kapitalpensionen skal bevares, befodringsfradraget skal bevares, det eksisterende skrå loft skal bevares. Sådan lyder det fra hr. Flemming Hansen. Vi fik også at vide under valgkampen, at der ikke måtte røres ved hospitalerne, der måtte ikke røres ved militæret, der måtte ikke røres ved motorvejene.

Men hvor er det så, Det Konservative Folkeparti vil finde midler til at løse deres problemer? Hvordan er det, man vil løse betalingsbalanceproblemet?

Så kom der en lille sætning fra hr. Flemming Hansen, som jeg gerne vil have udbygget. Han sagde, at der skulle styr på de offentlige finanser. Hvordan skal man have styr på de offentlige finanser? Hvem er det, der skal betale? Vi fik at vide under valgkampen, at det ikke skal være på hospitalerne, hvor ventelisterne tværtimod skal reduceres. Militæret skal ikke reduceres. Motorvejene skal der ikke røres ved. Hvordan vil man få styr på de offentlige finanser? Hvem er det, der skal holde for? Kan vi ikke få det afsløret?

Anden næstformand (Henning Grove):

Hr. Morten Helveg Petersen og derefter hr. Flemming Hansen.

(Kort bemærkning).

Morten Helveg Petersen (RV):

Hr. Flemming Hansen var meget optaget af ubalancer i forbindelse med denne pakke og nævnte også de unge generationer og udtrykte stor bekymring for dem.

Mit spørgsmål til hr. Flemming Hansen er, at når man nu ser advarselslamperne blinke i økonomien, er det da ikke mere forsvarligt netop af hensyn til de unge generationer at gå ind og

gøre noget ved problemerne nu, frem for at udskyde problemerne? Regningen bliver væsentlig større, jo længere tid vi venter. Så af hensyn til den unge generation er det så ikke mere forsvarligt at handle nu?

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

For at starte bagfra med hr. Morten Helveg Petersen: Jeg er fuldstændig enig, og det sagde jeg også i mit indlæg, hvis hr. Morten Helveg Petersen havde hørt godt efter. Jeg sagde, at vi gerne vil være med. Vi erkender, at der er ubalancer. Det ender med at køre den gale vej. Jeg sagde, det gør det ikke nu. Derfor vil vi gerne være med. Vi synes, det er rigtigt. Det er rigtigt, man griber ind. Vi kritiserer bare nogle helt klare områder, hvor vi synes, der er ubalance. At der skal komme nogle indgreb har vist ingen skjult, hverken under valgkampen eller mellem valgkampene eller i dag. Problemet er, hvordan får vi det gjort.

Det glædede mig umådelig meget, at fru Elisabeth Arnold siger, at hun gerne vil bevare kapitalpensionen. Så undrer jeg mig bare over, at Det Radikale Venstre lægger navn til den del af udspillet. Jeg er sikker på – det kan da godt være, at der i år vil være nogle – at på bare meget, meget kort sigt vil den forsvinde. Det er så det, regeringen ønsker. Man siger simpelt hen, at den er for god. Ja, men hvad så? Hvis der var noget, som var interessant for folk for at få dem til at fremme deres opsparing, gør det så noget, at det er godt? Vi behøver da ikke kun at belaste folk med urimeligheder.

Så siger hr. Søren Kolstrup noget om befordringsfradraget. Det, jeg pointerede med befordringsfradraget, var, at nu deler man det op i to grupper. En af de ting, regeringen har fået ros for og skal have ros for, er, at den med skatte-reformen i 1993 lavede det fuldstændig enkelt, så enhver kunne finde ud af det, og man behøvede ikke at gå til sin revisor for at finde ud af befordringsfradraget.

Før i tiden var det sådan, at 90 pct. af den tid, skattemyndighederne brugte lokalt, var på befordringsfradragetsproblematikken. Nu går man altså ind i den blindgyde igen, fordi man vil være så pokkers lige. Alle skal være så lige, at det gør næsten helt ondt. Men det er selvfølgelig et typisk udtryk for hr. Kolstrups politiske opfattelse, og den ønsker jeg slet ikke at diskutere, for den ligger så fjernt for et moderne land, som det kan gøre.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

I hr. Flemming Hansens svar var der også et spørgsmål til mig, som jeg godt vil kommentere. Hr. Flemming Hansen spurgte, hvordan unge, der køber bolig efter den 1. juli 1998, var stillet i forhold til unge, der tidligere har købt bolig. Se, der er jo det forhold, at det her vil betyde en afdæmpet prisudvikling på ejerboligen. Derfor vil unge, der køber bolig efter den 1. juli, købe boliger til lavere priser, end vi hidtil har set. En del af årsagen til, at vi laver denne justering af skattereformen, er for at sikre, at unge ikke fortsat skal købe boliger til voldsomt høje priser.

Må jeg så sige til hr. Flemming Hansen omkring det med kapitalpensionen, at vi ved begge, at det er et guldæg for den gruppe, som tjener over 320.000 kr., når det her er fuldt indfaset. Vi ved, at de har et fradrag på 58 pct. Vi ved også, at mange i aldersgruppen 50-60 år netop benytter den ordning, og alt andet ville jo også være ganske ufornuftigt. Man får 58 pct.s fradrag som 59-årig og hæver pensionen som 60-årig til 40 pct. skat. Det er en ordning, der er for favorabel, og derfor mener vi, at det fradrag, man må have, skal ned på disse 45 pct., som det ligger i forslaget.

Jeg glæder mig i øvrigt meget til at se svaret på de spørgsmål, der bliver stillet hr. Flemming Hansen, om beregning af kapitalpension. Det vil vise mange interessante ting.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Blot to ting omkring skattetrykket: Det er sådan, at skattetrykket på personskatten falder. Så kan man regne skattetryk i øvrigt ud på mange punkter.

Det andet, jeg så vil sige til hr. Flemming Hansen, før han kommer ud i alt for mange vildfarelser: Omkring befordringsfradraget er det sådan, at befordringsfradraget er fastholdt. Så sætter man benzinenprisen op pr. 1. januar. Det fører til en automatisk regulering i Ligningsrådet af taksterne. Det er sådan, at de pågældende får skattenedsættelserne. Fradragsværdien af befordringsfradraget fastholdes frem til år 2002. Først i år 2002 nedsættes værdien, hvorefter man gennemfører en 25 pct.s forhøjelse for folk, der har under 180.000 kr., aftrappet op til 235.000 kr.

Det vil sige, at frem til år 2002 er der faktisk en overkompensation for befordringsfradraget,

og derefter, når det er sådan, at man så nedsætter fradragsværdien fuldstændig ligesom de andre, så sikrer man kompensation for de laveste indkomster.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Blot en sidste bemærkning om kapitalopsparingen: Den er for god, sagde hr. Flemming Hansen, underforstået at det var noget, jeg havde sagt. Hr. Flemming Hansen sagde, at det var en drønende succes, og jeg sagde: Ja, det tør siges.

En af konsekvenserne af, at det var en stor succes, var, at man satte et loft for, hvor meget man måtte spare op hvert år. For masser af kommuner henvendte sig jo til Folketinget og sagde: I må sætte en bremse for den kapitalpension, for vores skattegrundlag forsvinder simpelt hen. En del af vores højtlønnede skatteydere nedbringer deres skattepligtige indkomster ved at opspare ganske meget til pension. I må sætte et loft.

En eller anden regering i fortiden – jeg kan ikke huske, om det var den borgerlige, det har det vist nok været – satte faktisk loft for kapitalpensionsopsparingen, fordi den i den daværende regerings øjne var for god. Den er stadig væk god, og jeg synes stadig væk; folk skal bruge den, og det vil de stadig væk også komme til. Den er lidt mindre favorabel nu, end den har været, og det synes jeg er i orden.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Mit hovedspørgsmål til hr. Flemming Hansen lød, om han kan forklare, hvad der ligger bag bemærkningen: Der skal styr på de offentlige finanser. Det fik jeg ikke noget svar på.

Hvordan skal der det? Hvor skal der skæres ned? Hvem skal holde for? Er det på sygehuse? Er det lejerne? Hvem er det, der skal holde for? Vi fik en masse at vide om hår i suppen her og dér. Det afgørende, nemlig, hvor der skal skæres ned, vi fik ikke at vide.

Styr på offentlige finanser! Hvem skal holde for? De syge? Lejerne? Hvem?

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Hr. Jens Peter Vernersen taler om prisudviklingen og siger, at det vil give en afdæmpet prisudvikling. Jeg synes, jeg har hørt andre socialdemokrater under de tidligere indlæg sige, at priserne ikke ville falde. Nu er vi altså enige

om, at priserne vil blive ved at stige, forstår jeg. Det har jeg min meget, meget store tvivl om. Men det ændrer altså ikke ved spørgsmålet om, hvad der skal ske med dem, der har købt inden for de sidste 12 måneder. De vil komme meget i klemme. Ikke så meget, som de gjorde i 1987, heldigvis, men de vil komme meget betydeligt i klemme, og dermed får man endnu en gang det, at man mister tilliden til, hvad vi dog går og gør herinde.

Så taler hr. Jacob Buksti om skattetrykket. Hr. Jacob Buksti siger, at skattetrykket på personskatter falder. Ja, det er jo da klart, når man lægger omkring 6 mia. over på grønne afgifter. Men det samlede skattetryk i Danmark er stigende med denne pakke. Det er stadig væk verdens højeste skattetryk.

Jeg tror ikke, fru Elisabeth Arnold og jeg skal fortsætte diskussionen om kapitalpension. Den er god, derfor lagde man loft over den i Schlüterregeringernes tid. Nu vil regeringen altså gerne fjerne den, og det er jeg helt sikker på, de får succes med, det går af sig selv. Sådan er nu engang økonomisk adfærd.

Så siger hr. Kolstrup noget om, hvad det er, vi vil. Og jeg gentager derfor, hvad jeg sagde i min ordførertale:

Derimod har regeringens indgreb været omgivet af en larmerende tavshed om den triste kendsgerning, at det offentlige forbrug fortsat stiger mere, end selv regeringen har ventet. I går kom Nationalbankens kvartalsoversigt, og her kan man læse, at væksten i det offentlige forbrug i 1997 næsten var tre gange så høj, som regeringen havde forventet. Det er den udvikling, der skal bremses.

Jeg siger ikke, vi skal skære ned nogle steder. Det er noget vrøvl, men vi skal stoppe væksten og omlægge, naturligvis.

Jes Lunde (SF):

SF er enig med regeringen i, at der er et behov for justere samfundsøkonomien. Vi kan se, at betalingsbalancen er på vej mod underskud. For os at se er det primært, fordi det private forbrug stiger for meget i det her år.

Det er jo nu engang sådan, at det private forbrug belaster betalingsbalancen betydelig mere end det offentlige forbrug. Der er ikke særlig meget import i at ansætte hjemmehjælpere, i at lave bedre ældreomsorg, i at skabe uddannelsespladser, i at løse mange af de serviceopgaver, vi har i det offentlige, hvorimod det private forbrug har et stort indhold af import, og det

betyder altså, at et stigende privatforbrug risikerer at vælte vores betalingsbalance.

Det kan vi selvfølgelig ikke bare sidde passivt og se på, og derfor er det nødvendigt at gribe ind. Det er klart, at man kan gribe ind på en måde, hvor man ikke skal sætte nær så mange milliarder i sving, ved at ændre strukturer som her i skattereformen i stedet for bare at gennemføre et egentligt finanspolitisk indgreb.

Jeg tror, det var finansministeren, der på fremlæggelsesmødet for det her illustrerede, at man skal lave en finanspolitisk stramning på 15 mia. kr., hvilket vil være ganske brutalt, uanset om vi snakker om afgifter, eller vi snakker om offentlige besparelser. Men så meget skulle der til, hvis man skulle gøre det på helt traditionel vis uden at kigge på strukturer. Det er langt mere fornuftigt at kigge på strukturer, som man gør her.

I SF vil vi også gerne kvittere for, at der er flere positive dele i denne pinsepakke. Der er også noget skidt i den. Det skal jeg vende tilbage til, men lad mig starte med de gode nyheder i pakken.

Vi hilser det meget velkomment, at regeringen grundlæggende nu er begyndt at lægge op til at give skattelettelser på de laveste indkomster. Det er noget, vi har efterspurgt i mange, mange år, specielt selvfølgelig i kølvandet på 1993-reformen, hvor man gav meget store skattelettelser til de store indkomster, både 10.000, 20.000 og 30.000 kr. i skattelettelser til topindkomsterne. Dengang var de skattelettelser, man gav i bunden, så små, at de druknede i kommuneskattestigninger, og folk med små indkomster kom samlet set ud med minusser af den gamle reform.

Derfor er der behov for en genopretning. Derfor er der behov for at vende tingene på hovedet. Det er der nogle elementer til i det, regeringen har spillet ud med, og det er vi selvfølgelig positive over for.

Vi regner sådan set også med, at det er os, der skal gennemføre det, sagt uden blusel, fordi de borgerlige partier jo lige har overstået en folketingsvalgkamp, hvor de har været ude med nogle fuldstændig hæmningsløse løfter om at dele milliardbeløb ud på at lempe lejeværdi af egen bolig, og vi ved, at det stort set er det modsatte, der er brug for. De borgerliges forslag vil give endnu en tand til ejendomsværdistigningerne, og det er ikke stigende ejendoms værdier, der er brug for, det er tværtimod en afdæmpning på det marked.

Det samlede marked af private boliger her i landet har ifølge Nationalbanken en værdi på 1.100 mia. kr., og det betyder jo, at med stigninger på 10-20 pct. om året skal der ikke megen fantasi til at forestille sig, hvor fantastisk mange milliarder det er, man risikerer at lukke ud i et øget privatforbrug, når udviklingen er sådan. Derfor er der god fornuft i at lave et indgreb, som bremser den del af sagen.

Vi var meget kritiske før folketingsvalget over, at regeringen faktisk selv bevægede sig lidt ind i den boldgade, over de store skattelettelser i 1993-reformen, over de ting, som man havde lavet af aftaler med Venstre og De Konservative om, hvor man havde lempet formueskat osv.

Så har regeringen også kort før valget selv lempet lejeværdien for folk med de virkelige store huse. Det synes jeg er en dårlig handling, som regeringen skal huske på og aldrig vende tilbage til – aldrig vende tilbage til at gøre den slags! Det var forkert samfundsøkonomisk, det var forkert fordelingspolitisk. Men der er som bekendt større glæde i himlen over én omvendt synder end over 99, der ikke har omvendelse behov. Så velkommen tilbage på det rette spor. Vi håber, at regeringen vil holde sig på det rette spor, både i de kommende forhandlinger og også på længere sigt.

For SF er det helt afgørende, at pakken her ender med at blive socialt retfærdig. Det skal være sådan, at de laveste indkomster er tydelige nettovindere, når alt er indregnet, også de grønne afgifter. Mange af de eksempler, der er i Finansministeriets pjeces om det her, er jo uden grønne afgifter. Vi skal have de grønne afgifter regnet med ind i eksemplerne, og selv efter det skal det være sådan, at der er plusser til de laveste indkomster. Det vil vi holde øje med igennem hele processen.

Vi vil også have nogle ideer til, hvordan vi kan gøre det bedre. Vi vil foreslå, at man afskaffer det skrå skatteloft eller i hvert fald forhøjer det, sådan at vi mindsker den skatterabat, som man helt ubegrundet giver til de store indkomster i vores samfund. Vi vil pege på, at man kan beskatte aktieindkomst noget mere, og vi vil levere en række forslag til lukning af spekulationshuller.

Den del, hvor man lægger lejeværdibeskatningen om til en ejendomsbeskatning, synes vi er helt o.k. Det er en nemmere måde at forklare tingene på, og det er selvfølgelig afgørende for os, at der ikke ligger nogen lempelse i det, fordi

det er samfundsøkonomisk umuligt at give en lempelse på det felt.

Hvis vi så kigger på nedsættelsen af rentefradragets værdi, vil jeg også dér sige, at det er vi grundlæggende enige med regeringen i. Det er det, der skal til. Vi kan støtte, at man gradvis får rentefradragsværdien nedsat til de 32 pct.

Men på den anden side vil vi godt være sikre på, at vi ikke beskatter folk fra hus og hjem. SF har jo i mange år haft en politik, hvor vi lagde op til, at rentefradraget forsvandt helt, ved at man lavede et loft, som så nedtrappedes over en årrække, men netop over en årrække. Det kan ikke nytte noget, at vi laver nogle ting herinde fra Folketinget, der virker så hurtigt og så brutalt, at folk skal gå fra hus og hjem. Det kan vi ikke have nogen interesse i.

Derfor skal vi ind og regne meget grundigt på det her, vi skal have en masse familieeksempler kørt igennem, også for nogle af de familier, som er forholdsvist stærkt forgældet, også for nogle af dem, der sidder med dyre renter. Vi skal have sikkerhed for, at de ikke i kraft af det her skal gå fra hus og hjem. Så hellere tage tingene i et lidt mere roligt tempo, hvis det er det, der skal til for at få det til at fungere også i praksis for familierne. Det er den ene mulige løsning, nemlig at strække indfasningen af det her.

En anden mulighed er, hvis vi kan finde en mere præcis model, hvor vi går ind og hjælper de nyetablerede på boligmarkedet. Det kan være administrativt svært. Vi vil gerne kigge på, om der findes nogen løsninger her.

En tredje mulighed er at gøre noget præcis for børnefamilierne, som jo formentlig tæller ganske voldsomt blandt de nyetablerede. Det vil vi også gerne ind og kigge tal på, men hvis det er sådan, at børnefamilierne fylder meget blandt de nyetablerede, er der også muligheder dér. Det kan være, at man skal kigge på fripladsgrænserne i daginstitutionerne. Det kan være børnechecken, man skal kigge på. Der kan være andre ting. Vi er fordomsfrie over for det, vi vil bare gerne give det signal til regeringen og også til offentligheden, at det er vigtigt for os, at de nyetablerede familier ikke beskattes fra hus og hjem.

Vi mener godt, at man kan fastholde sigtet i den skattereform, der er lagt op her, og så samtidig sørge for, at der er en fair balance for de unge familier.

For os er det også vigtigt at kigge på unge familiers økonomi samlet, når vi skal gøre

resultatet op, og det betyder, at vi har brug for at få en garanti fra regeringen, om, at de planer, som indenrigsminister Thorkild Simonsen har luftet om at forhøje forældrebetalingen i daginstitutioner, tages af bordet.

Det kan ikke nytte noget, at man vil sætte grænsen for forældrebetalingen, der nu er begrænset til 30 pct. af driftsudgifterne, op, og at man vil suspendere søskenderabatten og den slags. Det går ikke, at man laver det ved siden af, at vi laver en skattereform. Så kan vi sidde der og nusse med tallene og lave noget, hvor vi synes, at her var det, her var den fair balance, det var det, der skulle til, og så kommer regeringen pludselig og tilføjer en merudgift til børnefamilierne på 1.000 kr. om måneden, ved at børnepasningen bliver dyrere. Det går ikke. Det er vi nødt til at have med ind i helheden. Vi er nødt til at have en garanti imod, at man laver de forhøjelser af de udgifter.

Vi er principielt positive over for de grønne afgifter, så vi flytter beskatningen væk fra skat på arbejde over til skat på begrænsede ressourcer. Vi vil selvfølgelig se forslaget igennem, se, om regeringen gør det rigtige, om der er ting, de har glemt, og om de sociale virkninger er i orden, også når de dele er med.

Pensionsdelene vil vi se nøjere på. Her er det vigtige for os, at det kommer til at bidrage til øget solidaritet og mere ensartede pensioner i alderdommen.

Erhvervsdelen er vi derimod mere kritisk over for. Vi finder ikke, der er noget behov for at nedsætte selskabsskatten, og vi finder det ikke hensigtsmæssigt at hente et milliardbeløb i skærpet beskatning af de små virksomheder for bare at forære pengene til de store.

Vi afviser klart regeringens udspil i kommuneforhandlingerne om gennem lovgivning at inddrage en del af det kommunale selvstyre ved at lægge afgift på kommunal skatteudskrivning. Vi mener, kommunerne har brug for selv at kunne disponere, og vi advarer regeringen imod at anlægge en for stram linje over for kommunerne, samtidig med at alle partier i folketingsvalgkampen jo har lovet bedre offentlig service og afskaffelse af ventelisterne. Det kræver nu engang også lokal økonomi.

Vi er samlet set parat til at indgå i forhandlinger med henblik på at sikre, at det bliver en socialt retfærdig reform, at vi nedbringer rentefradragets værdi, men gør det med en fair sikring af de nyetablerede husejere, at der bliver gode miljøperspektiver i reformen, og at vi får

lukket nogle spekulationshuller og fjernet nogle særrabatter for topindkomsterne. Hvis det samlede resultat kan leve op til det, så ser vi frem til at nå til enighed om det med regeringen og ser frem til, at vi kan vedtage den her reform inden sommerferien.

Aage Frandsen (SF):

SF kan tilslutte sig hovedsigtet i de her forslag. Det har vi tilkendegivet ved forskellige lejligheder ud fra det synspunkt, at det drejer sig om at få indkomstskatten sat ned for lav- og mellemindkomstgrupperne. De metoder, som generelt er foreslået, synes vi er udmærkede. Det er jo, kan man sige, et forsøg på at rette op på nogle af de helt sociale urimeligheder, som kom ud af skattereformen i 1993.

Vi er naturligvis tilfreds med, at de negative sider af det skrå skatteloft i et vist omfang fjernes. Jeg siger og understreger »i et vist omfang«, fordi vi mener, at det burde fjernes helt. Vi finder, at det er helt urimeligt, at bare fordi man er i en højindkomstgruppe, så skal man ikke bidrage på tilsvarende måde som andre. Vi mener simpelt hen, det skrå skatteloft er urimeligt. Vi mener, man burde fjerne det. Det er selvfølgelig bedre, det, der sker nu, men det er da kun en lille lempelse.

Så kan vi også støtte det, som jo, skal vi sige er hovedmodellen i denne pakke, nemlig omlægningen af indkomstskatten. Vi er tilhængere af hele sigtet med forslaget, nemlig at begrænse priserne på huse, og vi er tilhængere af, at man ad den vej også begrænser nogle menneskers private forbrug, for det er efter vores opfattelse her, vi har forbrugsstigningen.

Men vi mener, det er vigtigt at se på, i hvilken takt man gennemfører de her ting, og det siger sig selv, at en reduktion af rentefradragsværdien fra 46 til 32 pct. kan være ganske voldsom. Derfor mener vi, det er vigtigt at kigge på, om det er fair over for de mennesker, det drejer sig om. Vi mener, man sagtens kan tilgodese formålet, nemlig signalet om, at nu skal huspriserne falde. Og de kan falde, ved at rentefradraget reduceres. Det kan man godt forene med, at der ikke er mennesker, der kommer i klemme. Det, der er vigtigt i denne forbindelse, er at finde en metode, så man opnår det, som er sigtet med forslaget, og samtidig sørger for, at folk ikke kommer i klemme.

Det, der kan være tale om, og som måske nok er mest logisk, er, at man strækker det lidt. Der er jo ingen, der siger, at det skal være over tre

år. Det kunne jo lige så godt være over en længere årrække, men ikke over en lang årrække. Under alle omstændigheder vil vi også gerne kigge på, at man så på muligheden for, at man fik det bragt længere ned, men så kræver det selvfølgelig endnu flere år.

Jeg vil også godt nævne det, som regeringen egentlig selv i deres oplæg nævner som noget, der gælder i andre lande, nemlig et loft over rentefradraget. Hvis sigtet er at begrænse huspriserne, hvis sigtet er, at det er de høje indkomster, der ikke skal kunne belåne, så var det jo nok en idé at sigte på, at man for fremtiden fik ind, at der er et loft over, hvor højt rentefradragsmuligheden er. Det vil i hvert fald være socialt rimeligt, og det synes vi egentlig er rigtigt at få ind i den her forbindelse.

Vi har ikke nogen indvendinger imod det, der ligger i forslaget om arbejdsmarkedsbidrag. Vi synes sådan set, at det er meget fornuftigt, at man gradvis erkender, at det er en skat. Det har aldrig været andet. Det kan godt være, det er blevet sagt, det var andet, men det er en skat. Nu siger man så, at skatten skal bruges til mere end hidtil, og derfor synes vi, at det er logisk at gøre det.

Vi synes også, at man samtidig skulle inddrage i overvejelserne, hvorfor denne skat skal være fradragsberettiget? Hvor skal den det? Det er andre skatter ikke. Det fik vi da afskaffet i slutningen af 1960'erne. Hvis det ikke var fradragsberettiget, ville det betyde, at vi kunne sænke bundskatten og/eller personfradraget yderligere. Under alle omstændigheder ville det have været lettere at få en progression ind i skattesystemet, fordi denne fradragsmulighed især gavner de højeste indkomster. Det er dem, der har glæde af, at man har fradraget. Det synes vi man skulle tage med ind i overvejelserne. Men det kan godt være, at det er for tidligt nu fuldt ud at erkende, at her har vi en skat, og skat kan man ikke trække fra, selv om man stadig væk vil kalde det arbejdsmarkedsbidrag.

Vi kan støtte forslaget om lejeværdiens navneskift til ejendomsværdiskat. Vi mener stadig væk, at det, som regeringen lavede med de borgerlige partier til højre, nemlig at man forhøjede knækket, var ufornuftigt. Det er også det, der ligger her. Vi mener, at det høje bidrag til ejendomsværdiskatten skulle betales af flere, end der er tale om i dette forslag.

Vi er også tilhængere af, at man kigger på de ligningsmæssige fradrag med henblik på, at deres værdi også skal falde. Vi havde gerne set

en nøjere drøftelse af befordringsfradraget sat ind i en miljømæssig sammenhæng, hvor man så på, hvor fornuftigt det er, at man har et befordringsmæssigt fradrag, og at man prøver at se befordringen som ikke bare et arbejdsmarkedsredskab, men også i miljøpolitisk sammenhæng.

Vi kan godt støtte forslaget om, at indkomster under 180.000 kr. får en begunstiggelse, men under alle omstændigheder synes vi egentlig, det havde været rart, hvis man havde inddraget det her i en større øvelse omkring befordringsfradrag og den kollektive trafik.

Vi konstaterer også og kan godt se logikken i, at når man taler om ligningsmæssige fradrag, er fagforeningskontingentet en del af det. Vi ved også, at det måske har nogle konsekvenser, nemlig at det bliver mindre attraktivt at være medlem af en fagforening. Disse konsekvenser er vi ikke særlig begejstret for for at sige det på jysk, men set i en logisk skattemæssig sammenhæng, er det jo logik også at inddrage det i denne forbindelse. Men jeg går ud fra, at man er klar over, at det også kan have negative virkninger, som slet ikke har noget med skattepolitik at gøre.

Som det er fremgået, er vi altså tilhængere af hovedsigtet i lovforslagene, som ligger i denne pakke, om at lette skattebyrden for lavindkomster, og at værdien af rentefradraget nedtrappes over et antal år. Vi har altså tilkendegivet, at det skal være det, der ligger, med de tre år. Punktum! Det ikke er tilfredsstillende – det tror vi ikke – men hvis regeringen via beregninger kan påvise, at der ikke er et eneste menneske, der bliver uretfærdigt behandlet, må vi selvfølgelig kigge på det.

Under alle omstændigheder tror jeg nok, vi må sige, at hver gang man laver en nyordning, er der nogle, der bliver bragt i vanskeligheder, fordi de har handlet ud fra andre forudsætninger. Men denne gang kan det godt være, at der er nogle, der bliver bragt i så hårde vanskeligheder, at det er rimeligt at se på, om ikke vi kan tilgodese det. Hovedsigtet kan efter vores opfattelse sagtens nås, ved at man får signalet ud om, at nu skal der ske en ændring på det her felt, og det er allerede sket ved, at de her lovforslag er fremsat.

Vores stillingtagen til de her ting afhænger jo også af de andre forslag, og i den forbindelse vil vi også kigge på beregningerne over, hvordan denne lettelse for lavindkomstgrupperne passer sammen med de afgiftsforhøjelser, der foretages

med den anden hånd. For det, der var karakteristisk for 1993-skattereformen, var, at der var små skattelettelser til lavindkomsterne og store skattelettelser til de høje indkomster. Og da der var gået nogle år, viste det sig, at takket være kommuneskattens stigning og de såkaldt grønne afgifter fik lavindkomsterne nul kroner ud af det. Så skal vi medvirke til noget, vil vi sikre os, at dette ikke sker igen.

Anden næstformand (Henning Grove):

Der er nu to korte bemærkninger, først fru Elisabeth Arnold og derefter hr. Jacob Buksti.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, det var en meget venlig tone, SF's to ordførere havde i deres indlæg, så venlig, at jeg må advare tilhørerne imod at tro, at dette er et signal om en total afvikling af rentefradraget. For sådan kunne man godt forstå både hr. Jes Lundes og hr. Aage Frandsens tale: at de hilste velkommen, at man nu var i gang med at afvikle det totalt, og at de gerne så, at det blev afskaffet helt.

Det vil jeg gerne advare imod. Fra radikal side synes vi ikke, det er nogen god idé at afskaffe rentefradragsretten totalt. Det vil have nogle uheldige generationsmæssige virkninger. Det vil betyde, at det vil blive endnu sværere for unge mennesker at købe hus, end det er i dag, og det ønsker vi ikke. Vi ønsker ikke at uddybe den generationskløft, der er i forvejen.

Desuden mener vi også, at det er vigtigt at bevare rentefradraget for modsætningsvis at kunne bevare muligheden for at beskatte renteindtægter. Det mener vi faktisk er en vigtig del af skattesystemet. Der skal være symmetri i det. Fradrag for renteudgifter modsvares af skattepligt af renteindtægter.

Derfor vil jeg gerne advare imod SF's markedsføring af det her som en begyndende afvikling af rentefradragsretten.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg vil da også gerne kvittere for tonen i de to SF-ordføreres indlæg, men vi må jo også bevare vores kritiske sans.

Og til hr. Aage Frandsen: Om vi kan lave regnestykker, hvor der overhovedet ikke er nogen mennesker, der bliver uretfærdigt behandlet, bliver en selvstændig politisk diskussion, for hvad vil det sige at være uretfær-

digt behandlet? Men det er jo noget af det, vi skal se på.

Det, der er årsagen til, at jeg har taget ordet, er, at jeg gerne vil stimulere hr. Jes Lundes gode humør. For han er jo en besindig type, og derfor synes jeg ikke, han skal gå rundt og være bange for det dér med de stigende daginstitutionspriser.

Det er jo sådan, at indenrigsministeren er kendt for at være en venlig mand, og når han svarer venligt på henvendelser fra kommunale folk, bliver det derfor nogle steder udlagt, som om regeringen har den holdning, at daginstitutionspriserne skal sættes op. Men det vil være direkte modsat det, som vi nu foreslår, og det er i hvert fald ikke socialdemokratisk politik, og jeg har heller ikke hørt, at det skulle være regeringens politik.

Så hvis det er sådan, at hr. Jes Lunde vil stille det krav, at de ikke må stige, må han gerne gøre det. Så skal vi se, hvad vi skal have til gengæld for at indfri det, for det er forholdsvis gratis.

Og med hensyn til de kommunale skatter og de grønne afgifter går jeg ud fra, at hr. Jes Lunde er enig i, at når den fordelingsprofil, som vi er lidt optaget af, blev lidt skæv under den tidligere skattereform, var det bl.a., fordi kommunerne satte skatterne op. Og vi medvirker gerne til alle mulige andre løsninger af det problem, og det går jeg ud fra at hr. Jes Lunde også gør, og det må vi jo så se om vi kan klare gennem de kommunale forhandlinger eller de forhandlinger, vi skal have her.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg er glad for, at hr. Jacob Buksti nu mener, at det gik galt med fordelingsprofilen under 1993-skattereformen. Hr. Buksti kan til gengæld ikke påstå, at det er kommet som nogen overraskelse, for vi sagde jo i 1993, at det ville gå galt.

For når man giver kanonskattelettelser i toppen – 10.000 kr., 20.000 kr., 30.000 kr. i skattelettelser – og samtidig giver så mikroskopiske lettelser i bunden, at der kun skal meget små kommunale skattestigninger til at fjerne dem fuldstændigt, så går det galt, og det sagde vi i 1993, og vi stemte imod det, men hr. Buksti lyttede ikke dengang. Men som sagt er det godt, at nogle bliver klogere, og de skal være velkomne.

Jeg er glad for allerede nu at have fået tilsagnet om, at vi får en garanti for, at der ikke kommer stigende udgifter for børnepasning i form af, at regelsæt ændres. Det er jeg glad for, og

det er udmærket, at vi har fået det på plads. Det stimulerer bestemt mit gode humør.

Til fru Elisabeth Arnold: Jeg skal nok love at lade være med at forsøge at markedsføre pinsepakken. Jeg skal holde mig helt væk. Det må regeringen selv klare. Jeg repeterede bare, at vores synspunkt med hensyn til rentefradragsretten har været et andet end regeringens, og det betyder i hvert fald, at vi har strakt ændringen over en længere periode, sådan at folk får mulighed for at tilpasse sig, og det er bare det, vi efterspørger i denne her reform. Vi skal jo også være sikre på, at der er en sådan tidsmæssig profil i den, at folk har en chance for at overleve med deres bolig intakt. For selv om vi vil have den strukturændring, vil vi jo ikke jage folk fra hus og hjem.

(Kort bemærkning).

Aage Frandsen (SF):

Hr. Jacob Buksti siger, at om noget er retfærdigt eller ikke er retfærdigt, er en politisk afvejning.

Ja, naturligvis er det det. Og det vil også være sådan i politik, at hvis man vil lave nogle ordninger, som skal have generelle virkninger på økonomien og samfundsudviklingen, så skal man lave dem. Men der er jo ingen grund til at lave dem på en sådan måde, at man generer mennesker, som man ikke nødvendigvis behøver at genere, og derfor kigger vi nu på de beregninger, som ministeriet laver. Og jeg tror gerne, at ministeriet tænker objektivt, når det laver beregninger, men det kunne jo alligevel være, at der var enkelte eksempler, som man ikke havde tænkt på, og jeg er faktisk overbevist om, at der er en hel del eksempler.

Og så finder vi nok en model, der både tilgodeser sigtet og gør, at ordningen bliver populær og ikke mødes med irritation og upopularitet. For risikoen, når man laver sådan noget, er jo, at selv om hovedsigtet er godt nok, er der samtidig noget i det, som ikke er tilfredsstillende, og det bedømmes efter det sidste.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

Jeg vil bare bekræfte hr. Aage Frandsen i hans opfattelse, at hvis det er sådan, at vi skal ramme nogen, så er det sjovere, hvis vi er klar over, at vi gør det. Og det betyder også, at det tilsagn, jeg har givet, jo netop går ud på, at hvis vi ikke er klar over det, vil vi i hvert fald regne det ud, så vi i det mindste er klar over, hvad vi gør.

Så hvis det er sådan, vi skal opfatte uretfærdighed, er det klart, at der ikke er nogen af os, der har lyst til at være uretfærdige.

Anden næstformand (Henning Grove):
Hr. Kristian Thulesen Dahl som ordfører.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg forstår bedre og bedre, hvorfor der var flere af Folketingets partier, som for nogle år siden kæmpede hårdt for at få indført den såkaldte Olsenplan. For sagen er jo, at regeringen med sit forslag til en ny skattereform for den kommende 3-4-års-periode kommer med noget meget teknisk stof og beder Folketinget om i løbet af stort set 24 timer at vurdere konsekvenserne og have en meget markant og afklaret holdning til de enkelte dele, som regeringen fremlægger forslag om. Og det er klart, at for partigrupper, som har deres sekretariat gearret til at kunne sætte folk i gang med at lave beregningerne, kan det være en overkommelig opgave, men for andre grupper, hvis folketingspolitikere har en ambition om, at de fortsat gerne selv vil kunne sætte sig ind i tingene, kan det være lidt sværere.

Og det er ikke nødvendigvis på grund af mangel på uddannelse; det kan også være, fordi regeringen og regeringspartierne har ment, at det var nødvendigt, at regeringspartierne havde et tidsmæssigt forspring i forhold til alle andre partier med hensyn til at kunne gå ind i denne debat. Og her er jeg specielt inde på de beregninger, som regeringen har fremlagt, for indtil nu har vi været nødt til at basere vore tanker om de her ting og vore holdninger til dem på regeringens modeller og på vores tiltro til, at modellerne og beregningerne kan stå for en nærmere prøvelse.

Men vi ser med interesse frem til den debat, der vil komme i den kommende tid, når også andre har kunnet få tid til at beregne de her ting mere grundlæggende. For som det allerede har været nævnt under den tidligere debat, tror vi, regeringen tegner et for lyserødt billede af de økonomiske konsekvenser, som denne skattereform har for mange borgere i dette land. Og vi mener også, at en nærmere prøvelse vil vise, at indgrebets hårdhed slet ikke er nødvendig for at nå de mål, som det er nødvendigt at nå på nuværende tidspunkt. Og vi håber, at under den debat, der i de næste uger bliver om det her – forhåbentlig inden der er et endeligt, færdig-

skrevet forlig ovre i Finansministeriet – vil alle de her ting komme frem i dagens lys.

Man kan godt frygte, at regeringens ambition er at få lavet et hurtigt forlig i løbet af næste uge, måske med en færing, måske med en grønlander og måske på den måde, at det bliver et forlig med det snævrere mulige flertal her i Folketinget, og det er altså ikke en ønskværdig situation.

Samtidig må jeg jo i min indledning her sige, at jeg synes, det er beklageligt, at regeringen ikke har valgt at indbyde alle Folketingets partier til en drøftelse om regeringens forslag til en skattereform. Og jeg synes, det er beklageligt, fordi jeg fra et demokratisk synspunkt synes, det er forkert, at regeringen på den måde på forhånd fravælger en mulig tilslutning til dele af regeringens skattereform.

Hermed har jeg jo også sagt, at der faktisk er tanker og intentioner i de forslag, regeringen har fremsat, som Dansk Folkeparti overhovedet ikke vil afvise, og det er bl.a. tanken om en omlægning, som går i retning af mindre skat på arbejde til gengæld for en finansiering gennem f.eks. grønne afgifter. Det er en tanke, som vi ikke på forhånd vil afvise, for det er faktisk en del af vores eget principprogram.

Men det er jo svært at stå her under en førstebehandling af de her forslag og love regeringen 13 mandater for skattereformen, når man på forhånd ved, at man ikke har en jordisk chance for overhovedet at få medindflydelse på dele af udspillet. Og derfor ender det jo nok også med, at når der er lavet et forkromet forlig og vi bare »can take it or leave it«, så må vi stemme imod den samlede pakke, men det er faktisk ikke en situation, som vi selv har ønsket at være i; det er en situation, som regeringen har sat os i.

Dér, hvor hovedproblemerne i skattereformen for os at se er, er selvfølgelig i finansieringsdelen af den omlægning, der skal finde sted: Dels finansierer man den jo med en finanspolitisk stramning, og dels er regeringen i sine forslag fuldstændig blottet for tanker og ideer om offentlige besparelser.

Det er også derfor, man sender hele regningen for den finanspolitiske stramning af hensyn til betalingsbalancen videre til den private sektor. Og hr. Jacob Buksti nævnte i sit ordførerindlæg tidligere under debatten, at alternativet havde været offentlige besparelser i denne periode på, jeg tror, hr. Buksti nævnte beløbet 15 mia. kr. – et beløb, som også finansministeren

tidligere har været fremme med – og det er altså 4-5 mia. kr. pr. år, som Socialdemokraterne øjensynlig overhovedet ikke kan finde en eneste idé til at frembringe.

5 mia. kr. i offentlige besparelser om året! Jeg synes, det enten vidner om et meget lavt ambitionsniveau hos regeringen eller den almindelige socialdemokratiske tankegang, at den eneste måde, man kan finde penge på, når man mangler dem, er ved at hente dem i den private sektor og overhovedet ikke ved at operere med offentlige besparelser.

Jeg tror også, det vil vise sig, at vi vil få brug for det finanslovsforslag for det kommende år, som vi vil se i august måned, og som vi skal behandle i løbet af efteråret, for jeg tror, regeringen på et tidspunkt må sande, at det også er nødvendigt med en finanspolitisk stramning, hvor det drejer sig om at finde offentlige besparelser. Jeg håber i hvert fald, at regeringen kommer på andre tanker; ellers må andre forhåbentlig kunne klæde regeringen på med sådanne.

Der er nemlig behov for en økonomisk stramning specielt af hensyn til betalingsbalancen, men vi ønsker den foretaget gennem offentlige besparelser, og vi mener, at man sagtens kan foretage offentlige besparelser på 4-5 mia. kr. pr. år i den kommende periode. For det er det offentlige, der har et opsparingsunderskud, og derfor mener vi, at det er den vej, man skal gå.

Dermed være ikke sagt, at man ikke kan finde modeller til at fremme den private opsparing med forskellige gulerodsmetoder, men ikke gennem regeringens forslag med stokkemetoder.

Vi ønsker også at få lempet beskatningen af lavindkomstgrupperne – sådan som regeringen giver indtryk af – og vi ser også gerne, at en sådan lempelig beskatning af lavindkomstgrupperne finansieres gennem ændrede fradragsregler, men problemet ved, at det sker samtidig med en finanspolitisk stramning af det private forbrug, er jo netop, at det rammer nogle specielt udsatte grupper meget hårdt.

Og i denne omgang er det specielt de nye boligejere, som vil blive ramt af regeringens forslag til en skattereform. Og de bliver faktisk dobbelt ramt, for en stor del af de nye boligejere vil helt givet opleve faldende huspriser, samtidig med at de får udhulet deres rentefradrag i de kommende år.

Der har været beregninger fremme, som vel kan være lige så gode som regeringens, og som viser, at en bolig til 1½ mio. kr. nemt vil kunne få en huslejestigning på over 1.000 kr. om måneden netto. For en stor del af gruppen af nye husejere er det altså ikke småpenge, vi taler om, og det burde give regeringen anledning til overvejelser om ændringer i forslaget til en skattereform.

Man kan vel egentlig sige det på den måde, at befolkningen efterhånden ikke skal disponere og handle efter de gældende skatteregler, men efter, hvad de tror politikerne kan finde på af mulige indgreb, og det er jo ikke ligefrem den måde, befolkningen bør tænke på. Tværtimod bør den naturligvis kunne handle i tillid til de gældende regler.

Omlægningen fra lejeværdi- til ejendoms-værdibeskatning er også et af regeringens forslag, og her er vi inde på et af de områder, hvor vi gerne vil have efterprøvet provenuberegningen en ekstra gang. For der har allerede tidligere under debatten været stillet det spørgsmål, om de nyeste vurderinger, som er sendt ud i den seneste tid, er medregnet i regeringens provenuberegning, og jeg tror ikke, de er det, og jeg glæder mig til at se det svar, som vi under udvalgsbehandlingen vil få på det spørgsmål. Vi tror nemlig, at der er større regninger på vej til husejerne, end det umiddelbart ser ud til i de beregninger, der er foretaget indtil nu.

Så er der den problemstilling, som løbende har været diskuteret, også under valgkampen op til valget i marts måned, nemlig at der for lavindkomstgruppen ikke er forskel nok på at være i arbejde og at være uden for arbejdsmarkedet. Det mener vi at der skal gøres noget ved, og vores model går ud på at støtte det forslag, som bl.a. vismændene tidligere har talt om kunne være en god mulighed, nemlig indførelse af et beskæftigelsesfradrag. En anden mulighed kunne eventuelt være et bundfradrag i brutto-skatten.

Det, der må være enighed om, er bare, at der skal gøres noget for den gruppe. Og vi mener ikke, at regeringens forslag til en skattereform, hvor regeringen jo selv mener at den gør lidt på det område, er tilstrækkeligt, og vi mener heller ikke, at man bør vente til efteråret med at tage fat på problemerne på arbejdsmarkedet, sådan som hr. Jacob Buksti var inde på tidligere. Vi mener rent faktisk, at der bør gøres noget i forbindelse med arbejdet med denne skattereform, og vi håber, at det kommer ind i de forhandlin-

ger, der er, og vi håber, at der er nogle partier, der får sat skub på det område.

Hvis de gør det, vil de efterfølgende kunne få Dansk Folkepartis tilslutning til en løsning, der for lavindkomstgruppen skaber en større forskel på at være i beskæftigelse og at være uden for arbejdsmarkedet.

Og når jeg nu er inde på muligheden for at indføre et bundfradrag i bruttoskatten, vil jeg også nævne, at regeringens stadig længere række af brudte løfter gør regeringen stadig mere utroværdig. For da bruttoskatten eller det såkaldte arbejdsmarkedsbidrag blev indført, blev det klart og utvetydigt sagt, at når ledigheden faldt, skulle bruttoskatten eller arbejdsmarkedsbidraget også falde, men det sker jo ikke. I stedet finder regeringen hele tiden nye udgiftsområder, som skal dækkes af arbejdsmarkedsbidraget, og det betyder, at bruttoskatten fastholdes på det niveau, som den er på. Det synes vi ikke er troværdigt.

Og sammenholdes det med det forslag om den midlertidige tvangsopsparing i ATP i 1998, som senere i dag kommer til behandling, og hvor regeringen nu foreslår, at den skal fortsætte i årene fremover, vidner det altså om en regering, der i stadig større omfang løber fra sine egne løfter til befolkningen, og som gør den tanke og tese, at befolkningen ikke skal handle efter de gældende regler, men efter, hvad de tror politikerne kan finde på, helt berettiget.

For vi fik jo klart at vide, at ordningen var midlertidig og kun skulle gælde i år, og nu foreslår regeringen altså, at ordningen skal videreføres i årene fremover. Og dermed har den ordning jo, fuldstændig som hr. Aage Frandsen var inde på, karakter af en ren skat, og så kan regeringen jo lige så godt sige tingene, som de er, i stedet for at blive ved med at forsøge at hoppe uden om, sige ærligt til befolkningen, hvordan forholdene er, i stedet for hele tiden at forsøge at foregøgle befolkningen ét og så efterfølgende lave om på sine egne ordninger.

Folketinget har ofte diskuteret landdistrikternes situation, og alle partier har med skiftende mellemrum markeret, at nu måtte der gøres en ekstra indsats for landdistrikterne, og det er også godt nok, men når det så kommer til handling, svigter mange partier, herunder også regeringen i sit forslag til en skattereform. For i forslaget ligger der en beskæring af befordringsfradraget i form af, at de ligningsmæssige

fradrag udgår af bundskatten, og det vil ramme de områder, hvor bilen er en nødvendighed.

Som hr. Jacob Buksti var inde på, gives der en kompensation til personer med indtægter på op til mellem 180.000 kr. og 230.000 kr., men vi finder ikke, at kompensationen for det, der jo reelt er en beskæring af befordringsfradraget, er stor nok; vi finder faktisk, at befordringsfradraget burde bestå uanfægtet netop af hensyn til de områder i landet, hvor det faktisk er nødvendigt at kunne fragte sig til og fra arbejde i en bil. Og vi synes, forslaget beskærer befordringsfradraget på en måde, der overhovedet ikke tager højde for de diskussioner, vi har haft om landdistrikternes situation, og derfor er det et af de elementer, som vi håber ikke bliver en del af slutresultatet, når den endelige reform vedtages.

Under debatten her har vi allerede haft en stor diskussion om kapitalpensionsordningen, hvor regeringen foreslår en beskæring, så fradraget kun bliver på 44 pct., samtidig med at der sker en beskatning på 40 pct. ved udbetalingen.

I Dansk Folkeparti er vi enige med regeringen i, at der bør gøres noget ved den ordning, fordi ordningen i den grad alene er blevet en gunstig ordning for de højeste indtægter. Men man kan jo gøre det på flere måder; den måde, som regeringen foreslår, nemlig i det hele taget at gøre kapitalpensionsordningen mere ugunstig for alle, er jo ikke den eneste måde at gøre det på, men det er det, regeringen foreslår.

Vores forslag ville i stedet være, at man, efterhånden som fradragsværdien kom ned, så også diskuterede muligheden af at nedsætte beskatningen af kapitalpensionsudbetalingerne, så beskatningen i stedet for at ligge på 40 pct. kom længere ned.

Dermed kan man også sikre, at kapitalpensionsordningen også i fremtiden vil være gunstig, samtidig med at man nedsætter værdien af fradragsretten ved indbetaling.

Alt i alt vil jeg slutte med at sige, at vi som nævnt er positive over for en del af de tanker og intentioner, der ligger i regeringens skattereform. Bl.a. kan vi godt følge regeringen langt hen ad vejen i tanken om en lavere skat på arbejde finansieret gennem en form for beskatning af forbrug, og vi kan også følge regeringen langt hen ad vejen i den tanke, at man skal kigge generelt på fradragsreglerne som et sted, hvor der kan hentes finansiering til at dække de lavere trækprocenter.

Men hovedproblemet ved regeringens forslag er, at det sammenkobles med en generel finanspolitisk stramning, som har til formål at hente 6-8 mia.kr. plus 8,2 mia. kr. ekstra i skatter og afgifter, når det er færdigkørt. Og derfor mener vi, at finansieringsmodellen burde overvejes én gang til, så de gode intentioner, som regeringen har, og den omlægning, som også vi vil kunne støtte, vil kunne støttes af et bredt flertal i Folketinget.

Og en finansiering af modellen gennem offentlige besparelser burde også overvejes alvorligt, for det er den vej, vi skal, og det håber vi at også regeringen på et tidspunkt vil sande, og ellers håber vi, at der blandt de partier, der får lov til at deltage i forhandlingerne, er nogle, som vil kunne presse regeringen til at forstå det.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Når jeg nu hører hr. Thulesen Dahl tale om, at det her rammer uretfærdigt, og at han har omsorg for de laveste indkomster, er det lige før jeg får tårer i øjnene, og derfor vil jeg bede hr. Thulesen Dahl bekræfte, at Dansk Folkeparti under de sidste finanslovforhandlinger foreslog en halvering af boligstøtten, huslejestigninger i det sociale boligbyggeri, besparelser på børnetilskuddet, besparelser på orlovsordningerne, dyrere og dårligere kollektiv trafik og større brugerbetaling for arbejdsmarkedsuddannelserne – for bare at nævne et udpluk.

Kan vi få bekræftet, at på trods af, at man står her og gør sig til af, at man er forsvarer for de svageste i samfundet, er de forslag det, Dansk Folkeparti står for?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (FP):

Jamen jeg vil gerne bekræfte vores egne ændringsforslag til finansloven. Det er ikke nogen kunst for mig, og det er heller ikke en kunst for hr. Frank Aaen at nævne de ændringsforslag til finansloven, som vi stillede. Men det, som hr. Frank Aaen undgår at forklare, er, at forslagene efter vores opfattelse er en del af en større sammenhæng, hvormed vi finansierer en omkostningslettelse for den enkelte borger. Og jeg har markeret, at vi gerne vil være med til, at de besparelser på de offentlige finanser, som vi finder, primært går til skattelettelser for de laveste indkomster i samfundet.

Det er rigtigt, at det er en anden fordeling, men vi skal jo hente pengene et sted, og vi sparer også på f.eks. flygtringeudgifterne og ulandshjælpen, som hr. Frank Aaen også er modstander af at vi skal spare på, og på kulturudgifterne inden for de offentlige budgetter, som hr. Frank også er uenig med os i at vi skal spare på. Og det er derfor, det eneste løsningsforslag, hr. Frank Aaen når frem til, når man skal finde penge til noget, er at hæve skatterne et andet sted.

Vi foreslår altså en anden vej: Vi foreslår, at man finder offentlige besparelser til at finansiere omkostningslettelser primært for de borgere her i samfundet, der tjener mindst.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Bare for at gøre hykleriet fuldstændig krystal klart: Dansk Folkeparti står her og forsvarer skattefiduser, som mest er til fordel for de rigeste i samfundet – herunder f.eks. kapitalpensionsordningen, som jo er til fordel for de rigeste – og foreslår, at det stadig væk skal være sådan, at det er de rigeste, der har den største skattefordel. Og samtidig har man altså foreslået ændringer på finansloven, som entydigt rammer enlige forsørgere, lave indkomster, dårligt stillede.

Det er jo det, der er den sociale profil hos Dansk Folkeparti: at man jager alle de svageste og samtidig fastholder de fordele, som de rigeste har. Jeg synes bare, det er godt at få det trukket frem i debatten.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg kan egentlig godt forstå, at hr. Frank Aaen i den grad både taler i overskrifter og hæver stemmen, for det, hr. Frank Aaen siger, kan ikke holde for en nærmere prøvelse. For sagen er altså, at vores forslag bredt set går ud på at skabe besparelser på de offentlige finanser for bl.a. at skabe rum for at kunne give mennesker med de laveste indkomster i det her samfund nogle ordentlige skattelettelser, så de kan beholde en større del af det, de selv tjener, og dermed også se en idé i, at det faktisk kan betale sig at være i arbejde. Og det er rigtigt, at det er et fundamentalt anderledes syn på tingene end det, hr. Frank Aaen gør sig til talsmand for.

Og lad mig så sige om det med kapitalpensionen: Jeg har netop her i mit ordførerindlæg stået og talt for, at der skulle ske ændringer i kapi-

talpensionsordningen, for jeg sagde, at med den måde, den er skruet sammen på i dag, er ordningen i særlig grad til gunst for de absolut højeste indtægter med de højeste trækprocenter. Og så stiller hr. Frank Aaen sig alligevel herop og taler, som om han enten ikke har hørt det, jeg sagde i mit ordførerindlæg, eller ikke vil høre det. Man kan frygte, at det er det sidste, der er tilfældet.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Ølse for og ølse bag! Det, Dansk Folkeparti står for, er, at enlige forsørgere skal have mindre støtte, at de, der er allerfattigst, skal have mindre boligstøtte, at de, der har brug for at få en uddannelse for at kunne komme videre, skal have mindre støtte, og at der skal være større brugerbetaling på arbejdsmarkedsuddannelserne.

Når Dansk Folkeparti skal finde besparelser, er det nogle af de allersvageste grupper her i samfundet, man jagter!

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.58

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges

Sonja Albrink (CD):

Fra flere forskellige sider har der jo nu i et godt stykke tid været efterlyst en opstramning af økonomien. Man er bange for det, der hedder overophedning, og dermed også bange for, at opsvinget går i stå.

CD er som altid indstillet på at medvirke til de nødvendige tilpasninger, når der er behov for det, men den der dagsorden, med sættes regeringens oplæg, får langt fra CD til at juble. Man har med stor nøjagtighed ramt netop de steder, som vi ikke bryder os om.

Regeringen flytter rundt med store summer blandt befolkningen. Nogle familier kan juble og sætte forbruget i vejret, medens andre må betale, ikke fordi de har opført sig særlig uan-

svarligt, men alene fordi regeringen har udvalgt netop dem til at betale for den forringede betalingsbalance.

I forbindelse med indgreb er det jo altid et kildent spørgsmål, hvor hårdt der skal trædes på bremsen: Skal det være en katastrofeopbremsning, eller gør man klogest i at nøjes med at slippe speederen? Det gør selvfølgelig indtryk på mig, når vismænd og andre erfarne hoveder vedholdende fortæller, at den er gal med betalingsbalancen, og at man må gribe ind, hvis man vil fastholde opsvinget. Efter de drøftelser, vi har haft i CD, må jeg sige, at vi er nået til den konklusion, at vi godt kan støtte en justering, men vi afviser en økonomisk katastrofeopbremsning. Det vil være alt for hårdt og også bringe opsvinget i fare stik imod hensigten. Hvis man vil lette på gaspedalen, jamen så er CD til at tale med.

Det er jo ikke ligegyldigt for CD, hvordan justeringen er skruet sammen. Det er også et spørgsmål om, hvem man rammer hvor meget osv. Udgangspunktet for at foretage et indgreb er behovet for at stramme op i økonomien, men regeringen vælger tilsyneladende at spille på flere strenge, når den samtidig foreslår skattelættelser. Der er en ideologisk nisse, der følger med, idet regeringen, hver gang den prøver at stramme op, også foreslår en bevidst omfordeling.

Regeringens oplæg er jo faktisk udformet, så SF og Enhedslisten kan slikke sig om munden. Der har også ligefrem været forhandlinger med SF og Enhedslisten, og ifølge oplysninger til Ritzau så kan man jo glæde sig over, at også Enhedslistens hovedbestyrelse ser ud til at ville støtte dette her. Det er altså ikke et udspil, som regeringen på forhånd har villet drøfte hverken med CD eller de andre borgerlige partier.

Jeg synes, det er en lidt trist retning, regeringen har valgt, hvis den virkelig vil køre den her politik igennem sammen med venstrefløjen hen over hovedet på det borgerlige Danmark. I CD har vi altid talt for samarbejde hen over midten af dansk politik, hvor det ikke altid skal være den ene halvdel af befolkningen, der styrer hen over hovederne på den anden halvdel, og derfor håber jeg da også, at regeringen er villig til at forhandle til borgerlig side.

Lad mig sige det klart med det samme: Der er mange ting i det samlede forslag, som CD vil have ændret på, hvis vi skal lægge stemmer til. En af de ting, som vi skal sikre, er, at erhvervslivet ikke pålægges nye byrder til skade for den

konkurrenceevne, som netop skal være med til at sikre, at vi får det ønskede overskud på betalingsbalancen. Det er at skyde sig selv i foden og straffe dem, der skal hente pengene hjem.

Vi skal senere i dag diskutere erhvervsskatter, men jeg vil gerne slå fast, at CD går efter, at det samlede indgreb skal være neutralt over for erhvervslivet; altså ikke flere byrder og heller ikke mere bøvl.

I det følgende har jeg 4 punkter, jeg vil komme ind på: Det er opsparingen til pensionsalderen, det er regeringens planer mod boligejerne, det er forslagene om at forringe vilkårene for bilisterne, og til sidst er det så forslagene om skattelettelser til de lave indkomster.

For det første ønsker vi i CD ikke at medvirke til den straffeaktion mod pensionsopsparerne, som regeringen lægger op til. Vi er imod udspillet, der fjerner incitamentet til at spare op på kapitalpension, blandt andet ved at man ikke længere kan trække sit pensionsindskud fra i topskatten. Det betyder jo en død over kapitalpensionen som opsparingsform, og det beklager vi meget i CD.

Der er mange måder at få folk til at spare op på i stedet for at forbruge, men der er ingen tvivl om, at regeringen har valgt det, vi kalder straffemetoden, frem for belønningsmetoden. Regeringen har sat sig for, at de mennesker, der skal spare op til pension, ikke mindst på opfordring fra regeringspartierne, nu skal være dem, der betaler gildet. Hvordan forventer man, at befolkningen for fremtiden vil spare op til pension, hvis regeringen beskatter fordelene væk?

Regeringen lægger dernæst op til omfattende forringelser for boligejerne, som igen – må vi sige – skal gøres til syndebug i den økonomiske politik. Regeringen vil blandt andet sætte lejeværdien op med 3 mia. kr. om året og så skjule det ved at give lejeværdien et nyt navn. Der er forståelsesproblemer med begrebet lejeværdi, siger man. Ja, det tør antydes, men det bliver da ikke bedre af, at man nu forsøger at skjule det under et andet navn. Det er et trick, som vi i CD må tage afstand fra.

I CD mener vi ikke, der er nogen grund til at omdøbe en lejeværdi. Vi vil hellere kalde en spade for en spade, og derfor fastholder vi i CD begrebet og ordet lejeværdi. Der er ingen, der bør være i tvivl om, at vi i CD ønsker at få afskaffet lejeværdien på lang sigt.

Efter valget blev vi jo desværre nødt til at lægge vores musketered, som vi har sammen med Venstre og De Konservative, ned i skuffen

for en tid. Men CD har ikke glemt musketereden, og standardfradraget, som regeringen ønsker at fjerne, ønsker CD heller ikke at fjerne. Vi mener heller ikke, at man skal pille ved noget, uden at man kompenserer boligejerne på en anden måde.

Oven i kommer så forslaget om den kraftige udhuling af rentefradraget. Det vil få huspriserne til at falde, og det er ikke svært at genkalde sig den situation og det scenario, som vi havde omkring kartoffelkuren i 1987, og de konsekvenser, som det fik. Vi ønsker for alt i verden ikke den situation gentaget, og i CD advarer vi kraftigt imod, at man genopliver den risiko for insolvente boligejere som følge af, at der kan komme nye tvangsauktioner. I CD vil vi gerne være med til at kigge på tingene, men vi vil ikke være med til det på den måde, som regeringen har lagt an til her.

Hvis man ville have vist blot et minimalt hensyn til borgerne i egen bolig og især de yngre, der har købt hus i de sidste år, så kunne man i det mindste, som jeg også sagde før, have medtaget en kompensation i form af lavere lejeværdi eller måske en længere overgangsperiode. Men nej, regeringen har ikke ønsket, at dette skulle med. Tværtimod så bliver man som boligejer ramt ikke én gang, men fire gange. Man skal betale mere for sit hjem, man skal betale mere for varme i hjemmet, man skal betale mere for at spare op til pension, og så skal man også betale mere for at køre på arbejde og tjene de penge, der skal få hele ens økonomi til at løbe rundt. Det føler vi i CD er hård kost.

Det tredje punkt, jeg vil tage op, er regeringens planer om at sætte bilpriserne i vejret. Man vil øge afgiften på benzin og samtidig udhule befordringsfradraget. Man har haft stor fantasi!

Bilpriserne er jo i forvejen meget hårde her i landet, og man kan vel let forudse, at på et tidspunkt så bliver det EU, som kommer og kigger på harmoniseringen af de danske bilafgifter, og så når vi jo ned på et andet niveau end det, vi har i dag.

Jeg tænker også på mobiliteten på arbejdsmarkedet. Skal man skyde en hvid pil efter den og lade landdistrikterne, som ikke er overforsynet med muligheder for offentlig transport, være syndebugke? Jeg føler ellers, at når vi taler om landdistrikterne, så står vi ret godt sammen partimæssigt herinde i Folketinget. Vi kan som sagt ikke se sammenhængen mellem, at man ønsker, at der skal bo mennesker på landet i

Danmark, og så straffer dem med øgede benzinafgifter og beskæring i befordringsfradraget.

Den anden effekt af de højere benzinafgifter er problemerne med grænsehandelen. Her har vi jo en aftale om, at den skal ligge så tæt på Tyskland som overhovedet muligt. Vi føler, at ved det, man nu gør, kan vi flytte grænsen helt op til Århus, som vi har haft det før, men o.k., så betaler man jo altså for den her fornøjelsetur, ved at man kører fra Århus og ned og tænker benzin på, for det kan ligefrem betale sig at køre helt deroppefra og ned til grænsen.

Finansministeren sagde så sent som den 25. maj, da man miljøvurderede finansloven for i år, at da bilen er kommet for at blive, bør man satse på biler, som forurener mindre, i stedet for kun at begrænse bilkørsel. Hvis det er det, man mener med de tiltag, der lægges op til, så har jeg svært ved at se, at det passer.

Festen slutter heller ikke her. Skatten på fri firmabil bliver også taget op af regeringens skuffe igen. Et forslag, som CD tidligere har fået bremsed, og vi mener stadig væk, at det skal gemmes langt væk og lægges ned i skuffen.

Det sidste punkt, jeg vil tage op, er regeringens ønske om at nedsætte bundskatten og øge bundfradraget for mellemskatten. Den del af skatteforslaget har jo intet at gøre med, at man ønsker at dæmme op for forbruget. Det er regeringens ønske om omfordeling og skattelettelser, der arbejdes for, og man må gøre sig klart, hvad det er af ønsker, man har med disse skattelettelser.

I CD har vi et jobfradrag, der også giver skattelettelser til de lavtlønnede, og det er jo først og fremmest begrundet i, at det skaber nye job. Vi ønsker i CD at genoplive alle de job især i servicesektoren, som enten ikke udføres længe eller bliver udført som sort arbejde, simpelt hen fordi skatten er så høj, at det er for dyrt at betale. Effekten af CD's jobfradrag er, at det bedre kan betale sig at gå på arbejde for de lavtlønnede frem for at være passiv på en overførselsindkomst, og det opfylder målet om at skabe arbejdspladser til mennesker, der ellers har svært ved at få fodfæste på et arbejdsmarked, hvor der bliver flere og flere højtlønnede job med højt videnindhold.

Regeringens opskrift batter ikke for dem med de laveste lønninger, hvis formålet også skal være at skabe nye job. Det ligner jo skattelettelser for skattelettelsernes skyld. Eller sagt med et andet ord: Omfordeling. I hvert fald sammenlignet med et målrettet jobfradrag, som vis-

mændene blandt mange andre har bakket meget stærkt op.

Hvis prisen for nedsat bundskat er de mærkbare forringelser for boligejere, for den personlige transport og for pensionsopsparingen, så tilråder vi i CD regeringen, at man lægge sine planer på hylden og nøjes med et indgreb, som bremser det forbrug, frem for at lave en forkrommet skatteplan, hvor man rammer med spredeshagl.

Som sagt: CD vil gerne medvirke til, at den pakke, der ligger på Folketingets bord, kommer til at se anderledes ud, og vi vil også gerne være med til de forhandlinger, som vi bliver indbudt til. Vi vil gerne gå ind og prøve at sætte vores dagsorden, og vi vil også gerne være med til at presse regeringen til at få noget fornuftigt ud af det.

Så til slut vil jeg sige til skatteministeren, at jeg håber, regeringen er lige så samarbejdsvillig over for de borgerlige partier, som den har vist over for den modsatte side af dette parlament.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Lige en bemærkning om benzinpriserne. Jeg synes, at vi lige bør bemærke, når det er blevet nævnt flere gange her i dag, åh, nu stiger benzinpriserne, hvad det rent faktisk er, der er sket historisk set.

Vi oplevede i 1980'erne et styrtdyk på benzinpriserne. Det betød, at alle, der kørte i privatbil, virkelig fik nogle fordele. De, der kørte med det offentlige, de, der var miljøvenlige, de 80 pct. af husstandene i København, der havde en sådan adfærd, blev straffet. De blev straffet gennem 1990'erne. En ganske bestemt del af befolkningen, der stod blåfrosne ved stoppestederne, hører vi alt, alt for lidt om i den her forsamling. Den store uretfærdighed prøver man nu at lave bare en lille bitte, bitte, bitte krølle på.

Derfor skal jeg spørge CD, om man nogen sinde har tænkt lidt på den del af befolkningen, der er blevet så blodigt uretfærdigt behandlet gennem 1980'erne og 1990'erne, om man har tænkt lidt på de 80 pct. af husstandene i Københavns Kommune, som har været taber i denne udvikling. Jeg synes også lige, vi skal have dem med, inden vi fordyber os alt for meget i de to slagteriarbejdere på landet, som jeg også tænker på, der har problemer af mange forskellige grunde.

(Kort bemærkning).

Jacob Buksti (S):

I Socialdemokratiet har vi altid haft stor respekt for det sociale sindelag, som CD har vist. Det roser vi gerne CD for ved alle givne lejligheder.

Derfor vil jeg gerne spørge CD's ordfører: Hvordan og hvorledes tror fru Sonja Albrink, at det virker, hvis det er sådan, at man erstatter nedslaget i bundskatten med et jobfradrag? Vil det så ikke have en måske tilsigtet eller utilsigtet u hensigtsmæssig social virkning for pensionisterne, som jo netop ikke er i job? Og hvordan og hvorledes vil fru Sonja Albrink i givet fald håndtere det problem?

Og det andet: Jeg hørte en hel masse om alt det, CD ikke ville, og alt det, som CD mente skulle laves om. Det var, så vidt jeg kunne høre, alt det, som giver den økonomiske stramning. Derfor vil jeg gerne spørge CD's ordfører, om CD overhovedet mener, at der skal foretages en økonomisk opstramning. Og hvis det er sådan, at CD mener det, om CD's ordfører så ikke bare kunne give en antydning af, hvad det er for en slags opstramning, og hvilke midler man skal bruge. Eller er det sådan, at CD stort set er imod alt det, som strammer op? Det synes jeg godt jeg kunne tænke mig at høre.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Det er jo ikke nok med den gode vilje, og det er heller ikke tilstrækkeligt med retorikken her fra talerstolen. Jeg går da ud fra, at fru Sonja Albrink ved, at netop nedsættelse af skatten for de lavest lønnede er målrettet for at sikre bedre mulighed for, at denne gruppe kommer i arbejde, men at det også kommer de øvrige grupper til gavn, både dem, der betaler mellemskat, og dem, der betaler topskat.

Jeg går da også ud fra, at fru Sonja Albrink ved, at befodringsfradraget reguleres, når benzinpriserne stiger. Det er der rent faktisk en automatik i.

Jeg går da også ud fra, at det er bekendt, at for købere af ejendomme før den 1. juli 1998 gives der rent faktisk en kompensation i det forslag, der ligger til kommunal ejendomsbeskatning.

Det synes jeg i hvert fald er vigtigt for mig at sige, for hvis det ikke skulle være bekendt, så er det bekendt på nuværende tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Sonja Albrink (CD):

Lad mig starte med hr. Kolstrup fra Enhedslisten, hvor jeg blot vil sige, at CD går ind for både den kollektive trafik, og vi går også ind for bilerne. Men det er nu engang sådan, at den kollektive trafik ikke altid fungerer, som den skal, ude i de tyndt befolkede egne.

Hvis benzinprisen stiger mere i Danmark end i Tyskland, så er der ingen tvivl om, at vi har et grænsehandelsproblem. Og det var blandt andet det, som CD gjorde meget ud af i den gamle skattereform, hvor CD var med. Vi gjorde meget ud af, at vi måtte ligge på samme niveau som Tyskland. Jeg ved, at Tyskland fra i dag af ligger under Danmark. Der er flere, der har fortalt mig, at det fra Koldingområdet kan betale sig at køre ned og tanke benzin på. Og det synes jeg ikke det skal. Jeg synes, det skal ligge på samme niveau. Det går vi stadig væk ind for i CD.

Vedrørende jobfradraget, og det er til hr. Buksti, så skal jeg ikke i dag komme med nogle bud på, hvad CD vil. Det her er en generel debat, og det er ved de forhandlinger, der skal føres i næste uge, at CD kommer med sine bud på, hvad vi vil møde op med i stedet for. Men det er klart, at vi har et skatteudspil, der hedder jobfradrag, og vi vil i denne her sammenhæng gerne have belyst det, imod det regeringen foreslår.

Til hr. Jens Peter Vernersen vil jeg sige, at jeg godt ved, at befodringsfradraget reguleres. Men der er stadig væk i regeringens oplæg to modeller. Der er den til dem under 180.000 kr., og så er der den til dem over 180.000 kr. Og i det øjeblik man går hen og beskærer samtlige fradrag, så sker der jo altså en reduktion af befodringsfradraget generelt, også selv om man har de to modeller.

Med hensyn til den dér kompensation på ejerboligmarkedet: Lad os prøve at se på den og lad os stille nogle spørgsmål. Jeg synes ikke, at vi på det møde, som vi havde i går, fik fuldt svar på, hvad der sker med de boligejere.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg vil godt sige to ting om sammenligningen af benzinpriserne med Tysklands. Det er jo bekendt, at afgifterne i Tyskland og Danmark er ens, men avancerne er forskellige, således at benzinprisen vist for tiden bliver 30 øre dyrere

pr. liter i Tyskland, men det er ikke på grund af afgiften, men på grund af avancerne.

Så vil jeg gøre opmærksom på, at der i lovforslaget er taget højde for, at hvis der kommer en større forskel imellem priserne, så kan der fremover reguleres. Det er der faktisk et afsnit om i lovforslaget.

Første næstformand (Birthe Weiss):

Fru Sonja Albrink, og vi går derefter til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Sonja Albrink (CD):

Jeg forstår på hr. Jens Peter Vernersen, at der kan reguleres opad, men aldrig nedad.

Morten Helveg Petersen (RV):

Den skitse, der ligger her til pilsenpakken, er på en lang række områder udtryk for radikal politik forstået på den led, at den er social, den er grøn, og den er stram. Det er tre gode principper i hvert fald for Det Radikale Venstre, og i Det Radikale Venstres økonomiske politik har vi altid lagt stor vægt på de tre principper. Så alt i alt synes vi, at det er en fornuftig pakke, og vi håber på gode, konstruktive forhandlinger, så den til sidst forhåbentlig kan vedtages med størst mulig tilslutning.

Baggrunden for indgrebet er den efterhånden velkendte, at det går om ikke ufatteligt godt så i hvert fald temmelig godt i dansk økonomi. Ledigheden er stærkt faldende; vi er nu nede på omkring 7 pct., hvilket er en bedrift. I debatten fyger det om ørerne med tal og satser og komplicerede udtryk, og jeg synes, at der er grund til lige at stoppe op og tænke på, at det er lykkedes at nedbringe ledigheden fra 12½ pct. til 7 pct. Det er i sig selv en bedrift.

Betalingsbalancen har det til gengæld værre. Forbruget er steget, og der er behov for at bremse op. Det er også erkendt af de økonomiske vismænd, og derfor føler vi i Det Radikale Venstre, at det er ansvarligt at gå ind og forholde sig til det problem. Det er ansvarligt at gå ind og handle nu.

Der har i debatten hidtil været lagt stor vægt på det her med generationer og nye husejere, og hvem der skal betale gildet. Vores indstilling er, at der bliver så meget desto større en regning, jo længere tid vi venter, og derfor er det eneste ansvarlige at gå ind og handle og gøre det så hurtigt som muligt. Det er det sunde at gøre over for de unge generationer. Byrden bli-

ver mindre i forhold til at udskyde problemerne.

Pakken er social forstået på den led, at dem med de lave indkomster får det lidt nemmere. Vi skal huske på, at der også er befordringsfradrag i den lave ende af indkomstskalaen, og der er aftrapning af dagsinstitutionsbetaling, alt sammen ting, der er særdeles fornuftige med henblik på at hjælpe også nogle af dem, der tjener mindre eller mindst i det danske samfund, ind på arbejdsmarkedet igen. Man kan så diskutere, om det er tilstrækkeligt til at få en egentlig beskæftigelsesfremmende effekt, men princippet er sundt, og princippet er rigtigt.

Hvad angår det grønne, så er det jo velkendt, at der kommer en række afgifter på energi, biler og benzin. Vi synes i Det Radikale Venstre rent principielt, at det er særdeles fornuftigt at flytte beskatning væk fra arbejdsindkomst over på forbrug af ressourcer, hvilket gør, at det også i den sammenhæng ser fornuftigt ud. Det er i hvert fald et godt grundlag for forhandling.

Endelig er der det med den stramme udgiftspolitik, den stramme finanspolitik, den stramme økonomiske politik i det hele taget. Det burde heller ikke være en overraskelse for nogen her i salen, at Det Radikale Venstre går ind for en stram økonomisk politik. Faktisk kan jeg undre mig lidt over debatten hidtil. Jeg husker op gennem 1980'erne, hvor varierende Schlüter-regeringer førte en meget stram økonomisk politik, som blev kritiseret af den daværende opposition, nemlig Socialdemokratiet, og jeg synes, at det, vi oplever i dag, er, at den nuværende opposition, de borgerlige partier, anklager det her for at være for stramt med hensyn til rentefradraget. Det er en lidt paradoksal situation for et menneske, der er vokset op i 1980'erne og med interesse for den politiske debat dengang, at rollerne tilsyneladende er byttet om.

Den langsigtede opsparing skal op. Det er et af hovedprincipperne i denne her skitse. Det har været omtalt, at der skulle foretages et frontalangreb på kapitalpensionen. Jeg har lidt svært ved at se det frontalangreb. Jeg synes, det er et meget tandløst angreb forstået på den led, at det stadig væk er fordelagtigt at spare op på en kapitalpension.

Dertil kommer, og det er jo et oplagt spørgsmål at behandle under udvalgsarbejdet, spørgsmålet om, hvor stor opsparingseffekten er af kapitalpensionen. Er der ikke tale om, at mennesker substituerer deres opsparing over i kapi-

talpensionsordninger, fordi der er den nuværende store fordel? Betyder det, at den totale opsparring i samfundet stiger af den grund? Det er jeg ikke så overbevist om. Det er et spørgsmål, som det er oplagt at behandle.

Renteafdraget bliver nedsat og det markant. Det er værd at holde fast i, at vi i Danmark stadig væk er på et relativt højt niveau, hvad angår muligheden for at fratække renteudgifter. Det er rigtigt, at det får et ordentligt hak nedad, men vi ryger altså ikke helt ned i kulælderen i forhold til mange af de lande, vi normalt sammenligner os med.

Lavere bundskat og højere bundfradrag ved beregning af mellemskatten er gode og fornuftige ting for de lave indkomster, og det er noget, vi sætter pris på i Det Radikale Venstre. Det kan forhåbentlig også give et større incitament til at arbejde og dermed give en masse positive effekter.

Dertil kommer et ligningsmæssigt fradrag, der ryger ud af den statslige bundskat. Det giver en forenkling. Vi kan diskutere det med befordringsfradraget. Det fastholder vi jo i hvert fald i et eller andet omfang for de lavere indkomster.

Endelig er der så det med lejeværdibeskatningen, der erstattes af en kommunal ejendomsværdiskat. Og dertil vil jeg sige, at jeg synes, at det er fornuftigt forstæet på den led, at så kalder vi netop en spade for en spade.

Man kan sige, at det er lidt paradoksalt, at et parti som Det Radikale Venstre, der om nogen har forsvaret begrebet lejeværdi i valgkampen, nu skulle gå hen og argumentere for den her ejendomsværdiskat. Men jeg synes, det er reelt nok forstæet på den led, at det bliver mere forståeligt. Vi beskatter herved fast ejendom, og det er i internationaliseringsammenhæng fornuftigt at beskatte fast ejendom, for det er ikke noget, der er mobilt, det er ikke noget, der flytter på tværs af landegrænser, og vi kalder en spade for en spade.

Det er nogle af de argumenter, der gør, at vi fra radikal side kan støtte omlægningen til en ejendomsværdiskat. Og dér skal man selvfølgelig også lægge mærke til, at der vil være overgangsregler. Der vil være begrænsningsregler, som modvirker alt for høje stigninger i den her ejendomsværdiskat fra år til år, så heller ikke her er der tale om et frontalangreb på husejere eller rettere sagt de nye husejere.

Befordringsfradraget for lavindkomster indfører man som kompensation for, at der ikke

kan foretages ligningsmæssige fradrag i grundlaget for bundskatten. Det synes vi er fornuftigt, for det giver – eller fastholder i hvert fald – en mobilitet på arbejdsmarkedet, som vi sætter pris på.

Så konklusionen på det her er, at vi i Det Radikale Venstre finder, at det er et udmærket grundlag for videre forhandlinger. Pakken er, som den ligger her, social. Den er grøn, og den er stram. Vi er selvfølgelig villige til at gå ind og kigge på alle de enkelte komponenter også af mere teknisk karakter i den videre behandling, og vi håber selvfølgelig på så bred tilslutning som overhovedet muligt.

Frank Aaen (EL):

Vores udgangspunkt for at se på den her del af regeringens pakke, skatteforslagene, er, at der skal rettes op på 5 års uretfærdige udvikling.

Skattereformen fra 1993 gav langt de største skattelettelser til de rigeste. Hvis vi kigger på regeringens egne beregninger fra den tid, så var det ikke bare i kroner, men også i procenter de højeste indtægter, der fik den største fremgang, f.eks. når vi sammenligner med arbejdsløse. Og det er det skæve spor, der skal rettes op på; det er det, vi går ind i forhandlingerne om for at sikre maksimalt.

Det er i den forbindelse bl.a. det skrå skatte-loft, som vi vil have helt elimineret. Det skrå skatte-loft, som vi har været lidt inde på tidligere i debatten, giver de rigeste i år en skattelettelser af enorme dimensioner. Millionærerne kan i dag se, at de i gennemsnit får over 30.000 kr. i skattelettelser i 1998 – over 30.000 kr. lettelser til dem, der i forvejen har rigeligt.

Det er de samme grupper, som jo også i løbet af de sidste 5 år har fået gavn af, at man fjernede formueskatten, det er de samme grupper, der har fået gavn af, at man har lempet arveafgiften, og det er de samme grupper, der har fået gavn af, at man gav skattelettelser, da lejeværdibeskatningen blev lettet.

Der er i den grad givet til de bedst stillede her i samfundet i løbet af de seneste 5 år, så den skattereform, der ved sit udgangspunkt i 1993 var skæv, er blevet endnu skævere, og det er det, der skal rettes op på. Det er vores mål.

Når der tales om, at forbruget er en trussel mod betalingsbalancen, er det altså vores opfattelse, at forbrugsfesten foregår i den gruppe, jeg lige har omtalt. Det er dem, der tjener mere end 400.000, 500.000 kr. De har i virkeligheden fået den store fest i form af skattelettelser, samtidig

med at det også er den gruppe, der har haft den største indkomstfremgang.

Her er vi helt med på, at der er tale om et overforbrug, og derfor kan gruppen uden videre skære ned på det. De kan godt gå ned til en lavere cru i deres vin, det behøver ikke være de dyreste vine osv., så her er der ikke noget problem for os med at skære ned. Men vi afviser på det bestemteste, at arbejdsløse, bistandsmodtagere, studerende, pensionister, kassedamer og andre lavtlønnede har noget, der bare minder om en forbrugsfest. Det er ikke tilfældet – det er lige modsat. Det er de grupper, der har haft den laveste indkomstudvikling, som for nogle af dem er direkte negativ.

Hvis man kigger på, hvordan det er gået for arbejdsløse og bistandsmodtagere siden begyndelsen af 1980'erne, vil vi i dag se, at satsene for disse grupper i dag er 11 pct. lavere, end de var i 1982. De har altså haft en markant reallønstillbagegang, mens de andre grupper har haft den store fremgang. Derfor er der altså ingen tvivl om, hvilken profil der skal være. Hvis vi skal være med til at lave nogle skatteændringer og deltage i denne pakkes gennemførelse, skal der være solide plusser i bunden til de arbejdsløse og til de lave indkomster, og der skal være nogle solide minusser oppe i toppen. De, som har fået så meget, skal have taget det tilbage, de har fået uretmæssigt.

Vi har haft diskussionen tidligere, og når vi kigger på regneeksemplerne, som regeringen har lavet, ser de altså ikke ud, som vi gerne vil have det. Så er lettelserne stadig væk for store og minusserne for små for de rigeste, og nede i bunden kan man stort set ikke få øje på forbedringerne – og slet ikke, når man indregner de grønne afgifter. Hvis vi beder regeringen om at komme med regnestykker, der viser, hvordan det ser ud, når vi lægger det hele sammen og indregner de grønne afgifter, er vi bange for, at de lave indtægter overhovedet ikke kan få øje på nogen lettelse.

Vi foreslår og har sagt til regeringen, at vi ønsker det skrå skatteloft fjernet, for det vil i sig selv kunne bidrage til en væsentlig forbedring af profilen. Men vi foreslår også, at man ændrer det såkaldte ATP-indgreb. Hvis det er sådan, at det skal gennemføres, må vi have det ændret på den måde, at vi kigger på indbetalingssiden, for her er der faktisk igen en utrolig skævhed. De, der får den største forbrugsbegrænsning på baggrund af ATP-forliget, er bistandsmodtagerne. De betaler ca. 1,5 pct. brutto af deres ind-

komst mod den ene procent, alle andre betaler, fordi der er det faste beløb på 1.300 kr. pr. person, og når vi oven i købet indregner skatteværdien, er det sådan, at en bistandsmodtager får en langt, langt kraftigere – målt i procenter en ca. dobbelt så kraftig – begrænsning af sit forbrug end dem, der ligger højere oppe i indkomssystemet, og det må vi have lavet om.

Vi foreslår simpelt hen, at det 1.300-kr.s-bidrag elimineres eller reduceres til et væsentlig mindre beløb. Det vil ikke alene for det første sikre en ligestilling med almindelige lønmodtagere og højindkomstgrupper, men det vil også være en direkte målrettet måde til at få en bedre profil i skattepakken på ved simpelt hen at nedsætte indbetalingen eller fjerne indbetalingen til ATP for arbejdsløse og bistandsmodtagere.

Så synes vi også, man kunne gøre en anden ting for at rette op på forholdene, nemlig at fjerne fradragsretten for ATP-indbetalingen. Hvis man gør det, betyder det igen en ligestilling, så procenten vejer lige meget for høje og lave indtægter. Det betyder også, at der kommer et merprovenu i kassen, som igen kan bruges til at gøre profilen i skattedelen mere fornuftig, uden at det går ud over statskassen, og det har jeg forstået at regeringen er meget bekymret for. Man kan udmærket lave de ændringer og omfordelinger, jeg har nævnt, og de vil faktisk snarere give et provenu end en egentlig udgift for statskassen.

Det vigtigste vedrørende ATP-indgrebet er selvfølgelig, at det bliver ændret på en sådan måde, at selv om man indbetaler 1 pct. – og det gør jo alle – får alle til gengæld sat det samme beløb ind på deres konto. Det er den Robin Hood-model, der var lidt fremme, da vi sidst debatterede ATP-indgrebet, og den er vi tilhængere af. Det betyder, at de rige kommer til at bidrage til de mindre indkomsters pensionsopsparing, og den model vil faktisk kunne rette lidt op på de meget store skævheder, der i øjeblikket er på pensionsområdet.

Når der tales så meget om almindelige borgers pension, skal man huske, at private pensionsordninger i alt væsentligt kun er noget, der batter noget for de højeste indkomster her i landet. Der er en meget stor del af befolkningen, der ikke har én krone i privat pensionsopsparing, og der er en endnu større del af befolkningen, der har så lidt stående på deres private pensionsopsparing, at de aldrig nogen sinde ser pengene, fordi de bliver ædt op i administrationen, før de kommer til udbetaling.

Når man tilsyneladende har den store omsorg for private pensionsformuer, skal befolkningen bare vide, at omsorgen omfatter en lillebitte gruppe og hovedsagelig dem, jeg omtalte tidligere – altså de, der i forvejen er blandt de allerbedst stillede her i samfundet. Derfor har vi intet problem med, at nogle af de ganske urimelige skattefordele, der er blevet givet til private pensionsopsparinger, reduceres, og at nogle af midlerne bliver taget tilbage og til gengæld bliver brugt til at sikre en ordentlig pension til alle, dvs. til at forbedre folkepensionen, eller at man bruger ATP-ordningen til at gennemføre en nogenlunde tilsvarende forbedring af almindelige menneskers pension.

Det vil kun være socialt retfærdigt, og vi lader os slet ikke løbe over ende af alt det hyleri, som desværre også dele af fagbevægelsen og dens pensionskasser fører an i. Det er vi fuldstændig kolde over for, for realiteterne er, at alt, hvad der kan gøres for at begrænse skattebegunstigelsen af den private pensionsopsparing og gøres for at forbedre almindelige menneskers folkepension, er socialt retfærdigt, og det er i LO-forbundenes medlemmers store, dybe interesse, selv om forbundenes ledere ikke har fundet ud af det.

Vi vil altså gerne have ændret på tingene med det skrå skatteloft og have ændret ATP-delen, og vi mener, at på de to skruer kan vi nå et godt stykke vej. Men vi er også åbne over for at skrue på andre dele i skatteforslaget, som gør, at der bliver minusser i toppen, og som minimum ønsker vi selvfølgelig at fjerne effekten af det skrå skatteloft og få nogle plusser i bunden, som er væsentlig større end dem, der er i øjeblikket.

Så til udhulingen af rentefradraget: Her er vi enige. Vi ved godt, at den borgerlige fløj her i landet altid stiller sig op og udtrykker det, som om vi er på jagt efter alle danskere, men det er bare ikke sådan, verden ser ud. Sagen er igen, at rentefradraget er noget, der i særdeleshed begunstiger de højeste indtægter. I det omfang vi eliminerer rentefradraget og omdanner det til skattelettelser i bunden, er det igen en socialt retfærdig og fornuftig ting at gøre, og sådan er det faktisk med det forslag, der er lagt frem. Skattelettelserne er ganske vist for små, men allerede nu er skattelettelserne for almindelige indtægter, lave indtægter, højere end det, de mister ved, at rentefradraget og alle de øvrige fradrag udhules, så igen har vi ikke nogen problemer. Den sociale profil skal bare være i or-

den. Den skal være bedre, end den er i øjeblikket, men det tror vi på at den kan blive, så også her er vi med.

Når der snakkes om hensynet til dem, der ejer deres bolig, er det altså stadig sådan, at historisk set har de største indkomstfremgange her i landet været hos dem, der ejer deres bolig. Hvis vi sammenligner familier med helt ens indtægter over 10-15-20 år, er det dem, der bor egen i bolig, der har haft den største indkomstfremgang, og dem, der bor til leje, der har haft den mindste. Det er altså også et spørgsmål om genopretning.

Vi skal selvfølgelig sørge for, at den sociale profil hele tiden er i orden, og det er den formentlig for de fleste. Men der er muligvis nogle problemer for dem, der har købt ejerbolig inden for de seneste måneder, fordi de har købt på et tidspunkt, hvor prisen var meget høj, og måske nu bliver ramt urimelig hårdt af udhulingen af rentefradraget og de øvrige omlægnings, og det problem har vi bedt regeringen om at kigge på: Er der et problem, hvor stort er problemet, og hvordan kan man i givet fald løse det, så der ikke er nogen, der bliver klemte, bare fordi de har købt på et uheldigt tidspunkt?

Det forslag, vi har præsenteret regeringen for, er, at hvis der er familier, der er i klemme, skal de akkurat som pensionisterne have mulighed for at få indefrosset det, de skal betale i ny ejendomsværdiskat, så det indefrysnes som et pant i ejendommen. Vi synes, det er en god ordning, der er for pensionisterne, vi er glade for, at den nu bliver udvidet i forhold til tidligere, og vi ville sådan set gerne have, at også andre, der kommer i klemme, på den måde får en mulighed for inden for bestemte regler at kunne slippe ud af den klemme.

Så skal jeg lige tilføje, at det er jo ikke kun huse, der stiger i pris. Det gælder faktisk også landbrugsjord, og jeg tror, vi gør klogt i at inddrage prisstigningerne på især landbrugsjord, som jo i øjeblikket er meget stærke, i forhandlingerne. De jordpriser, der i øjeblikket er banket op, gør det faktisk totalt umuligt for et almindeligt ungt menneske, der vil købe en gård, at drive et rentabelt landbrug, og det kan i hvert fald ikke lade sig gøre, hvis nogle af de mange tåbelige støtteordninger forsvinder – selv om vi håber, de gør det. Så vil det blive fuldstændig umuligt at få et sådant landbrug til at blive rentabelt, og derfor bør vi faktisk også af hensyn til de unge landmænd sørge for, at

værdistigningerne på landbrugsjorden begrænses.

Så lidt om de grønne afgifter: Vi er ikke glade for det, der er foreslået om at øge afgifterne på el og varme. Det vender den tunge ende nedad. Det er mere en skat end en hjælp til at forbedre miljøet, og derfor så vi helst en anden afgift. Vi har foreslået regeringen, at man indfører en reklameafgift. Den er miljøvenlig, og den er til fordel for vore rygge, for så skal vi ikke slæbe så meget papir ned i containeren hver søndag. Det er den mest populære afgift, når man spørger befolkningen, så jeg synes, vi skulle tage den, og jeg mener også, vi rent teknisk skal finde en løsning på, hvordan den skal indføres, og skrotte de mere asociale grønne afgifter. Men hvis ikke det lykkes os at få regeringen med på det, vil vi som minimum kræve, at når vi får de grønne afgifter, skal der – når vi lægger det hele sammen – stadig være en solid social profil i virkningen af alle indgrebene.

Vedrørende benzinafgiften er vi med, selv om vi har betænkeligheder ved, hvor langt man skal gå over for dem, der bor på landet. Vi er med på det, der foreslås, men vi mener, at nogle af pengene skal bruges på en bedre og billigere kollektiv trafik, så folk får mulighed for at vælge et alternativ og ikke er tvunget til at køre i bil med den højere benzinpris. Så vidt muligt skal folk jo kunne vælge den miljøvenligste transportform.

Vi foreslår også, at afgiften udvides til diesel. Det er erhvervslivet, der bruger mest diesel, og vi ved godt, der er nogle særlige problemer med grænseshandelen med Tyskland på dieselområdet. Men hvis det er muligt, ønsker vi dieselaugiften sat i vejret, og i det hele taget er vi uenige i, at erhvervslivet skal fritages for grønne afgifter. Tværtom bør de selvfølgelig også have det pres for at nedbringe deres energiforbrug.

Jeg vil godt sige her, at når vi nu får en udvikling, der mere og mere går i retning af grønne afgifter, fordi vi er presset fra international side, når det gælder de øvrige skatteformer, vokser det problem, som regeringen selv gør opmærksom på, nemlig at den tunge ende vender nedad. Derfor er vi interesseret i, at der bliver indført nogle forsøg med, hvordan man kan eliminere den asociale del af de grønne afgifter, og vi har foreslået noget over for regeringen.

Det, man kan gøre, er at indføre det, vi kalder et socialt bundfradrag. Når det gælder vandafgift, elafgift, varmeafgift, skal der ses på, hvad

der er en almindelig, miljøbevidst families forbrug, når den passer på, men selvfølgelig skal man også være opmærksom på, at børnefamilier har et større forbrug end den enlige. Så beregner man, hvad der er et miljøbevidst forbrug, og indfører det som et standardtal, og så skal det kun være overforbruget i forhold til det miljøbevidste forbrug, der skal beskattes.

Sådanne modeller vil vi gerne begynde at arbejde med. Vi indrømmer, at det teknisk er meget svært, og vi har ikke erfaringer med det, og derfor vil vi foreslå, at der i et boligselskab eller i et begrænset område laves forsøg – enten med vandafledningsafgiften, som ikke er med i dag, eller med elafgiften – hvor der på tilsvarende måde kan laves nogle modeller, som påvirker, at det almindelige, normale forbrug ikke beskattes, men at det kun er overforbruget, der beskattes.

Endelig om erhvervsbeskatninger: Vi vender tilbage til dem, men jeg vil bare sige, at vores hovedopfattelse er, at erhvervslivet skal bidrage med mere. Det har ikke brug for skattelettelser, det har rekordoverskud. Jeg har lige siddet og læst bankernes regnskaber. De sidste 5 år har bankerne af deres overskud betalt i gennemsnit 18 pct. i skat – 18 pct.! Mon ikke bankerne i dette land har råd til at betale en anelse mere af deres store milliardoverskud? Det mener vi i hvert fald, så derfor vil vi gå ind for flere skærper på dette område i stedet for på nogen måde at bidrage til skattelettelser.

Det være også sagt her til regeringen, at hvis den fastholder forslaget om at ville nedsætte skatteprocenten for erhvervslivet, vil vi – hvis vi skal medvirke – stille det sådan op, at erhvervslivet og aktieejerne samlet set skal bidrage med mere, end skattelettelsen koster, når skatteprocenten nedsættes. Det skal være utvivlsomt og klart, at vi ikke bare forærer flere penge til erhvervslivet. Enhver kan jo sige sig selv, at efter at regeringen greb ind i konflikten og puttede 400 mio. kr. ned i lommen til det private erhvervsliv, kan vi jo ikke bagefter stå her i Folketinget og hjælpe regeringen med at give erhvervslivet endnu flere penge. Vi mener sådan set, de skal gå den modsatte vej, og vi var jo også uenige i indgrebet.

Vi har nogle forslag, og jeg skal bare nævne et par stykker: beskatning af de private aktiebeholdninger i en skærpet grad og en CO₂-afgift på gasafbrændingen i Nordsøen. Alle og enhver ved jo, at den danske olie og naturgas giver alt for lidt til samfundshusholdningen, når vi sam-

menligner med den beskatning, der sker i Holland, England og Norge. Vi ønsker at forøge indtægterne fra Nordsøen, så alle pengene ikke ender i de multinationale lommer, og en af måderne at gøre det på kunne være at fjerne den fritagelse for CO₂-afgift, der er i øjeblikket for olie- og gasproduktionen i Nordsøen. Men igen vil vi kigge på det samlede regnskab og være sikre på, at det bidrager med mere og ikke med mindre, hvis vi skal være med til at gennemføre noget her.

Jeg skal lige sige, at kommuneskattestigninger afviser vi. Det kan jo ikke være sådan, at når en kommune opkræver skat for at opfylde børnepasningsgarantien, skal den ud over at betale til daginstitutioner også betale en skat til staten. Det er indlysende, at det må vi afvise, og det være også sagt for god ordens skyld.

Afsluttende: Vores målsætning i forhandlingerne er, at de lave indkomster – hvad enten det er arbejdsløse, pensionister, kassedamer eller ufaglærte – skal have plusser, når vi er færdige med den samlede øvelse, og de høje indtægter skal have minusser. Hvad angår de grønne afgifter, vil vi helst have noget, der entydigt virker socialt fornuftigt og fremmer omstilling, og i hvert fald skal der være en ordentlig social profil, når de grønne afgifter indregnes i det samlede regnskab. Og hvad angår erhvervslivet, er vores målsætning, at det skal betale mere og absolut ikke mindre end den smule, det betaler i øjeblikket.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil gerne starte med noget positivt, hvor jeg kan give regeringen ret, så vi kan få det overstået. Vi er enige i Fremskridtspartiet i, at der skal strammes op, og vi er enige i, at der skal gøres noget ved betalingsbalancen. Det har vi faktisk sagt meget længe – også meget længere, end regeringen var villig til overhovedet at lytte til fornuften i det, vi sagde.

Vi kan da også godt være enige i, at forbruget er for stort, men vi er ikke enige i, at det bare er privatforbruget, der er for stort. Hvorfor kan man i dag, den 4. juni 1998, ellers læse i Politiken om fortsat vækst i det offentlige, om 4.000 færre ansatte i den private sektor og 2.000 flere i den offentlige sektor?

Vi står her over for den såkaldte pinsepakke, og regeringen siger selv, når den markedsfører den, at det er nødvendige opstramninger, det er skattejusteringer, hvor man tager mest hensyn til de svageste grupper, der er social balance,

osv. osv. Der er ikke grænser for de markedsføringsstiltag, man kan finde af positiv art.

Men hvis man har læst hele bogen, og man i øvrigt kan lidt politisk historie, sidder man tilbage med en meget besk smag i munden, for så vil man nemlig finde ud af, at alt det markedsføringsgas slet ikke er det, det handler om. Det er rendyrket ideologi. Det handler om en socialdemokratisk omfordelingspolitik efter værste recept, og jeg anser det for at være det største overgreb mod boligejerne, vi hidtil har set.

Jeg er overbevist om, at når man får regnet rigtigt på det – og det har vi jo desværre ikke haft tid til – vil det vise sig, at det her er værre end kartoffelkuren, og virkningen af kartoffelkuren kan vi såmænd huske alle sammen. Jeg ved ikke, hvor mange debatter vi havde her i Folketinget, mens tvangsauktionernes antal steg og steg, og boligejerne blev insolvente. Jeg tror også godt, alle kan huske, hvor mange år det tog bare at få det hele stablet nogenlunde på fode igen, mens vi blev hjulpet af en international lav rente.

Og det, vi står over for nu – i hvert fald de nyetablerede – ja, det er, at vi skal møllen igenen én gang til. Det er grov kost. Mange af dem, som var igennem møllen fra 1986 til 1993, sidder i øjeblikket med en personlig gældsbyrde på ryggen og er ude af stand til at foretage sig noget for at skaffe sig selv en bolig og familien en ordentlig tilværelse. Hvor mange brudte familier så vi? Hvor mange menneskelige tragedier så vi på grund af et overilet indgreb over for en bestemt gruppe?

Men pinsepakken er smart i sin struktur og i sin opbygning, når man kender den socialdemokratiske og den socialistiske ideologi. Vi, der sad herinde i 1970'erne, og nogle, der var her endnu tidligere, kan jo huske debatterne, hvor man fra socialistisk side hele tiden talte om, at vi skulle have inddraget de samfundsskabte værdier, og at de her boligejere var et fælt, kapitalistisk folkefærd. Selv nu – 30 år efter – kan enhver boligejer jo mindes Sigurd Ømann og hans tale om ligusterfascisterne. Alle kan det!

Og nu får vi faktisk nøjagtig det samme, bare gennemført på en helt anden og meget smartere måde. Man inddrager løbende, man tager på lægsmaskinen frem, så lægger man salamien i, og så klipper man den stykke for stykke, for så opdager folk det ikke så let. Jeg er helt overbevist om, at mange af dem, der synes, det er godt at få inddraget de samfundsskabte værdier,

måske oven i købet har den opfattelse, at det også er meget bedre at gøre det løbende, og at det også er bedre for statskassen.

Men jeg kunne godt tænke mig at spørge især regeringen, som jo har ansvaret for det: Kan man oppe i Brovst betale regninger hos slagteren med de nuller, der kommer til at stå på ejendomsværdiattesten? Skatteministeren mener jo, at hans nye ejendomsværdibeskatning godt kan betales af ingenting, for når det gælder hele talen om prisstigninger på fast ejendom, er sagen jo, at det ikke er andet end papir- eller edbmæssige stigninger. Men der er jo ikke nogen, der kan købe kartofler for den, i hvert fald ikke andre steder end måske i Brovst, og det betyder i realiteten, at alle de mange menneskers levestof bliver nedsat år for år, for hvor skulle de ellers finde pengene?

Hvis man har den ideologi, at man vil beskutte gevinsten – og det kan man jo i og for sig være politisk enige i, eller det kan man være politisk uenige i, så det er slet ikke det, jeg forholder mig til – kender jeg ikke andre steder, hvor man beskatter gevinsterne, før de kommer til udbetaling. Men det her svarer jo til, at man sælger skindet, før bjørnen er skudt, og det synes man åbenbart godt man kan. Det kan man godt tillade sig, for det er jo bare boligejerne, og de er så rige, og de har genbelånt, og de har købt Mercedes'er. Men sagen er jo, at hvis vi ser på landets boligejere, er langt de fleste af dem jo helt, helt almindelige folk med helt almindeligt arbejde, og de har aldrig genbelånt. Og hvis de endelig har genbelånt en smule, er det enten, fordi der skulle et nyt tag på huset – og det er vel ikke helt ufornuftigt – eller det kunne jo også være, de har fået en bitte tilbygning, og det er vel i grunden heller ikke så ufornuftigt.

At der så er en lillebitte gruppe boligejere, som har lånt op og ned, konverteret op og ned og købt Mercedes'er, vil jeg da slet ikke afvise, og dem har jeg såmænd ingenting tilovers for. Men at gå hen og knække halsen på alle de andre synes jeg er for meget.

Jeg tror faktisk ikke, at den gruppe, som skatteministeren og jeg selv tilhører, har så meget imod at skulle undvære lidt, for det klarer vi nok. Men når vi ser på den generation, der kommer efter os, som sidder med to eller tre små børn, der går i daginstitution, bor i det storkøbenhavnske område og har måttet betale 1,7 mio. kr. for et 110 m² rækkehus og er nødt til at have to biler for at kunne få børnene på

daginstitution til høje priser – hvad skal de gøre? Hvad skal de overhovedet gøre?

En ting er, at de teknisk bliver insolvente på papiret, men hvis de skal kunne betale de afgifter, skatteministeren har tænkt sig at sende en opkrævning på, både på deres bolig og i øvrigt, skal de ud og have ekstraarbejde, og jeg må sige det, som det er: Regeringen kommer til at dokumentere med regneeksempler – også nogle, der er bedre end dem, den hidtil har præsenteret – at det, jeg nu står her og påstår, ikke er sandt, og at de mennesker ikke vil blive ramt.

Der er blevet sagt, at der er indbygget begrænsninger – jeg tror, det var hr. Morten Helveg Petersen, der sagde det. Ja, det er faktisk sådan, at der er indbygget nogle bremsekloster, så hvis ejendomsværdien stiger helt uhensigtsmæssigt, kan man dog i det mindste kun stige så og så meget. Men år 2000 er det også slut, hvis edb-maskinerne går i stykker, for så kører det efter de gamle regler.

I Fremskridtspartiet har vi også noteret os, at pensionisterne har man lige pludselig fået en særlig forkærlighed for at ramme. Jeg hørte godt tidligere en ordfører spørge mig, om jeg ikke havde lagt mærke til, at pensionstillæggene var blevet forhøjet. Jeg kunne stille et modspørgsmål til Socialdemokratiet: Hvorfor kan det være, at det er pensionstillæggene, som er indkomstafhængige? Hvorfor er det ikke grundbeløbet, der stiger?

Med alle de små, smarte tricks, man har lavet, har man nærmest kreeret en socialdemokratisk pensionist; men hvis pensionisten falder uden for den kategori, hvor man kun har 130.000 kr., skal han eller hun begynde at have aftrappet de reduktionsordninger. Hvis vi nu forestiller os en ganske almindelig tømrer, som i 1938 byggede sig en bungalow på ca. 100 m² med kælder i Lyngby eller Holte eller en anden landsby langt væk fra hovedstaden, vil en sådan bolig i dag falde uden for den socialdemokratiske model, og så vil tømreren altså begynde at få reduktioner. Den mand får en klar besked fra regeringen: Du kan få en enkeltbillet til plejehjemmet eller til en ældrebolig, hvis vi ellers har nogen. Men det er ikke rimeligt at behandle de mennesker, som aldrig har stiftet gæld, på den måde, for de bliver jo nemlig beskattet, hvad enten de har lån eller ej.

Det er det groveste element i dette forslag, og vi vil i Fremskridtspartiet simpelt hen kræve at få dokumenteret med regneeksempler, at vores påstande ikke er korrekte, og at regeringen har

ret i sine modeller. Socialdemokratiet og regeringen kan altså se frem til et meget grundigt udvalgsarbejde med en rigtig god og lang stribe af spørgsmål, som vi kræver ordentligt besvaret, for vi vil ikke være med til, at det her skal hastes igennem.

Kim Behnke (FP):

Op til folketingsvalget den 11. marts var der mange vælgere, der i sidste øjeblik lod sig overbevise af Socialdemokratiet om, at man hellere måtte stemme på dem og lade en socialdemokratisk styret regering fortsætte, for man kunne jo ikke risikere, at der blev borgerligt styre i Danmark, som fuldstændig ville ødelægge økonomien for folk.

Til de vælgere, som satte deres kryds ud for Socialdemokratiet og f.eks. hr. Ole Stavad, må jeg sige til lykke. Og jeg har overhovedet ikke ondt af, at de menneskers privatøkonomi bliver ødelagt, at deres virksomhed ikke længere har konkurrenceevne, at deres pensionsforhold bliver umuliggjort osv., for de har med deres afkrydsning den 11. marts sagt, at sådan vil de gerne have det, og sådan får de det nu. De ringer og skriver og e-mailer, og hvad det hedder i vore dage, selvfølgelig allerede til os og siger: Hvordan bliver vores økonomi? Folk sidder derhjemme og holder vejret og tør ikke tænke på, hvordan det vil gå med lige præcis deres økonomi. Der er grund til at være utryg, men det er ikke rimeligt, at en regering spreder den form for utryghed i befolkningen.

Skatteministeren udtalte den 3. juni til Ritzaus Bureau, at hele pakken under ét svarede til, at der havde været 15 mia. kr. i traditionelle skattestigninger, men nu kom pinsepakken, og den tager ingen penge fra folk. Det undrede mig med den formulering, og jeg glæder mig da over, at den socialdemokratiske ordfører, hr. Buksti, var langt mere ærlig i sin ordførertale, nemlig ved at erklære, at nogle kommer til at betale, fordi der er et såkaldt overforbrug i vores samfund.

Det er rigtigt. Der er et stort overforbrug. Nationalbanken har offentliggjort tal i går, der viser, at i perioden fra 1993 og til 1998 har regeringen sørget for, at det offentlige forbrug hvert år er blevet væsentlig større end det, man havde planlagt. Og det, man havde planlagt, var altså stigninger – markante stigninger – i det offentlige forbrug. Men der er blevet ansat titusinder af ekstra medarbejdere, som det ikke var planlagt. Der er blevet bygget enorme AMU-

centre og alt muligt andet rundtomkring, som egentlig heller ikke var planlagt. Og derfor skylder regeringen 8 pct. i offentlige besparelser, inden man overhovedet bør gå ud og bede befolkningen om at bidrage.

Jamen det er, fordi folk har købt alle de her nye biler, og det ødelægger betalingsbalancen osv. Ja, de mennesker har gjort det, de fik besked på af regeringen, nemlig at skifte bilparken ud. Nu måtte man sørge for med periodiske syn osv., at vi havde nogle ordentlige biler i Danmark. Og jeg skulle hilse og sige, at hver gang én køber en bil, går to tredjedele af bilens købspris lige ned i skatteministerens lomme. Derefter kommer der moms, og så kommer der afgift på nummerpladerne. Man skal have forsikringer på bilen; de er lovpligtige. Dem er der også afgifter på. Der er afgift på smøreolie, der er afgift på blyakkumulatorer osv. Bilfolket bidrager med milliarder i overskud til den danske samfundsøkonomi, og nu går man ud endnu en gang og giver det et ordentligt hak i tuden.

De, der virkelig har nydt godt af høje pristigninger, bor i Københavnsområdet, og de har jo ingen problemer, fordi der er S-tog, og der er masser af buslinjer, der kører hele natten osv. De skal nok klare det. Men de, der virkelig får problemer, er dem, der bor ude i landområderne i de små kommuner. De har ingen andre transportmuligheder end deres bil. Det er dem, der nu skal købe benzin til endnu højere priser. Det er dem, der skal købe biler, som bliver – har vi læst fra bilforhandlerne – mellem 6.000 og 10.000 kr. dyrere for en ganske almindelig familiebil. Det er dem, der kommer til at betale, og de har ingen alternativer.

Oven i det skal de være heldige, hvis de bevarer deres job, for byggeriet har regnet på det og anslår, at den opbremsning, der vil ske i byggeriet, vil skabe mindst 10.000 nye arbejdsløse inden for håndværksfagene. Det er dem, der nu skal få deres privatøkonomi til at hænge sammen på dagpenge. De får det svært, de mennesker, men har de stemt på Socialdemokratiet, har de jo selv bedt om det.

Skatteministeren skriver ellers i sin fremsættelsestale til de her lovforslag, at man anser den ledighed, vi har i dag, for at kunne sidestilles med fuld beskæftigelse, og regeringen er derfor glad for, at det er lykkedes at realisere de højt prioriterede mål. Jeg skal minde om, at vi stadig væk har et par hundrede tusind arbejdsløse, at vi stadig væk har folk på bistandshjælp og andre former for parkering uden for arbejds-

markedet. Så mindst en halv million mennesker ville gerne have et arbejde i dag. Dér erklærede skatteministeren i sin fremsættelsestale, at vi nu har fuld beskæftigelse, og at det hele er lykkedes så ganske flot. Det synes jeg ærlig talt er en uforskamthed over for de mennesker.

Så er der spørgsmålet om opsparingen, og det har været diskuteret meget i dag, hvad der nu sker. Der er ingen tvivl hos Fremskridtspartiet: Opsparingen vil falde; folk har ganske enkelt ikke penge til at spare op. I det mindste vil der ske det, at der i de kommende par skatteår vil ske et dyk i opsparingen. Folk er nødt til at afvente og se, hvordan deres økonomi ser ud. Og det er der jo ingen der kan regne ud. Aviserne har forsøgt med nogle regneeksempler at vejlede befolkningen, og Skatteministeriet har forsøgt med nogle tænkte regneeksempler at vejlede folk, men de almindelige lønmodtagere, hvad enten det så er en smed, der er i arbejde, eller en elektriker, der nu bliver arbejdsløs, ja, de er nødt til at søge professionel bistand. De er nødt til at betale tusindvis af kroner til autoriserede revisorer bare for at regne ud, om deres privatøkonomi hænger sammen.

Det er ganske enkelt urimeligt, og derfor burde regeringen have haft som et minimum af ambition for alle disse skatteforslag, at det blev nemmere at være skatteyder, så man selv var i stand til at overskue sin privatøkonomiske situation. Det er man ikke. Der kommer en masse overgangsordninger osv., som ingen mennesker i deres privatøkonomi kan gennemskue.

Derfor må Fremskridtspartiet sige om samtlige de lovforslag, der ligger, at medmindre der sker markante forbedringer i lovforslagenes tekst, indstiller vi dem til forkastelse.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Det er jo ikke den hele pinsepakke, vi har til første behandling i første omgang. Vi har flere runder, så jeg vil prøve at holde mig til lovforslag nr. L 92-96 og L 110 og samle det i fire hovedpunkter.

For det første mener vi i Kristeligt Folkeparti, at der er behov for et indgreb. Det private forbrug er for stort, og det offentlige forbrug er samlet set også for stort. Det ændrer ikke på, at der er brug for en øget indsats på specielle områder, men det samlede offentlige forbrug er også for højt. Så dette, at regeringen spiller ud med en begrænsning af det private forbrug, er rigtigt, men det må så følges op af et indgreb over for det offentlige forbrug. Dér er to områ-

der. Nu når regeringen skal forhandle med kommuner og amter, må regeringen virkelig være sparsommelig, og når regeringen kommer med sin nye finanslov, må det være en finanslov, der giver udtryk for en stram offentlig styring af udgiftspolitikken.

Mit andet punkt er personskattedelen, som vi har i lovforslag nr. L 92. Her lægger regeringen op til, at man sænker bundskatten; det vil koste godt 10 mia. kr. Og man løfter bundgrænsen for mellemskatten; det vil koste ca. 5 mia. kr. Her sker en betydelig udgiftsforøgelse, og de penge tager man så på forskellige andre områder. Hvor man tager dem, vil jeg bl.a. komme ind på i et senere indlæg.

Mellemskatten ved vi sætter ind netop dér, hvor dagpengemaksimum ligger. Det vil sige, at går man fra dagpengemaksimum og i arbejde, bliver man ramt af en 6 pct.-skat. Derfor er det meget velmotiveret at løfte bundgrænsen for mellemskatten.

Spørgsmålet er, om regeringen løfter højt nok. Jeg står her med en pressemeddelelse, hvor Dansk Metals formand, Max Bæhring, siger det sådan: »Jeg er skuffet over, at regeringen på gammelsocialdemokratisk manér vil løse problemerne ved at forhøje skatten for mennesker i arbejde.« Det er en generel kommentar sagt af Max Bæhring. Der kigger man jo en ekstra gang, og så ser man på det, regeringen har lagt frem, og så kommer spørgsmålet: Har regeringen brugt de 15 mia. kr. klogt nok for at lette skatten på arbejde og få flere ledige hænder i arbejde?

Det er vi ikke så sikre på. Det er noget, vi i Kristeligt Folkeparti vil have undersøgt nøjere. Vi vil stille spørgsmålet: Hvad koster det helt at fjerne mellemskatten? Det er det ene. Men vi vil også gerne se på bruttoskatten. Kunne det være et målrettet instrument, hvis vi indførte samme bundgrænse for bruttoskatten, som vi kender for den almindelige personskat, altså et bundfradrag på de her godt 31.000 kr.? Det er klart, at det ville have en rigtig social profil; det ville være klart familievenligt med overførselsret, men ville det også være det bedste instrument og tilskynde flere til at gå i arbejde?

Regeringen bruger 15 mia. kr. Er de brugt klogest? Det er noget af det, vi vil have foretaget beregninger på under de kommende forhandlinger. Vores udspil har været bundfradraget på 31.000 kr., og så løfter vi mellemskatten så langt, som vi kan skaffe finansiering til, og

dér vil vi gerne være lidt mere ambitiøse end det, regeringen har lagt op til.

Endelig ønsker vi, at vi får indført et splittingsystem i topskatten. Det mener vi er en familievenlig og rigtig holdning. Det kan ikke være sådan, at en familie, hvor begge ægtefæller tjener hver 250.000 kr., slipper væsentlig billigere i skat end en familie, hvor den ene ægtefælle tjener 500.000 kr. og den anden tager sig af børnene og sparer det offentlige for dyre institutionspladser osv. Der er et skævt forhold, som vi gerne vil have rettet op på.

Det næste er rentefradragsretten. Jeg hører til dem, der altid har været tilhænger af, at vi begrænser rentefradragsretten. Det må være den rigtige politik, at man sparer op, inden man køber sine forbrugsgoder. Og hvis vi helt tilbage i slutningen af 1960'erne havde fået begrænset rentefradragsretten, er jeg overbevist om, at vi ikke havde haft så stor en udlandsgæld, og at vi heller ikke havde haft så stor en indenlandsgæld. Så dette at nedsætte rentefradraget er vi tilhængere af.

Det, der er spørgsmålet, når man gør det, er selvfølgelig at gøre det i den rigtige takt. Man kan af forskellige grunde have været meget langsom med at dosere den rigtige medicin, og så giver man den for fuldt drøn, og dér kan man komme til at øve skade på patienten. Hvis man havde givet den i mindre doser, havde det været klogt, og det er det, vi er optaget af.

Og vi er optaget af specielt én gruppe, dem, der har etableret sig i ejerbolig inden for de sidste fire år. Hvordan går det denne gruppe? SF var inde på, at man kunne se på et længere aftrappingsforløb. Vi kunne sætte ind med en målrettet indsats over for denne gruppe, og vi kunne forhøje børnechecken for børnefamilierne. Det er vi principielt tilhængere af, men vi erkender da, at det rammer bredt, hvad enten man er ejer eller lejer, så den tillægsbemærkning må jeg komme med om den ellers rigtige holdning med at forhøje børnechecken. Men vores spørgsmål er ikke til, at man begynder yderligere at nedtrappe rentefradragsretten, men gør man det for voldsomt?

Og så motiveres det rigtigt i »Bedre balance«, at man ønsker at fremme opsparingen. Dér har jeg et spørgsmål til skatteministeren. I 1993-reformen havde vi en bundgrænse på godt 20.000 kr., inden man skulle betale topskat af renteindtægter, og for ægtepar 40.000 kr. Nu er det vel godt 21.000 kr. og godt 42.000 kr., det skal ikke skille os ad; både skatteministeren og

jeg kender den regel og den sats, der var i 1993. Tror skatteministeren, at det fremmer opsparingen at fjerne den bundgrænse?

På mig virker det sådan lidt ideologisk, nu skal man dreje på en skrue. For her er der jo tale om, at har man en renteindtægt blot på 1.000 kr. og man skal betale topskat, ja, så bliver det en meget voldsom beskatning af den renteindtægt. Jeg frygter, at det tværtimod vil betyde øget forbrug.

Så har vi en principiel holdning vedrørende forholdet mellem det at bo i en ejerbolig og at bo til leje. Har vi her i dette udspil den rigtige balance? Det er klart, tror jeg, at man i 1970'erne blev favoriseret, hvis man boede i ejerbolig. Jeg har talt med flere, som efter reformen i 1980'erne sagde, at nu havde vi så nogenlunde fundet balancen.

Jeg frygter, at det, regeringen her spiller ud med, vil forrykke balancen, sådan at man med de også meget betydelige subsidier, der er til lejeboliger, favoriserer lejerne, i hvert fald de lejere, som bor i de store, men billige lejligheder. De vil reelt ved dette indgreb få øget mulighed for forbrug. Højtlonnede mennesker vil ved dette indgreb få endnu bedre mulighed for at øge privatforbruget. Det matcher ikke med det, der er det samlede sigte.

Derfor vil vi gerne have undersøgt, om vi kunne få en ejendomsbeskatning af lejeboliger, som betales af lejerne. Den skal så kobles sammen med ændringer af den individuelle boligstøtte, så de stigende huslejer ikke bare bliver betalt af det offentlige. Men vores tankegang er, at de, der ingen boligstøtte har, vil mærke denne ejendomsbeskatning fuldt ud, så vi har parallel beskatning af alle boligformer i Danmark.

Det næste, jeg vil nævne, er arbejdsmarkedsbidraget. Vi var enige om i 1993, at vi havde tre fonde, og at vi havde øremærkede bidrag, men nu åbner man en ladeport for udgifter for de fonde. Dér synes jeg, man går væk fra det målrettede. Vi havde tre fonde. Vi opkræver penge for at betale de udgifter, som de tre fonde dækker, og i det øjeblik ledigheden for alvor gik ned, ja, så lå det også i det, vi sagde i 1993, at arbejdsmarkedsbidraget skulle nedsættes.

Men med det, man udvider med, når udgifterne skal samles i én fond, der desuden skal finansiere udgifterne til fortidspensionen, bliver der så store udgifter, at man vel næsten med en ledighed på nul ikke vil kunne dække det, der nu lægges ind under det, som arbejdsmarkeds-

bidraget skal dække. Derfor mener vi, der er tale om et skred væk fra det øremærkede til det vilkårlige, hvor man siger, jamen vi kan ikke dække det, vi ønsker, med en 8 pct.-bruttoskat, og så sætter man snigende bruttoskatten op, fordi man har bestemt nogle opgaver, der skal løses af den, som den slet ikke kan løse ved det nuværende niveau.

Det sidste, jeg skal tage frem under de lovforslag, som er til behandling nu, er den kommunale ejendomsværdiskat. Der er vi optaget af at få at vide, hvor meget den kommunale ejendomsværdiskat bliver dyrere end den gældende lejeværdi for nuværende ejere og for nye ejere. Vi har ikke nogen principielle indvendinger imod, at man ændrer lejeværdien til en kommunal ejendomsværdiskat, men hvis man, samtidig med at man nedtrapper rentefradraget markant, yderligere ad denne vej vil hæve beskatningen, så synes jeg, man rammer boligejerne dobbelt hårdt, og det finder vi ikke rimeligt.

Det kan være lidt svært helt at gennemskue konsekvenserne, bl.a. hvad det er for en vurdering, man tager udgangspunkt i. Er det den vurdering, vi fik for en lille måneds tid siden, og som vi skal betale lejeværdi af næste år? Eller hvordan bliver udgangspunktet? Det synes jeg ikke jeg kan se af det, som vi har fået udleveret.

Samlet vil jeg sige, at der er mange tidsler, der skal fjernes, men intentionen med at begrænse forbruget har været rigtig. Vi vil gerne gå på tidseljagt, og vi håber, at vi kan ende med et bredt forlig hen over midten, som virkelig både gør det mere fordelagtigt at gå i arbejde, og som også virkelig fremmer opsparringen, og som samtidig gør, at vi får en mere familievenlig beskatning. Det er de overordnede holdninger, vi går efter.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Først vil jeg sige tak for den tone, der har været i debatten. Der har selvfølgelig været mange forskellige reaktioner, konkret, specifikt, men jeg synes først og fremmest, at debatten her, når man nu skræller alt det af, som man godt ved også hører til i sådan en debat, i alt væsentligt har været med en tone, der også giver et godt udgangspunkt for de videre drøftelser om den her sag, og det vil jeg gerne her ved indledningen takke for.

Jeg har også glædet mig over, at der i hvert fald har været én ting, der har samlet alle ordførerne, nemlig enigheden om, at der er et be-

hov for at få justeret økonomien. Der har så været forskellige reaktioner, forskellige svar på, hvordan den skal justeres. Vi har selvfølgelig fra regeringens side været tilfredse med, at de analyser, der ligger fra det, man kan kalde fagøkonomer, hvad enten det er vismændene, eller det er i regeringskontorerne, og også en række af bankøkonomerne, har ført frem til en justering, et indgreb, en pakke – kald det, hvad man vil – som ligger inden for den ramme, som regeringen her har spillet ud med. Vi har også været glade for, at der har været gennemgående positive reaktioner i karaktergivningen af både doseringen og indholdet i regeringens pakke. Det håber jeg bestemt også er noteret hos Folketingets øvrige partier.

Jeg synes egentlig, at Anders Ølgaard, vores gamle overvismand, sagde det meget godt her forleden i radioen, hvor Anders Ølgaard sagde, at der ikke er behov for den store katastrofeopbremsning. Der er behov for en ændring. Det er ikke sådan, at afgrunden truer, men hvis vi ikke får justeret retningen, kører vi i grøften. Og det er jo rigtigt. Derfor er den opgave, vi står med, at få foretaget den kursændring, så vi holder os sikkert på vejen også i den fremtidige økonomiske politik.

Der har i de seneste dage indimellem været nogle, der har draget sammenligninger over til midtfirserne med kartoffelkuren. Sammenligningen med midtfirserne er rigtig på den måde, at hvis man ikke gør det nødvendige, hvis vi ikke gør de ting, der skal gøres, i tide, så er risikoen, at vi inden for en periode kommer til at gøre langt mere dramatiske ting. Den daværende regering foretog ikke tilstrækkelig tidligt tilstrækkelig præcise justeringer af økonomien. Det var ikke sådan, at man ikke gjorde noget, men man veg tilbage for at gøre det, der var måske mest besværligt, og derfor endte vi så i en meget voldsom opbremsning.

Som sådan kan vi sige, at det er det, vi skal undgå. Det er det, vi er i gang med at undgå nu. Men sammenligner man med kartoffelkuren, hvis man husker tilbage til efteråret 1986 og starten på 1987, ja, så var det jo langt, langt mere dramatiske ting.

For det første skal man ikke glemme, at de boligejere, der på det tidspunkt skulle omstille sig til en ny økonomi, havde indrettet sig efter, at det var et samfund med højinflations. Det er en meget væsentlig ændring, at vi nu har vænnet os til lavinflations.

For det andet var renteniveauet for den store part af boligmarkedet mellem 15 og 21 pct. Man skal huske på, at selv om renten på det tidspunkt var kommet lidt under, var der ikke mulighed for at konvertere, for det var baseret på kontantlån, der var optaget på 10 pct.-obligationer, og derfor kostede det, når man sænkede rentefradragsværdierne med 10 pct. den gang, ca. 2 procentpoint på renten. Den ændring, man lavede næsten i ét hug i januar 1987 for de højeste indkomster med en begrænsning af rentefradraget med 23 pct. på én gang, var altså noget, der næsten gav en virkning, der svarede til, at vi helt fjernede rentefradraget på det nuværende renteniveau. Og deroveri kom så kartoffelkursrenterne, deroveri kom kreditstrømninger, hvor man kun kunne optage 20-års-lån for den ene halvdel, 30-års-lån for den anden halvdel. Det skulle være mixlån, altså delvis med serielån, for at få hurtigere afdrag med højere stempelafgifter osv.

De to ting kan ikke sammenlignes, og det, vi er i gang med, er at forhindre, at vi overhovedet kommer i nærheden af den situation igen. Og derfor den dosering og derfor den præcise måde at svare på det konkrete problem, som jeg har glædet mig over vi er enige i analysen af.

Det, der så ligger nu, er over tre år en nedjustering af værdierne i rentefradraget; det er, når vi kommer hen i slutforløbet, hvor der kun er 6 pct. tilbage af bundskatten, at vi også flytter de ligningsmæssige fradrag ned på de ca. 32 pct.; det er, at vi fjerner fradragsværdien for kapitalpension fra topskatten.

Vi kan sige, at det er udgiftssiden. Det er måske den, vi har hørt mest om. Det er den, der har været regnet mest på, og så har man haft en tendens til at glemme indtægtssiden, der altså er, at hver eneste krone, der kommer ind, og endda i slutforløbet noget mere anvendes til at sænke bundskatten, anvendes til at sænke mellemskatten, anvendes til at justere befodringsfradraget for lavindkomster, anvendes til, at børnefamilier med lave indkomster får væsentlig lavere pasningsudgifter.

På bundskatten betyder det så, at en lang række familier får ganske pæne gevinster. På mellemskatten, som hr. Flemming Kofod-Svendsen specielt vurderede på, betyder det i slutforløbet, at en familie slipper for at betale skat af 64.000 kr., som man betaler 6 pct.-skat af i dag, og hvis det er et ægtepar og den ene ægtefælle ikke bruger beløbet, kan det overføres til den anden ægtefælle. Det vil lidt forenk-

let sagt sige, at når vi når frem til år 2002, vil man ikke skulle betale mellemskat af en indkomst, der ligger under ca. 400.000, når vi regulerer frem, og vi skal huske på, at de beløbsgrænser, vi taler om, er efter, at der er fratrukket arbejdsmarkedsbidrag på 8 pct. Så når vi ser på, hvilket indkomstniveau man har, ja, så er det altså 8 pct. højere end det, vi normalt taler om her.

Og så laver vi omlægningen fra lejeværdi til en ejendomsværdibeskatning. Vi gør det på det tidspunkt, hvor vi er kommet ned på en fradragsværdi for renterne og en beskatningsværdi på lejeværdien på 40 pct., og det er først på det tidspunkt, vi omregner for bestående boligejere. Det vil sige, at i forhold til den ejendomslejeværdi, man betaler her i år 1998, får man faktisk en rabat, der ligger på et 6 procentpoint eller, omregnet til procent, et ca. 15 pct. lavere niveau end det, der ligger i ejendomslejeværdibeskatningen her i 1998 for eksisterende boligejere.

Der er også nogle, der har talt om det her, som om det betød højere indkomstskatter. Hvis man kigger i bemærkningerne til lovforslaget om personbeskatningen, L 92, hvor vi har gjort lidt ud af at forklare, hvad der sker med marginalsatterne, ja, så vil man se, at ca. 80 pct. af alle får lavere marginalsatter, når det her er gennemført, at 8 pct. eller ca. 380.000 mennesker får et fald i marginalsatterne eller, skal vi sige det lidt enkelt, i trækprocenterne på 5 pct.

Det vil altså sige, at vi har en meget, meget stor gruppe, næsten 80 pct. af alle danskere, som får lavere trækprocenter som følge af det her i forhold til det, man ellers ville have fået.

Det synes jeg da også er en lille oplysning, der er værd at notere i sammenhængen.

Så er noget af det, der har optaget mange – og med rette, synes jeg – de unge familier, og det er de nyetablerede. Det har faktisk også optaget os meget i forberedelserne af det her udspil. Det er altid besværligt, det er altid bekymrende, når vi skal ind og røre specielt ved noget, der vedrører renteudgifter, og sikre, at generationsfordelingen er ordentlig, at balancen er ordentlig imellem de enkelte generationer. Og hvis ellers vi halvældre opfører os ordentligt, ja, så skulle vi jo have en lille gæld, og de unge skulle have en stor gæld. Det skal jeg vende lidt tilbage til senere.

Derfor har vi også lavet mange beregninger. Vi har ikke kunnet finde de dér eksempler på, at man, hvis man i øvrigt har opført sig fornuf-

tigt og har kunnet bo i huset og betale huslejen og betale renteudgifterne med de eksisterende skatteregler, så – jeg tror, det var hr. Jes Lunde, der sagde det – bliver sendt fra hus og hjem.

Jeg vil godt sige, at man skal ikke betale noget i en aftale med os for at forhindre, at unge familier, der har etableret sig i god tro og på ordentlige vilkår, skal sendes fra hus og hjem. Hvis man kommer med eksempler, hvis vi har overset noget i den sammenhæng, vil vi være dybt taknemlige for at få det på bordet, så vi kan forholde os til det.

Men vi har altså ikke set de eksempler. Dermed er jo ikke sagt, at der ikke er nogen, der kommer til at tåle en vis ændring på 200, 300, 400 op til 500 kr. om måneden i forhold til de ændringer, vi taler om her. Det er en finanspolitisk stramning. Det er ikke en gavepakke. Det er måden, hvorpå vi bringer dansk økonomi tilbage på sporet for at undgå større ulykker og for at undgå, at vi ender i en situation, hvor vi ikke kan sikre beskæftigelse, økonomisk stabilitet, lav rente, lav inflation og dermed også en erhvervsudvikling, som er grundlaget for samfundets både velfærd og velstand ud i fremtiden.

Hvis vi ser på de statistiske beregninger, som også er optrykt i lovforslaget og i den lille pjece, der er lavet i denne forbindelse, og går ind og ser på, hvordan det fordeler sig imellem generationerne, vil man også dér kunne se, at der er meget lille forskel, og man vil ikke med den i hånden og med de beregninger, der er lavet på lovmodellen, kunne sige, at der er en skævvridning mellem generationerne. Jeg tror faktisk ikke, at man vil finde noget tidligere udspil fra nogen regering, hvor det har været så afbalanceret, hvor man har brugt så mange kræfter netop på generationsvinklen.

Det hænger selvfølgelig også sammen med, at de unge generationer typisk vil få den fulde gavn af mellemskatten og også få betydelig gavn af bundskatten, sådan at der er noget, der modvirker dér, hvor man mister noget på fradragsværdierne.

Men der er måske også en misforståelse med hensyn til, hvordan gældsfordelingen er. Det er i hvert fald kommet bag på mig, at når jeg ser ned over de ændringer, der er sket i de seneste år, så langt som vi nu er i stand til statistisk at følge det – og desværre er de sidste tal, vi har, fra 1995, hvis de skal være tilstrækkelig sikre og holdbare – men jeg har altså fået lavet en oversigt over, hvordan gælden har udviklet sig for

ejerfamilierne fra 1992 til 1995, i øvrigt også for lejerfamilier, men det har været ejerfamilierne, der i denne sammenhæng har optaget diskussionen.

Dér kan man se, at når vi tager aldersgruppen 25 år og op til 59 år og deler det op fra 25 til 29 år, så skylder man i gennemsnit 491.000 kr. Hvis vi tager fra 30 til 39 år, så skylder man i gennemsnit 673.000 kr. Hvis man tager fra 40 til 49 år, så skylder man i gennemsnit 697.000 kr., og hvis man tager gruppen fra 50 til 59 år, så skylder man i gennemsnit 620.000 kr. Det er i øvrigt gruppen, fra 50 til 59 år, der i den 3-årsperiode, vi ser på her, klart har øget gælden både beløbsmæssigt og forholdsmæssigt mest. Gruppen fra 50 til 59 år havde øget deres gæld fra 1992 til 1995 med i gennemsnit 226.915 kr., hvilket svarer til en forøgelse af deres gæld med 57,6 pct.

Så også den forestilling, vi måske går rundt med, om, at der er en meget, meget voldsom forskel imellem generationerne på gældssiden, er ikke særlig rigtig, når man ser statistisk på, hvordan det forholder sig i praksis.

Det, man så også kan se i den samme tabel, er, at selv om de 50-59-årige havde øget gælden med 226.000 kr., var deres samlede renteudgift i den samme periode faldet med 6.270 kr. Altså de havde øget gælden med 226.000 kr., men på trods af det havde rentefaldet haft som virkning, at man betalte 6.270 kr. mindre i renter. Så når der er nogen, der siger: Jamen det dér med den lavere rente er først og fremmest slået igennem i forhold til de nye ejere, så er det ikke rigtigt, for der er konverteret så massivt, og vi kan se det hele vejen ned igennem. Dem, der måtte være interesseret, stiller jeg i sagens natur gerne disse oplysninger til rådighed for.

Der har været forskellige bemærkninger – og det vil jeg også godt sige i relation til generationsdiskussionen – i forhold til den nye ejendomsværdiskat og en eventuel afvikling af lejeværdien, som jo har været et varmt tema igennem en længere periode. Hvis det er sådan, at man afvikler lejeværdien, eller hvis man mener, at den lejeværdiskat, som vi foreslår, skulle beregnes ud fra en lavere skatteprocent end den, vi har taget udgangspunkt i, vil jeg godt sige, at så er det bestemt noget, der sparker til generationsproblemet. Det vil øge generationsproblemet og ikke lette generationsproblemet.

Derfor også til fru Kirsten Jacobsen, som jeg lyttede til med interesse: Fru Kirsten Jacobsen meddelte jo tidligere på dagen, at jo mere stil-

færdigt hun talte, jo alvorligere var sagen, og jeg blev mere og mere rolig, som fru Kirsten Jacobsens tale skred frem, for det måtte være en sag, som vi kan tage lidt afslappet på.

Men jeg forstod på fru Kirsten Jacobsen, at hun mente, at det var meget slemt det dér med at tage beskatningen på den måde, vi gjorde her. Der må vi jo sige, at hvis det er sådan, at vi lempet på lejeværdien eller på den ejendoms-værdiskat, som vi har lagt op til, så er der én eneste sikker virkning, og det er, at ejendoms-priserne stiger. Det vil sige, at den ældre generation får gevinsten; vi, der har boligerne, får gevinsten én gang mere, hvorimod den unge generation ikke får noget som helst. De får bare lov til at betale nogle renter af noget mere gæld i stedet for.

Derfor tror jeg såmænd, at både den ældre og den unge generation er væsentlig bedre tjent med den løsning, som regeringen lægger op til, end den løsning, hvor jeg forstod fru Kirsten Jacobsen ville beskutte avancerne ved salg. Jeg ved ikke, om det var et tilbud; så må vi da snakke om det, fru Kirsten Jacobsen. Jeg vil da huske at tage den med næste gang, vi to er sammen i pensionistforsamlinger oppe i Nordjylland, og høre, hvad de mener om det, og det kan da være, vi kan lave en eller anden deal dér på et eller andet tidspunkt. Det synes jeg da aldrig man skal afvise.

Et andet hovedpunkt for regeringen, som vi har været meget opmærksom på, også selvfølgelig helt i forlængelse af det regeringsgrundlag, som regeringen virker på, er, at vi også her får givet et stærkt og væsentligt bidrag til, at de, der går fra at være på passiv forsørgelse og kommer i arbejde, også kan se en større gevinst ved det.

Det er jo også derfor, som også hr. Flemming Kofod-Svendsen var inde på, at vi meget målrettet ved at løfte bundfradraget på mellemskatten med 8.000 kr. om året fire år i træk sikrer os, at den gruppe, der kommer fra dagpenge, fra kontanthjælp, ja, vi kan også sige fra uddannelsesstøtte, og kommer i arbejde, i hvert fald i spændet dér op til et par hundrede tusinde også får en større gevinst. Det betyder faktisk, at der er, som jeg nævnte før, ca. 380.000 mennesker, der får en lettelse i deres marginal-skatte, der ligger over 5 pct.

Derudover har vi for børnefamilierne, dem med lave indkomster, foreslået – og vi håber, at vi kan få tilslutning fra et bredt flertal i Folketinget til det – at afvikle eller optrappe, om man

vil, langsommere i forhold til friplads, som betyder en meget, meget væsentlig forbedring for en stor gruppe af børnefamilier, både enlige med børn, men også lavindkomstfamilier, hvor det er ægtepar, vi taler om.

Endelig har vi fået nogle bemærkninger fra flere omkring befordringsfradraget. Det er ikke specielt rettet, kan man sige, mod befordringsfradraget. Det er først og fremmest rettet imod, at de mennesker, der kommer fra en passiv forsørgelse fra dagpenge eksempelvis, som jo ikke har en udgift til befordringsfradrag, og kommer på en løn, der ikke er ud over de dér 230.000 kr., hvor det er fuldt aftrappet, at de får et – kan vi sige – stærkere tilskud til også at bære den udgift, der følger med. Og når vi så er ude over aftrappingen, nyder man i hvert fald fuld gavn også af de gevinster, der ligger i forhøjelsen på mellemskattegrænsen.

Så det er en række af de ting, som vi har været ganske stærkt optaget af i forberedelserne.

Og hvis jeg så må gøre nogle enkelte bemærkninger konkret til det, der har været sagt fra ordførernes side.

Jeg mener faktisk, hr. Peter Brixtofte helgarderede. Jeg hørte, at boligejerne måtte ikke blive ramt, at pensionsopsparerne måtte heller ikke blive berørt på nogen måde, erhvervslivet ej heller, og så tror jeg, jeg fik noteret direkte ned, at dem, der har bil, må heller ikke. Så kan vi jo sige, at så må man spørge sig selv, når nu hr. Peter Brixtofte startede med at være enig i, at der var behov for at gøre noget: Hvem er det så, vi skal snakke med, hr. Peter Brixtofte?

Jeg lyttede selvfølgelig voldsomt intenst ikke mindst til ordføreren fra det største oppositionsparti for at få ideer, for at høre: Hvor er det, mulighederne ligger? Og jeg hørte en del forbehold. Hr. Peter Brixtofte sagde eksempelvis, det skulle kunne betale sig at arbejde. Vi er jo enige i de bestræbelser, og derfor håber jeg også, vi er enige i at glæde os over, at det, der ligger, når det er gennemført i regeringens forskellige forslag, for en stor gruppe af mennesker betyder, at det bliver mere attraktivt.

Det giver en større gevinst, og derfor betragtede jeg det som et lidt indirekte tilsagn fra hr. Peter Brixtofte om, at dér var der i hvert fald noget, vi havde som fælles mål at holde fast i.

Så siger hr. Peter Brixtofte også, at virksomhedernes konkurrenceevne skal forbedres. Det tror jeg heller ikke der er nogen der nøgternt vil påstå ikke sker med de ændringer, der ligger på erhvervsbeskatningssiden.

Det kan godt være, at der er nogle udenlandske aktier, der bliver lidt mindre attraktive; det må vi nok erkende. For virkeligheden er jo, når vi kigger på pensionskasserne, på opsparingen her, på pengeanbringelsen her, at hvis man investerer med en lavere selskabsskat i danske aktier, får man kompensation for aktieafgiften.

Investorerer man i udenlandske aktier for sin pensionsopsparing, skal man også af med en 10 pct.s aktieafgift, men man bliver ikke kompenseret. Det vil sige, at vi faktisk skaber en stærkere konkurrencesituation for danske aktier. Det bliver mere attraktivt også for de store institutionelle investorer at investere i danske arbejdspladser. Jeg kan ikke forestille mig andet, end at det i hvert fald må være en virkning, som Venstre og regeringen kan blive enige om er klog.

Derfor skal hr. Brixtofte jo også huske på, når han sidder og ser på, hvor meget der kommer ind i aktieafgift, at for det første er det jo ikke virksomhederne, der betaler den. For det andet er det for en stor dels vedkommende de aktier, der er udenlandske, som ligger i pensionskasserne i dag, som beløbene hidrører fra. Og som sådan kan man jo diskutere, hvordan man skal gøre det op. Men en belastning for danske virksomheder vil det i hvert fald under ingen omstændigheder kunne blive.

Jeg forstod så på hr. Brixtofte, at en stor skavank ved det her var, at der ikke blev gjort noget mere i forhold til de offentlige udgifter. Nu er det jo en sag, der kører et andet sted. Der er to, kan vi sige, elementer i det. Der er en kommunal og amtskommunal del, og der er en finanslov, vi skal vedtage, når vi kommer frem til efteråret. I forhold til den kommunale og amtskommunale del, som jo fylder ca. to tredjedele af den offentlige økonomi, lægger vi op til ganske store stramninger i forhold til den udvikling, vi har set i forhandlingerne med kommunerne. Det er ikke sådan, at vi er nede på at skære ned. Det, vi diskuterer, er, hvor meget vækst der skal være; vor målsætning er 1 pct.

Jeg er ret overbevist om, at man godt ville kunne møde hr. Brixtofte med en anden kasket på, hvor han mener, at det er alt for lidt, at det nærmest er groft over for kommunerne. Ellers så glæder jeg mig i hvert fald til en støtteerklæring fra hr. Brixtofte i egenskab af Farums borgmester.

Men vi kan i hvert fald sige, at de Venstrefolk, vi har mødt i den sammenhæng, ikke har

ment, at det har været et problem, at regeringen var for løsagtig i forhold til den kommunale økonomi.

Det, jeg mener, at hr. Brixtofte, og det, jeg mener, at Venstre, og det, jeg mener, at andre borgerlige ordførere skylder svar på, når man siger, at der skal ske noget på den offentlige økonomi, er: Hvor er det? Kan vi ikke få en anvisning?

Hvis vi ser, hvor det er, vi har de store offentlige udgifter, og hvor vi har opdriften i de offentlige udgifter, kan vi se, at det bl.a. er på folkeskolen, fordi der kommer 100.000 flere børn ind i folkeskolen de kommende år, og så er det på daginstitutionerne med pasning af børnene, bl.a. fordi vi har en utrolig god og positiv udvikling beskæftigelsesmæssigt. Og jeg tror, at hr. Peter Brixtofte og jeg er fuldstændig enige i, at det faktisk er en klog investering både familiepolitisk og også erhvervspolitisk at sikre gode pasningsmuligheder for børnene. Men det er altså en opdrift. Det er sygehusene; jeg tror ikke, at hr. Peter Brixtofte og jeg bliver uenige om, at det er et område, hvor vi også vil sikre borgerne; de skal have en ordentlig behandling inden for rimelige tidsfrister. Det er vore gamle. Jeg tror heller ikke, at vi bliver uenige om, at dér er der også bestemt nogle krav, vi må stille til en offentlig service.

Derfor synes jeg, at jeg mangler noget anvisning på, hvor det er, Venstre mener, at de dér store offentlige besparelsesområder, som regeringen ikke har fået øje på, befinder sig. Det tror jeg ville være en stor hjælp i det videre på den front. Men det er bestemt ikke sådan, at regeringen heller i forhold til den offentlige økonomi mener, at man skal bare lade væksten køre uden en meget, meget stærk begrænsning også på det felt. Det mener jeg også er signaleret meget klart og tydeligt.

Måtte jeg så én gang mere ramme en pæl igennem den oplysning, hr. Brixtofte gav om, at der ligger 7 mia. kr. i skatteforhøjelser for boligejerne. Det passer altså ikke. Man har i hvert glemt at tælle det med, der modregnes i dem, nemlig at hver eneste krone går til at lette andre steder i skattesystemet. Derfor kan hr. Brixtofte, uanset hvor mange gange han gentager det, aldrig nogen sinde nå et resultat som det, han siger dér.

Og lad mig så her skynde mig at føje til den oplysning, jeg gav tidligere, at jeg nu 100 pct. kan bekræfte, at også den sidste 0,01 pct.s usikkerhed er væk. Det er vurderingen pr. 1. januar

1998, der er brugt som udgangspunkt for beregningerne, og hvis hr. Brixtofte har behov for yderligere supplerende oplysninger, så stil endelig spørgsmålene under udvalgsarbejdet, så vil vi selvfølgelig stå til rådighed med alt, hvad vi kan give af oplysninger, som kan give den bedst mulige indgang og det bedst mulige indblik i forhold til den behandling, der skal være.

Så har hr. Brixtofte og også en række andre ordførere været inde på kapitalpensionen. Jeg tror, hr. Brixtofte refererede et eller andet, som jeg skulle være blevet refereret for, nemlig noget med, at skatteministeren ville hellere have ratepension end kapitalpension, og han kan ikke forstå, at vi ville ødelægge kapitalpensionen. Det var noget i den retning.

Altså det spørgsmål jeg fik, det var: Jamen hvad nu, hvis det er sådan, at den person, der sparer op på kapitalpensionen, en dag i stedet for vælger at gå over på ratepensionen, og så siger jeg: Jamen det er folks frie valg.

For én ting er jeg nemlig enig med hr. Brixtofte i: Han siger, at han kan ikke forstå, at vi skal blande os i, om man vælger det ene eller det andet. Nej, det er faktisk det, der lige nøjagtig er vores indgang til det her. Det er at skabe en bedre balance også i forhold til opsparing i kapitalpension eller i løbende ordninger.

Det, hr. Brixtofte og andre ikke må glemme, er, at hvis man indskyder på en ratepension, får man det udbetalt som en skattepligtig indkomst. Ud over at man betaler den indkomstskat, som det nu medfører på det indkomstniveau, man befinder sig på, har det også konsekvenser i forhold til, hvilke sociale ydelser man er berettiget til. Eksempelvis betyder det for en pensionist, at det medgår til aftrapning af pensionstillæg, at for hver krone, man har ud over en vis grænse, aftrappes pensionstillægget med 30 pct. af indkomsten.

Det sker ikke i forhold til en kapitalpension. Hvis man får en pensionsordning med løbende udbetalinger i perioden, hvor man får efterløn, sker der modregning i efterlønnen, medens, hvis man får udbetalt sin kapitalpension, når man får efterløn, sker der intet som helst i forhold til efterlønnen, heller ikke i forhold til de renter, man eventuelt måtte oppebære som en forrentning af den kapitalpensionskapital, man har fået udbetalt.

Derfor, vil jeg sige til hr. Brixtofte, er det, der har været tilfældet, at der har været en fuldstændig umådeholden begunstiggelse af kapital-

pensionsordningen i forhold til det at vælge ratepension. Man har ikke været ret klog, hvis man har haft en høj indkomst og man ikke har valgt kapitalpensionen. Jeg vil sige, at hvis man kommer op i halvtredserne og man ikke har pengene og ikke har lånt dem og sat dem ind på en kapitalpension, så har man haft dårlige rådgivere, eller også har man haft en meget høj moral. Og det er sjældent, vi begrænser de ugunstige ting med den høje moral i dag.

Så derfor, når hr. Brixtofte siger – eller også er det andre, der har sagt det, måske fru Sonja Albrink – at det vil ødelægge kapitalpensionsopsparingen, det vil fjerne den, så må det være ud for den forudsætning, at det kun er dem med de højeste indkomster, der bruger den.

Altså virkeligheden er, at forudsætningen for, at man overhovedet bliver berørt af det, vi snakker om her, er, at man har en personlig indkomst på over 276.000 kr., og hvis man skal kunne berøres på det fulde beløb, så skal man have en indkomst på mindst 312.000 kr. Alle, der har under 276.000 kr., er slet ikke berørt, og alle, der har under 312.000 kr., vil ikke kunne blive fuldt ud berørt af ændringerne her.

Derfor, hvis det er sådan, at det skulle ødelægge den, må man for det første sige, at så må det være valgt alene ud fra, at man har set, at det har været langt mere skattebegunstiget end de løbende ordninger. Og for det andet, at så må det kun være de allerhøjeste indkomster, der benytter sig af det. Jeg kan sige, at det er det ikke. Men der er klart en overvægt, så vidt vi kan se, i forhold til de højeste indkomster. Det er ikke mærkeligt, når man ser på, hvordan det er indrettet.

Så derfor mener vi faktisk, at også på det her punkt skaber vi den bedre balance, som er det, der er målsætningen med de forskellige initiativer, regeringen her har taget.

Hr. Flemming Hansen havde en bemærkning om, at topskatten blev fastfrosset. Jeg tror, hr. Buksti har svaret på det. Jeg kan godt forstå misforståelsen. Jeg er helt enig i, at det er mange ting, man har fået at skulle forholde sig til på kort tid. Jeg er sikker på, at det, der er sket, og som har givet misforståelsen, er, at vi har regnet i faste 1998-priser for at have et ærligt sammenligningsgrundlag, og derfor, sagt ikke kun med hensyn til topskatten, men også til personfradrag og andre bundgrænser, der er holdt uændret: Der er selvfølgelig en fuldstændig normal taktregulering inden for gældende regler, og der laves ingen som helst ændringer dér, så jeg

er glad for, at der var mulighed for at få den misforståelse ud af verden.

Hr. Flemming Hansen havde nogle bemærkninger om ubalance mellem generationerne. Jeg har gjort en række bemærkninger til det, og lad mig sige videre, at er der eksempler – lad os få dem. Vi vil meget gerne, hvis det er sådan, at der er oplysninger, vi ikke er kommet i besiddelse af, at vi så får dem.

En række af de eksempler, vi har kunnet se både i de elektroniske og i de skrevne medier, har også givet en masse forvirring. Altså et dagblad, som man kan være uenig i på deres lederside, men som man jo normalt har stor respekt for i forhold til, kan vi sige, et rimeligt fagligt højt niveau, Jyllands-Posten, har nu to dage i træk trykt forkerte eksempler, og jeg mener faktisk, vi har givet dem de rigtige. Jeg vil meget gerne stille det materiale til rådighed, vi har fra Skatteministeriet, så de i morgen kan bringe de samme eksempler en gang til, men så i rigtig udgave, fordi det, der er bragt indtil nu, er forkert.

Jeg kan også se, at Berlingske Tidende i dag har nogle eksempler. Der er i hvert fald et enkelt af dem, som ikke er fuldt korrekt, hvis ikke der er to af dem, der ikke er fuldt korrekte.

Derfor har der været masser af misforståelser, også fordi debatten startede med, at man alene regnede på, hvor meget det kostede, at man fik en mindre fradragsværdi på rentefradraget, men overhovedet ikke regnede på det, det gav på plussiden.

Så er jeg i øvrigt enig med hr. Flemming Hansen i, at det, vi taler om her, er en skatteomlægning. Vi har selv været meget omhyggelige med at prøve ikke at puste det op til – altså, man ville meget gerne have det store ord reform; jeg synes, det er synd, at vi efterhånden får udhulet også betydningen af det ord. Det her er en fortsættelse i det spor, der blev lagt, og vi mener, det er et klogt spor med den skattereform, vi lavede i 1993. Derfor er det en justering af de ting.

Hr. Jes Lunde havde nogle bemærkninger, og andre har også haft det om skattereformen i 1993. Jeg tror ikke, det tjener til så meget at genoptage den diskussion, som nogle af os havde dér. Jeg kan i hvert fald tydeligt huske, at SF's forslag dengang som forudsætning for, at fordelingen blev retfærdig, var noget med, at der skulle 149 kr. eller sådan noget om måneden til dem, der havde nogle lavere indkomster.

Det, der er sket – og det var også det, hr. Buksti var inde på – er, at de kommunale skatter i modsætning til det, der var forudsætningen, er steget, mens skatteløftet, fordi der bl.a. er forligsmæssige bindinger på det, er fastholdt. Derfor har de højeste indkomster fået en utilstøttet gevinst, og derfor er der også en fordelingsprofil i det skatteudspil, vi har lagt frem her, som betyder, at det er de højeste indkomster, der kommer til at betale, og at det er i bunden, man får de rimelige lettelser, som der er plads til med de ændringer, vi her foreslår.

Hr. Jes Lunde er jeg helt enig med. Der er ikke nogen, der skal beskattes, gå fra hus og hjem, i hvert fald ikke hvis det er sådan, at de ikke opfører sig sådan, at de alligevel skulle gå fra det. Det skal ikke være det, der er anledningen, og derfor gentager jeg endnu en gang, at det skal man ikke betale ekstra for i forhold til regeringen, hvis det er sådan, at man skulle komme med den slags eksempler.

Når så hr. Jes Lunde nævner noget med de stærkt forgældede og en højere rente, jamen så skal man jo lige huske på – og det var vist også et svar til hr. Flemming Kofod-Svendsen, der nævnte, at hvis nu vi ser, hvad der er sket, hvordan det ser ud for dem, der har købt hus de sidste 4 år – at så er der altså ekstrem stor forskel på, om man har købt hus for 4 år siden, eller man har købt hus nu. Hvis man købte hus for 4 år siden, ville prisen formentlig ligge på et eller andet sted mellem 60 og 70 pct. af det, det koster i dag. Derfor er det ikke særlig interessant i den her sammenhæng, hvis man ser på dem, der købte for 4-5 år siden.

Hr. Thulesen Dahl skal jeg bare takke for den venlige indledning. Jeg tror så ikke, at der var så meget mere at takke for dér. Men jeg skal da føje til, at hvis der mod forventning skulle komme nogle signaler om, at man er indstillet på at ville tale realiteter, så er det ikke sådan, at vi har fine fornemmelser i forhold til at samle 90 mandater, hvis det kan ske om noget klogt. Så man skal såmænd ikke holde sig tilbage af den grund. Men jeg mener også, jeg hørte fra hr. Thulesen Dahl, at der var ikke mange åbninger, så der kunne vist ikke blive meget at samles om.

Jeg har svaret fru Sonja Albrink med hensyn til kapitalpension. Jeg havde næsten ikke troet, at jeg skulle opleve fru Sonja Albrink som den, der ville forsvare lejeværdien. Jeg tror, jeg note-rede direkte ned, at fru Sonja Albrink i hvert fald hellere ville fastholde ordet lejeværdi, og

jeg forstod godt, at det i fru Sonja Albrinks terminologi var for at undgå noget værre. Men derfor var det alligevel lidt sjovt, at man skulle høre fru Sonja Albrink som forsvareren for den nuværende lejeværdi.

Jeg tror, det i alt væsentligt var nogle kommentarer til det, der har været sagt under debatten, og jeg vil gerne slutte endnu en gang med at takke for en, synes jeg, fordragelig tone, og jeg håber, vi kan bevare den i det videre forløb. Vi er fra regeringens side naturligvis indstillet på at forhandle det her på plads, hvis vi holder fast i det hovedmål, som jeg er glad for at have hørt tilslutning til, at vi skal holde dansk økonomi på sporet, og at vi skal have doseret en medicin, der også er tilstrækkelig til at sikre, at når vi tager hjem og skal nyde sommeren en lille smule i juli måned, så kan vi med god samvittighed sige, at nu har vi fået korrikeret kursen, så dansk økonomi er sikker på at være på ret kurs.

De forhandlinger glæder vi os selvfølgelig til i de kommende par uger.

Peter Brixtofte (V):

Jeg vil også kvittere for, at tonen er fordragelig, men jeg kunne godt have ønsket mig, at nogle af de ting, vi havde fremdraget som tanker eller forslag til at gøre tingene anderledes, blev kommenteret af skatteministeren.

Vi har bl.a. sagt, at vi er enige i, at vi ønsker, at det skal være mere attraktivt at gå fra passiv forsørgelse til aktivt arbejde.

Vi har også sagt, at vi er enige i, at skattelettelser denne gang først og fremmest skal gives til dem, der er lavest lønnet, eller til dem, der har mellemindkomster.

Derfor har vi faktisk sådan prøvet at lancere en model, som jeg ved at også Kristeligt Folkeparti og Centrum-Demokraterne og De Konservative er optaget af.

Det er en model, hvor man prøver at sige, at der kunne måske være et alternativ til at sænke bundskatten, nemlig at man kombinerede et bundfradrag for bruttoskatten med, at man afskaffede 6 pct.-skatten som helhed.

Vi er interesseret i, at det indgår i overvejelserne, fordi vi mener faktisk, at det sammenlagt giver et større incitament skattemæssigt til at gå fra passiv forsørgelse til arbejde. Det sænker marginalskatterne, samtidig med at vi får et enklere skattesystem, nemlig et skattesystem, hvor vi har det princip, at man har et bundfradrag både for bruttoskat og for almindelig ind-

komstskat op til 32.000 kr. med den virkning for både personfradrag for indkomstskat og for bruttoskat, at man kan overføre det fra en ægtefælle, som ikke gør brug af det, i tilfælde af at det kun er den ene, som har en indtægt.

Det vil sige, at man har altså et personfradrag, og derefter har man et proportionalt stræk og derefter en topskat oven på, som sammenlagt skal give de ca. 58 pct., vi har i dag. Det er altså et system, hvor vi har 0 pct., og så har vi ca. 40 pct. og arbejdsmarkedsbidraget, og helt op til 250.000 kr. eller deromkring har vi proportionalt træk, og først derefter lægger vi så noget skat oven på, så vi kommer op på sammenlagt 58 pct.

Vi kunne godt tænke os, at man lavede beregninger over, hvordan det virker fordelingspolitisk sammenholdt med at sænke bundskatten med 2 procentpoint. Det er nogle tanker, vi har lagt frem, og som jeg ved der er interesse for, fordi der også er tale om en slags beskæftigelsesfradrag, og fordi den del af det, som er lettelse af bruttoskatten, jo alene kommer dem til gode, som er i arbejde.

Der har jeg så forstået, at man siger: Ja, hvad så med alle de andre, som ikke er i arbejde? Ja, netop! Det er netop meningen, for hvis man skal lave et beskæftigelsesfradrag, som de økonomiske vismænd har anbefalet – der er så mange, der elsker at drage dem frem – jamen så går det jo ud på, at de, der er beskæftiget, får en lettelse, som de, der ikke er i beskæftigelse, ikke får. Så enkelt er det. Det kan jo ikke være anderledes. Det kan derfor opfylde en række målsætninger, samtidig med at det fordelingspolitisk er mere acceptabelt.

Vi kunne godt tænke os en reaktion eller i det mindste en accept af, at det her er noget, man godt kunne tænke sig at arbejde videre med i regeringen, og at man så på, hvordan de forslag er i forhold til regeringens egne forslag.

Så er jeg enig med skatteministeren i, at der er lavet mange mærkelige eksempler. Det er ikke avisernes eksempler, der er forkerte. Det er regeringens eksempler, for i regeringen glemmer man nemlig at indregne afgifterne. Det er selvfølgelig meget smart, for når man glemmer afgifterne, ser det positivt ud for en masse mennesker. Men når man skal fordele 5,7 mia. kr. på 5,2 mio. danskere, er det 1.100 kr. pr. person, og det er 3.000-4.000-5.000 kr. pr. familie for mange familier. Det er ikke rigtig medregnet, og det er selvfølgelig en forglemmelse.

Så vil jeg, da tiden ikke tillader mere, sige, at vi kan ikke forstå, at man skal diskriminere mellem kapitalpension og ratepension. Vi kan ikke forstå, at det er staten, der ved at lave forskellige regler skal bestemme for folk, hvad der er fordelagtigt: om man vil have tingene udbetalt på en gang, eller om man vil have en ratepension, det vil sige, at man får pensionen i rater.

Som jeg sagde i mit første indlæg: Vi lever i forskellig længde. Kvinder lever længst, og mænd lever kortest, og der er altså nogle, der er interesseret i at få udbetalt deres pension med det samme og få gavn af den, medens de ved, at de kan gøre brug af den. Og sådan er det. Hvorfor skal staten blande sig i det og sige, at den ene form for pension skal diskrimineres skattemæssigt, og den anden form for pension er vi imod? Det forstår jeg ikke.

Hele samspillet, som skatteministeren er inde på, berørte vi jo i en forespørgselsdebat for et par år siden, hvor vi netop kiggede på samspillet mellem skatter og offentlige ydelser for pensionister, og hvor vi netop kunne have fået beregnet, at der er mange, som har sparet op til deres pension, og som får inddraget den ekstra pension næsten 100 pct., ved at de betaler mere i skat, mister et pensionstillæg, mister i varmetillæg osv., osv.

Hele det samordningsproblem var regeringen overhovedet ikke optaget af. Derfor forstår jeg ikke, at man lige pludselig i dag bruger det som argument for, at man skal beskære pensionsopsparingsretten for kapitalpensioner.

Vi ønsker, at folk selv skal bestemme, hvilken ordning de vil have.

(Kort bemærkning).

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Også jeg må udtrykke en stille undren over, at ministeren fuldstændig undlod at kommentere det forslag, jeg lagde frem, nemlig at vi indfører et bundfradrag i bruttoskatten. Hvad det helt præcis vil koste, har jeg bedt om at få beregnet, men hvis det nu er i størrelsesordenen 5 mia. kr., svarer det altså lidt til at nedsætte bundskatten med ca. 1 pct.

Har ministeren nogen bemærkninger i relation til pensionisterne, jamen så må vi jo inddrage det i den samlede vurdering. Men ud fra en beskæftigelsesmæssig betragtning og ud fra ønsket om en social profil over for dem, der gerne skulle i arbejde, er jeg lidt interesseret i at udfordre ministeren til at gå ind i en dialog om

det. Er der så nogen utilsigtede virkninger af et konkret forslag, ja, så må de naturligvis også behandles. Det er klart.

(Kort bemærkning).

Sonja Albrink (CD):

Jeg synes lige, at jeg vil have nogle ting på plads, som skatteministeren havde lidt problemer med.

Ingen er i tvivl om, at CD går ind for at få afviklet lejeværdien. Det, jeg sagde til skatteministeren, var: Vi vil ikke have ny vin på gamle flasker ved at kalde det noget andet. Vi holder fast i ordet lejeværdi, men at den skal afvikles, det står vi stadig væk ved.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg vil da gerne gøre en bemærkning til det spørgsmål, som hr. Brixtofte og hr. Flemming Kofod-Svendsen stiller her. Jeg opfattede lidt sagen som uddebatteret imellem ordførerne.

Når jeg ikke mener, at det er en specielt god idé, er det selvfølgelig, fordi det specielt ville gå ud over de laveste indkomster, overførselsindkomster, og det ville specielt gå ud over pensionistgruppen, hvis man så på helheden i det, der er lagt frem.

Hvis det er sådan, at hr. Brixtofte trækker bundskattelettelsen ud af de regnestykker, der er, er det jo logik for høns, hvis jeg må sige det: Hvis det er sådan, at man bruger 10 mia. kr., hvoraf en betydelig del går til de grupper, der får en gevinst, men ikke en voldsomt stor gevinst, og som også skal være med til at bære de grønne afgifter, og hvis det er sådan, at man fjerner gevinsten, men fastholder de grønne afgifter, så bliver konsekvensen selvfølgelig, at den gruppe kommer ud som tabere. Det er bestemt ikke inden for den ramme, som regeringen synes er fornuftig.

Det er den ene kommentar til hr. Brixtofte.

Det anden er, at når man præsenterer det som en forenkling, er det helt forkert. Det ville være stærkt komplicerende. Det ville formentlig betyde, at samtlige danskere skulle have to skattekort. Jeg ved ikke, om hr. Brixtofte ved det? Ja, det er godt.

Samtlige danskere skal, så vidt jeg kan se, have to skattekort, fordi man kan jo ikke føre bruttoskatten eller arbejdsmarkedsbidraget ind på det eksisterende skattekort, for det eksisterende skattekort er til skat, der skal betales af al indkomst, hvorimod arbejdsmarkedsbidraget i

princippet alene skal pålægges arbejdsindkomst.

Hvis man tager en person, som har noget af den ene indkomst og noget af den anden indkomst, eksempelvis en person, der er på arbejdsløshedsdagpenge en del af året og i beskæftigelse den anden del af året, så skal han have et skattekort, når han er i beskæftigelse, og han skal have et andet skattekort, når han er på dagpenge, fordi dagpengene er uden arbejdsmarkedsbidrag, og arbejdsindkomsten er med arbejdsmarkedsbidrag.

Det synes jeg er helt fint vi får diskuteret, lad os se på det, vi vil gerne svare på det, men det, hr. Brixtofte i sin vildfarelse tror er en forenkling, vil være en massiv komplikation.

Det er i øvrigt ikke særlig svært at forstå, at det er mere komplicerende, at man skal til at have forskellige bundfradrag, i stedet for at man kan betale en fast procent af alle former for indkomst, uanset hvor man betaler den. Man behøver ikke have noget skattekort, man behøver ikke have noget med, for man ved, at der skal betales 8 pct. af alle former for arbejdsindkomst. Det er meget enkelt, man behøver ikke engang have papir på det for at finde ud af det.

Hvis man skal til at omregne det og man skal have to forskellige skattekort, alt efter om man er ledig eller er i beskæftigelse, må jeg sige, at så har vi et nyt bevis på, at Venstre snakker meget forenkling, men de komplicerer altid. Det vil svare til den øvelse, som Venstre fik presset igennem i ATP-løsningen, og som arbejdsgiverne, hvad enten det er Arbejdsgiverforeningen, Dansk Industri eller Håndværksrådet, har fortalt os er meget, meget, meget lidt klog. Derfor er det forslag, som vi får til behandling senere i eftermiddag selvfølgelig også med en anden teknik, og det håber jeg selvfølgelig at man også har lært af hos Venstre og vil støtte os i.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Jeg vil opfordre regeringen til at gå tilbage og tænke over de her tanker i stedet for bare at afvise og afvise og afvise, for det med teknikken er ikke rigtigt. Det er ganske enkelt på sit lønkort at få lavet beregning af bruttoskat først med et bundfradrag, som det er i dag. Det er så nemt som ingenting. Så det er ikke rigtigt.

Problemet er, at Socialdemokratiet er forelsket i den bruttoskat og ikke på nogen måde vil formindske den, også selv om en ændring vil gavne de lavestlønnede. Det interesserer ikke

Socialdemokratiet, og derfor er det sådan, at uanset hvad vi foreslår, vil skatteministeren være imod det. Jeg vil opfordre til, at regeringen går tilbage og tænker over det, for det er ikke rigtigt, hvad skatteministeren siger her.

Så er der en ting omkring ejerboligerne, som jeg ikke fik nævnt før. Hvis man kigger på side 52 i »Bedre balance«, kan man læse tallene. Man kan tage punkterne 1.2, 1.4, 1.9, 1 og 2 og lægge dem sammen. Det giver en skatteforhøjelse for ejerboligerne på 9 mia. kr. i Danmark. Sådan er virkeligheden.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Til forslaget om bundfradrag i bruttoskatten: Det synes jeg at vi har illustreret. Jeg har tænkt over den, og derfor vil jeg opfordre hr. Brixtofte til at tænke over den, og når han har tænkt over den, og hvis han så har fundet den enkle model, som hverken jeg eller det ministerium, jeg kommer fra, kan få øje på, så vil vi selvfølgelig gerne have den præsenteret i den enkelhed, som hr. Brixtofte siger at det er muligt at gøre det i.

Hvad angår de punkter, som hr. Brixtofte nævner her, så er der jo en lang række andre punkter, der giver en indtægtside.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslagene overgik til anden behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslagene under punkterne 5-9 henvises til Skatteudvalget, og at lovforslaget under punkt 10 henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 108: Forslag til lov om ændring af lov om Arbejdsmarkedets Tillægspension med flere love.

(Særlig pensionsopsparring).

Af arbejdsministeren (Ove Hygum).

(Fremsat 2/6 98).

Lovforslaget sattes til forhandling.